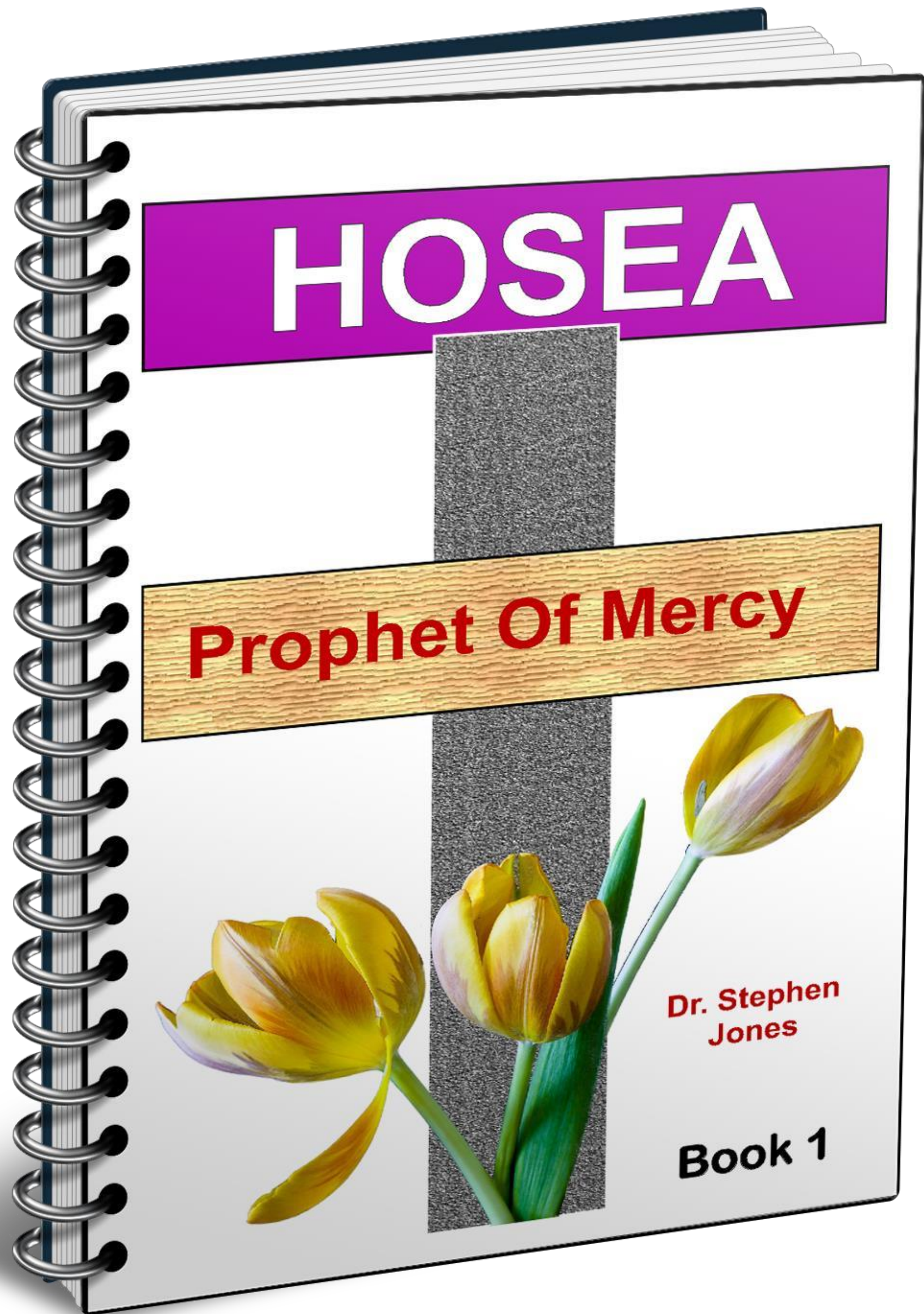


Inleiding tot Hosea

Hosea was een profeet voor het huis van Israël. Jesaja was een hedendaagse profeet, want beiden profeteerden in de dagen van Uzzia, Ahaz en Hizkia,

koningen van Juda. Hoewel deze beide profeten dingen te zeggen hadden over Juda, maakten zij zich vooral zorgen over de noordelijke stammen van het Huis Israël, die ongeveer 70-120 jaar later naar Assyrië zouden worden gevoerd. Zowel Jesaja als Hosea profeteerden over het oordeel en het uiteindelijke herstel van Israël.

In vroegere tijden hadden Saul, David en Salomo geregeerd over een verenigd koninkrijk dat Israël heette. Elk van hen had 40 jaar geregeerd, en toen Salomo stierf, kwamen de noordelijke stammen in opstand tegen Rehoboam, Salomo's zoon, omdat hij weigerde de exorbitante belastingen van zijn vader te verlagen (**1 Koningen 12:16**, **17**, **20**). Zij vormden hun eigen natie, die de naam *Israël* behield, omdat die naam aan Efraïm en Manasse was gegeven (**Genesis 48:16**) toen Jakob de zonen van Jozef zegende. Aangezien de stammen van Efraïm en Manasse zich bij de opstand hadden aangesloten, hadden de noordelijke stammen het recht zich *Israël te* noemen.



THE DIVIDED KINGDOM OF ISRAEL

In het zuiden bleef het huis van David alleen over met het grondgebied van Benjamin en vele niet-grondbezitters van de stam Levi (de priesters). Zij moesten de naam *Israël* opgeven, omdat zij niet langer in eenheid waren met Efraïm en Manasse, dus kozen zij de naam van de overheersende stam, Juda, en noemden hun natie het Huis van Juda.

Het is belangrijk om de namen van deze twee koninkrijken te begrijpen, omdat de profeten daarna elk volk altijd met zijn eigen naam hebben aangesproken. Wanneer zij over Israël spraken, bedoelden zij de noordelijke stammen, de natie

die het Huis Israël wordt genoemd met haar hoofdstad in Samaria. Wanneer zij over Juda spraken, bedoelden zij de zuidelijke natie met haar hoofdstad in Jeruzalem.

De scepter, het priesterschap en het geboorterecht

De scheiding tussen Israël en Juda had enorme gevolgen die veel verder gingen dan de politieke splitsing. Elk volk droeg een andere roeping in zich, met betrekking tot het geboorterecht. Het geboorterecht, zoals het aan het begin der tijden werd gevormd, bestond voornamelijk uit twee elementen: het heersersmandaat (**Gen. 1:26**) en het

vruchtbaarheidsmandaat (**Gen. 1:28**). Aan deze elementen werd later een derde toegevoegd, dat van het priesterschap, voor het eerst genoemd in het verhaal van Abram en Melchizedek (**Gen. 14:18**).

Toen Jakob-Israël voor zijn dood zijn twaalf zonen zegende, verdeelde hij het geboorterecht op drie manieren. Ten eerste, in **Gen. 48:15**, **16**, gaf hij Jozef het dubbele deel door Efraïm en Manasse als zijn eigen zonen aan te nemen, waardoor zij als "stammen" het volledige erfdeel kregen. Vandaar dat er 13 stammen van Israël waren. Natuurlijk kreeg Levi het priesterschap en werd hem elk landerfgoed (als stamstaat) ontzegd. Vandaar dat er slechts 12 stammen waren die een staat kregen toen zij het land Kanaän verdeelden als hun erfenis.

Jakob gaf ook het heersersmandaat aan Juda (**Gen. 49:10**). Dit mandaat werd samen met het priesterschap uit het eerstgeboorterecht gehaald, zodat alleen het vruchtbaarheidsmandaat als voornaamste kenmerk van het eerstgeboorterecht overbleef. De naam Efraïm betekent

"dubbele vruchtbaarheid". Toen Jakob Jozef zegende, zei hij over hem:

"*Jozef is een vruchtbare tak*" (**Gen. 49:22**). De "tak" komt van het Hebreeuwse woord *ben*, dat "zoon" betekent in de zin van een tak van de stamboom. Het betekent ook "bouwer", omdat een zoon degene is die de familie of stam opbouwt.

1 Kron. 5:2 zegt: "*Het geboorterecht behoorde Jozef toe*." Met andere woorden, hij kreeg het vruchtbaarheidsmandaat, en dit is de oorsprong van de roeping tot zoonschap. Vele jaren later schreef Johannes in

Johannes 1:12,

12 Maar zovelen als Hem hebben aangenomen, aan hen heeft Hij het recht gegeven kinderen van God te worden, ook aan hen die in zijn naam geloven,13 die niet uit bloed geboren zijn, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van een mens, maar uit God.

Het geboorterecht is het "recht van geboorte." Het betekent dat Jozef bepaalde rechten kreeg die de anderen niet hadden. Het belangrijkste recht dat hem werd gegeven was om de vruchten van het Koninkrijk voort te brengen, met name het recht om zich te vermenigvuldigen - het recht om de zonen van God voort te brengen. Hun fysieke nakomelingen moesten zich buitengewoon vermenigvuldigen, maar God was meer geïnteresseerd in het verwekken van geestelijke kinderen dan in fysieke kinderen. Veel naties zijn vruchtbaar in het voortbrengen van natuurlijke kinderen, maar alleen *door Jozefs geboorterecht* kan iemand een kind (zoon) van God worden.

Israël en Juda

Israël is de naam van het geboorterecht, het merkteken van de geboorterechthouders. Jakob gaf aan Efraïm en Manasse de naam die de engel hem had gegeven - de naam Israël - en zei: "*De engel die mij van alle kwaad heeft verlost, zegen de jongens; en moge mijn naam in hen voortleven*" (**Gen. 48:16**). Daarna waren de andere stammen alleen Israëlieten (in juridische zin) zolang zij in eenheid waren met de stammen van Jozef. Hun vermogen om hun genealogie terug te voeren op Jakob-Israël maakte hen Israëlieten in vleselijke zin - dat wil zeggen, door genealogie - maar de naam Israël werd aan de zonen van Jozef gegeven als een juridische kwestie. Dus na de scheiding in het koninkrijk kon het huis van Juda zich geen *Israël* noemen, ook al waren de mensen als individuen Israëlieten door genealogie.

Zelfs Jakob zelf was geen Israëliet totdat de engel hem die naam gaf (**Gen. 32:28**). Hij was niet als Israëliet geboren, want de naam was een getuigenis van een nieuwe openbaring van de soevereiniteit van God. Israël betekent "God regeert". Toen hij ontdekte dat God zijn hulp niet nodig had om zijn beloften te verwezenlijken, stopte Jakob met zijn eigen arbeid en plannen. Toen kreeg hij deze nieuwe naam als getuigenis voor alle mensen dat God soeverein was.

Daarom is vanuit juridisch oogpunt niemand werkelijk een Israëliet totdat hij of zij hetzelfde getuigenis aflegt. Men kan een *gelovige* zijn, zoals Jacob in zijn vroege leven, maar om een *overwinnaar te* zijn is deze openbaring nodig. Het verhaal van Jakob-Israël geeft ons het klassieke patroon dat alle gelovigen laat zien hoe zij overwinnaars kunnen worden, die de naam *Israël* waardig zijn.

Het is belangrijk het onderscheid te begrijpen tussen een natuurlijk verwekte Israëliet en iemand die door de Geest van God is verwekt. Het is het verschil tussen biologie en wet, of tussen natuurlijk en geestelijk - want "*de wet is geestelijk*" (**Rom. 7:14**). Een *wettige* Israëliet zijn is een *geestelijke* Israëliet zijn. Dit is in strijd met de manier van denken van de meeste mensen. De meesten zien de wet als vleselijk en ongeestelijk. Daarom stellen de meeste mensen juridische zaken gelijk aan vleselijkheid. Maar Paulus zegt dat de wet geestelijk is - niet omdat alle mensen de wet geestelijk toepassen, maar *omdat ze dat zouden moeten doen*. De wet geestelijk toepassen is niet de wet vergeestelijken (dus wegdoen), maar haar toepassen volgens de bedoeling en het doel van God.

De scheiding tussen Israël en Juda creëerde een duidelijk probleem - niet voor God, maar voor ons. Het huis Israël bezat het geboorterecht, maar het huis Juda de scepter. Geen van beide kon zijn roeping werkelijk vervullen zonder de ander. Het doel van God kon niet worden vervuld totdat er Eén kwam om de breuk te herstellen. **Jesaja 58:12** spreekt over de Messias als zijnde "*de hersteller van de breuk*".

Zoals we later zullen zien, spreekt Hosea zelf over de hereniging van

Israël en Juda onder "*één leider*" (**Hosea 1:11**). Hij zegt dat het volk dan "*de zonen van de levende God*" zal worden genoemd (**Hosea 1:10**). Die Leider is Jezus Christus.

Maar intussen had het goddelijk oordeel het huis van Israël veroordeeld om vanwege hun zonde en ongerechtigheid verstrooid te worden over de naties. Na hun opstand uit het huis van David hield de natie het slechts 210 jaar vol, voordat Samaria werd veroverd en het volk naar Assyrië werd gedeporteerd. Gedurende die 210 jaar stonden zij bekend als Israëlieten, maar hun zonde door het aanbidden van de gouden kalveren bewees dat zij die naam onwaardig

waren. Hun afgoderij ging door in het land van hun gevangenschap, en dit is het hoofdthema van Hosea's profetie.

God ontnam het Huis Israël zijn geboorterechtnaam, en met de vernietiging van het volk werden de gevangenen onder de volkeren bekend onder vele andere namen. Dit zou zo doorgaan tot het goddelijke plan was uitgewerkt door de twee komsten van Christus.

Toch geeft Hosea hoop aan deze ex-Israëlieten in de verstrooiing, door hun te vertellen dat zij gered en verlost zouden worden door de soevereiniteit van God alleen, want Hij had beloofd dit door Zijn eigen kracht te doen. Dit is natuurlijk kenmerkend voor het Nieuwe Verbond, dat gebouwd is op de belofte van God, in plaats van op geloften van mensen die alleen maar kunnen mislukken.

De enige manier om de naam Israël terug te krijgen was door dit op wettige wijze te doen, dat wil zeggen via een geestelijk proces. Dat proces wordt volledig geopenbaard in het Nieuwe Testament, waar we leren dat men verwekt moet worden door de Heilige Geest, dat heilige zaad in ons moet voeden, en uiteindelijk "*Christus in u, de hoop der heerlijkheid*" moet baren (**Kol. 1:27**).

Dit zijn de ware Israëlieten die God vanaf het begin bedoelde, toen hij gebood "*wees vruchtbaar en vermenigvuldig u*" (**Gen. 1:28**).

Het vervullen van de belofte aan Israël

Het is belangrijk om allereerst op te merken dat de huidige Joodse staat die zichzelf *Israël* noemt, niet de vervulling is van de profetie van Hosea. Het is zeker geen staat die gegrondvest is op de Hersteller van de breuk, en zelfs niet op geestelijke beginselen waardoor zij werkelijk *Israël* zouden kunnen worden genoemd. Het is zelfs geen herverzameling van *natuurlijke* Israëlieten, want de tien stammen zijn voor de meeste mensen nog steeds "verloren". Juda is geen Israël.

De Joden die de Joodse staat stichtten waren geen Israëlieten. In feite is de term "Jood" gewoon een Engelse samentrekking van de naam *Juda* (Grieks: *Ioudeos*). De Joden van vandaag hebben evenmin recht op de naam *Israël* als het oude Huis van Juda. Toch hebben zij steun gekregen van een groot deel van de kerk, omdat zij het onderscheid tussen Juda en Israël hebben vervaagd.

Daarom heeft de kerk de profetieën verkeerd toegepast door aan te nemen dat de Joden de Israëlieten van de profetie zijn.

De profeten zelf begrepen goed het verschil tussen Israël en Juda, want zij zagen gemakkelijk twee volken, elk met een eigen grondgebied en elk met een eigen hoofdstad. Zo profeteert **Jer. 18:1-10** over het huis Israël, maar **Jer. 18:11** begint een nieuwe profetie over "*de mannen van Juda*" en "*de inwoners van Jeruzalem*".

In de profetie over Israël gaat de profetische illustratie over een pottenbakker die een pot maakt met natte klei. In de tweede profetie, die over Juda gaat, gaat de profetische illustratie over een oud aarden vat, waarvan de klei al was uitgehard. In de eerste werd de natte klei neergeslagen en opnieuw tot een nieuw vat gemaakt. In de tweede werd de oude pot verbrijzeld in het dal van de zoon van Hinnom (**Jer. 19:2**, **10**, **11**), later bekend als *gehenna*.

Hetzelfde geldt voor de profetieën van Jesaja en Hosea, waarvan de meeste handelen over het noordelijke huis Israël, maar af en toe ook verwijzen naar het huis Juda. Jesaja heeft meer te zeggen over Juda dan Hosea. Hosea richt zich bijna volledig op Israël.

Helaas verwarren veel bijbelleraren de twee en nemen zij aan dat de moderne Israëlische staat de goede profetieën over het huis Israël vervult in plaats van de slechte profetieën over Juda en Jeruzalem. Deze verwarring heeft geleid tot misverstanden en verkeerde toepassingen van de profetie.

Ik hoop dat deze verwarring kan worden weggenomen door een grondige studie van Hosea.

Hoofdstuk 1 Hosea en Gomer

Hosea 1:1 begint het boek met de woorden,

[1] Het woord des Heren dat tot Hosea, de zoon van Beeri, kwam in de dagen van Uzzia, Jotham, Ahaz en Hizkia, koningen van Juda, en in de dagen van Jeroboam, de zoon van Joas, koning van Israël.

De naam Hosea komt van het Hebreeuwse grondwoord *yasha*, "redden". Dit is ook het grondwoord voor de Hebreeuwse naam van Jezus, *Yeshua* ("redding") en voor Jesaja (*Yeshah-yah*, "Jahweh redt").

Hosea speelt de rol van Jesjoea-Jezus, de echtgenoot van de "bruid van Christus". De voorspraak van de profeet, die de profetie in zijn eigen leven uitvoert, maakt hem tot een type van Christus, en daarom vinden we hem ook getrouwd met een hoer. De hoer ondervindt de gevolgen van haar overspel en krijgt uiteindelijk medelijden en wordt uit genade verlost. Dit is evenzeer het verhaal van de kerk als het verhaal van Christus' verlossing, een verhaal van haar falen en Christus' succes, en een verhaal van tragedie en hoop.

Hosea, zo lezen we, is de zoon van *Beeri*, "mijn fontein." Het woord *Beer* betekent "fontein, of bron", zoals in de stad Beer-sheba, "bron van de eed". De *jod* aan het eind van een woord maakt het bezittelijk, vandaar dat *Beeri* "*mijn* fontein" betekent, zoals *Eli* "mijn God" betekent in **Mattheüs 27:46**.

Het Hebreeuwse woord *bier* zelf komt van het stamwoord *ba'ar*, dat "duidelijk, helder of onderscheiden maken, verklaren; naar analogie, graveren" betekent. Vandaar dat de naam van de vader van de profeet deel uitmaakt van de openbaring van zijn zoon. Als Hosea Yeshua voorstelt, de Zoon van God, dan staat Beeri op een bepaalde manier voor Vader God, die de Zoon voortbrengt om het karakter en het plan van Zijn hemelse Vader te openbaren.

Jezus zei tegen Thomas in **Johannes 14:7**,

[7] Als jullie Mij gekend hadden, hadden jullie ook Mijn Vader gekend; van nu af aan kennen jullie Hem en hebben jullie Hem gezien.

Hebr. 1:3 legt het verder uit door te zeggen: "*en Hij is de uitstraling van Zijn heerlijkheid en de exacte weergave van Zijn natuur*." Hosea portretteert dus

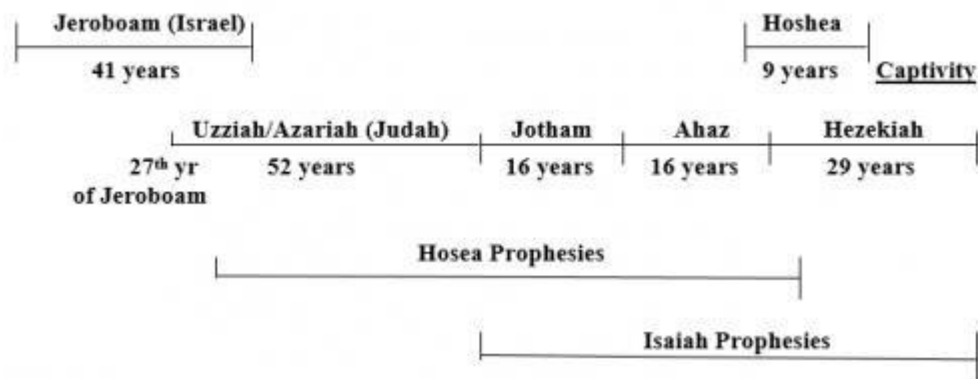
de Zoon die geroepen is om de Vader in Zijn natuur te vertegenwoordigen en Zijn natuur te verduidelijken - Zijn barmhartigheid en liefde jegens een overspelige vrouw.

Vanaf het eerste vers van dit boek zien we dus de profetische basis gelegd voor de rest van het boek. Hosea is een voorbidder, niet alleen iemand die voor een ander bidt, maar iemand die de profetie in zijn eigen leven uitvoert als een grote profetische allegorie. Zijn hartzeer van een mislukt huwelijk is een levend gebed. Omdat zijn woord gepaard gaat met geloof, vestigt hij op aarde het goddelijke plan in de hemel.

Hosea is de dubbele getuige op aarde van de Vader in de hemel. En omdat hij het boek zelf schreef en het met letters graveerde op kleitabletten of papier, is het plan van de Vader niet begraven in zijn graf, noch verloren gegaan in afbrokkelend stof, maar aan ons doorgegeven als een openbaring van de waarheid.

De timing van Hosea's profetie

Hosea profeteerde ten tijde van vier koningen in Juda: Uzzia, Jotham, Ahaz en Hizkia. Hij leefde waarschijnlijk in Juda, want zijn profetie is gedateerd in termen van de koningen van Juda. Hizkia maakte de verovering en deportatie van het huis Israël mee, hoewel God Juda en Jeruzalem nog een eeuw spaarde. Maar Hosea profeteerde ook veel eerder "*in de dagen van Jeroboam, de zoon van Joas, koning van Israël*." Dit was Jeroboam II, niet te verwarren met Jeroboam I, die de eerste koning van Israël was na de verdeling van het koninkrijk.



Jeroboam II regeerde 41 jaar (**2 Koningen 14:23**) over het Huis Israël. Zoals de meeste koningen van Israël *deed* Jeroboam "*kwaad in de ogen van de Heer*" (**2 Koningen 14:24**), in het bijzonder door de gouden kalveren uit Bethel en Dan, die Jeroboam I meer dan een eeuw eerder had opgericht, niet te verwijderen (**1 Koningen 12:28**, **29**).

Uzzia van Juda begon te regeren in het 27th jaar van Jeroboam in Israël. De Schrift is een beetje verwarrend, want hij krijgt twee verschillende namen. In **2 Kron. 26:1** wordt hij Uzzia genoemd, maar in **2 Koningen 15:1** wordt hij Azarja genoemd. Veel koningen hadden meer dan één naam. Het punt is dat Hosea's profetie begon in de lange regering van Jeroboam, koning van Israël, maar de profeet dateert het grootste deel van zijn profetie door vier opeenvolgende koningen van Juda.

Hosea begon een generatie of twee vóór Jesaja te profeteren. **Jesaja 6:1** zegt dat zijn visioen en opdracht begonnen "*in het jaar van Uzzia's dood*".

Uzzia werd op 16-jarige leeftijd gekroond en regeerde 52 jaar (**2 Kron. 26:3**). De regeerperioden van Jeroboam (Israël) en Uzzia (Juda) overlapten elkaar ongeveer 12 of 13 jaar. Het begin van Hosea's bediening (d.w.z. zijn huwelijk met Gomer) begon terwijl Jeroboam nog leefde, dus we kunnen gerust stellen dat Hosea ongeveer 40-50 jaar voor Jesaja's bediening begon te profeteren.

Hosea en Jesaja waren hedendaagse profeten gedurende de regeringen van Jotham (16 jaar) en Ahaz (16 jaar) en zelfs tot in de regering van Hizkia. Waarschijnlijk begon Hosea te profeteren tegen het einde van de lange regering van Jeroboam, bijvoorbeeld in het jaar 12th van Uzzia van Juda. Zijn huwelijk met Gomer moet dan hebben plaatsgevonden in de eerste jaren van Uzzia, koning in Juda, misschien zelfs terwijl Jeroboam over Israël regeerde.

Wij krijgen weinig aanwijzingen over het huwelijk van de profeet met Gomer, behalve dat zij lang genoeg getrouwd waren om drie kinderen te krijgen voordat zij hem verliet voor een andere man (of misschien om de levensstijl van een hoer na te streven). Toch moeten de kinderen volwassen zijn geworden tegen de tijd dat Uzzia stierf. We weten niet precies wanneer de profeet Gomer vond en haar uit de slavernij verloste. Als het precieze tijdstip was vastgelegd, zouden we een belangrijke profetische aanwijzing hebben over het tijdstip van de grote verlossing aan het einde van het huidige tijdperk. Maar God vond het nodig dat detail te verdoezelen.

Hosea moet een hoge leeftijd hebben bereikt. Als hij profeteerde gedurende de laatste 40 jaar van de regering van Uzzia, gevolgd door 16 jaar van de regering van Jotham, en nog eens 16 jaar van de regering van Ahaz, is dat alleen al een totaal van 72 jaar. Maar hij leefde ook in de regeerperiode van Hizkia, zodat we kunnen zeggen dat de dagen van zijn profetie 70-75 jaar waren. Als hij op 20-jarige leeftijd begon te profeteren, moet hij tot ver in de 90 hebben geleefd.

Ongetwijfeld leefde hij om de Assyrische dreiging aan de horizon te zien, want hij leefde om Hoshea gekroond te zien worden als de laatste koning van Israël (**2 Koningen 17:1**). Hoshea werd koning van Israël in het jaar 12th van Ahaz (Juda), dat wil zeggen vier jaar voordat Ahaz stierf.

Hoshea regeerde slechts negen jaar voordat Assyrië in 721 v. Chr.

Samaria veroverde, waarmee de gevangenschap van Israël begon.

Hosea en Gomer

De kroning van Hoshea in Samaria moet van groot belang zijn geweest voor Hosea, aangezien zij dezelfde naam droegen. Hoewel de Engelse vertalingen hun namen vertalen als Hoshea en Hosea, is de

Hebreeuwse spelling hetzelfde. En aangezien de Assyriërs Israël *Gomer* (Gimirri, Ghomri) noemden, kan het hem niet ontgaan zijn dat Hoshea's heerschappij over de Ghomri de vervulling was van zijn eigen huwelijk met Gomer. (*Gomer* is in het Hebreeuws GMR en kan zijn uitgesproken als *Ghomri*).

De Assyriërs hebben Israël nooit bij de naam *Israël* genoemd. In de dagen van koning Omri, zoon van Achab, stuurde Israël ambassadeurs naar Assyrië en

knoopte het diplomatieke betrekkingen aan met de Assyriërs. Vanaf die tijd noemden de Assyriërs Israël het Huis van Omri, wat zij uitspraken als *Beth-Ghomri*, later Bit-Khumri of Beth-Humria. De New Standard Jewish Encyclopedia (editie 1970) zegt onder "Omri",

"Volgens de Moabitische steen onderwierp hij [Omri] Moab. De Assyriërs noemden het koninkrijk Israël voor de rest van zijn bestaan bij zijn naam" (p. 1471).

Merrill Unger's boek, Archeology and the Old Testament, zegt op pagina 243,

". . . Het eerste contact tussen Israël en Assyrië vond duidelijk plaats ten tijde van Omri, want vanaf die tijd verschijnt Israël in spijkerschrift als

Bit-Humri ("Huis van Omri"). Deze officiële benaming werd toegepast op

Samaria, de hoofdstad. Bovendien werd de aanduiding van een

Israëlitische koning Mar Humri ('zoon', d.w.z. 'koninklijke opvolger van Omri'). Dat Tiglath Pileser III ruim een eeuw later het land Israël aanduidt met zijn officiële naam Bit Humria bewijst de betekenis van Omri als heerser in de geschiedenis van Israël."

Omri, of Humri, werd oorspronkelijk uitgesproken als Ghomri, of Gomer. Het is dezelfde naam als die van Hosea's vrouw, Gomer, die profetisch het Huis Israël vertegenwoordigde. Dit wordt aangetoond in The Old Testament in the Light of the Historical Records and Legends of Assyria and Babylonia, door Theophilus G. Pinches (1902), waarin staat,

"Het is opmerkelijk dat de Assyrische vorm van de naam Yaua ('Jehu') laat zien dat de onuitgesproken aleph aan het eind in die tijd klonk, zodat de Hebreeën hem Yahua ('Hehua') moeten hebben genoemd. Omri werd eveneens volgens het oudere systeem uitgesproken, voordat de ghain ayin werd. Humri laat zien dat men destijds Ghomri zei."

Deze historische informatie maakt Hosea's profetie opmerkelijk, omdat het Israël afschildert als een hoerenvrouw met dezelfde naam waarmee de Assyriërs de natie Israël kenden. Het lijdt dus geen twijfel dat Gomer of

Ghomri zowel de vrouw van Hosea als de natie Israël was. Toen Hoshea koning van Israël werd, zou de profeet hem hebben gezien als de koning/echtgenoot van de trouweloze bruid Israël. Er waren al tientallen jaren verstreken sinds Hosea en Gomer hun profetische ervaringen hadden meegemaakt. Zij waren nu oud (aangenomen dat Gomer oud werd), en konden hun eigen profetieën voor hun ogen zien ontvouwen.

De naam *Gomer* betekent letterlijk "compleet", en is afgeleid van het grondwoord *gamar*, "eindigen, ophouden, stoppen, falen". Haar naam voorspelt het falen en het einde van het huis Israël, en deze profetie komt (zoals we zullen zien) weer terug in de naam van haar eerste zoon, Jizreël, wiens naam voorspelde: "*Ik zal een einde maken aan het koninkrijk van het huis Israël*" (**Hosea 1:4**).

Het "einde" van Gomer werd geïllustreerd door haar mislukte huwelijk met Hosea. Maar tegelijkertijd zien we een dubbele toepassing van de term, want haar tijd van slavernij zou ook eindigen met een grote verlossing. Er zijn twee "einden" inherent aan haar naam. Het eerste is negatief, het tweede is positief. Het eerste is het resultaat van haar schending van het Oude Verbond (het huwelijk); het tweede "einde" is de verlossing die voortvloeit uit Gods vervulling van zijn gelofte in het Nieuwe Verbond.

Wanneer wij de historische context van het boek Hosea begrijpen, zijn wij in staat te begrijpen hoe het verhaal van het mislukte huwelijk van de profeet, Gomer's hoererij en vertrek, en tenslotte haar verlossing in genade ons een schets geeft van Israëls geschiedenis tot op heden.

Dat verhaal is geen Joods verhaal, maar het verhaal van de stammen van Jozef die het geboorterecht droegen. Dit verhaal is grotendeels onbekend bij de Kerk, omdat de meesten hebben aangenomen dat de Joden Israël waren. Daarom hebben zij niet gezocht naar de "verloren schapen" van Israël (**Ezechiël 34:6**). Maar Juda was niet Israël, noch droegen die volken dezelfde roeping.

Als bijbelleraren hadden geweten dat de verloren schapen van het Huis

Israël hun naam verloren en bij historici bekend waren onder de naam Ghomri, Khumri of Humria, dan hadden zij hun migratie naar Europa kunnen traceren. Nog belangrijker is dat zij zouden hebben geweten dat die Israëlieten nooit

Joden werden genoemd, en dat zij tot op de dag van vandaag geen Joden zijn. Het hele fundament van de populaire profetische leer en eschatologie rust op een gebrekkig fundament en moet worden omgevormd tot een ander vat dat werkelijk water houdt.

Alleen al het verhaal van Hosea en Gomer helpt ons om de waarheid van Gods plan te begrijpen.

Hoofdstuk 2

Gomer en het verloren schaap

Hosea 1:2 zegt,

> **[2] Toen de Heer voor het eerst door Hosea sprak, zei de Heer tegen Hosea: "Ga, neem voor jezelf een vrouw van de hoererij, en krijg kinderen van de hoererij; want het land pleegt flagrante hoererij door de Heer te verlaten."**

De profetie begint met een opdracht van God aan de profeet om te trouwen met "*een vrouw van de hoererij*". Hosea deed dat, terwijl hij vanaf het begin wist dat zijn huwelijk niet gelukkig zou zijn. Hij begreep vanaf het begin dat hij dezelfde relatie met zijn vrouw zou beleven die God met Israël had beleefd. God had Israël gehuwd bij de berg Sinaï, en Mozes had het huwelijk voltrokken. Maar Israël had voortdurend geestelijk overspel gepleegd door achter andere goden (echtgenoten) aan te gaan. Gomer zou hetzelfde doen, want zij was een profetische vertegenwoordiger van Israël.

Hosea 1:3 gaat verder,

> **[3] Dus ging hij en nam Gomer, de dochter van Diblaim, en zij werd zwanger en baarde hem een zoon.**

Wij hebben reeds opgemerkt dat de naam van Gomer de officiële naam van Israël was, voor zover het de Assyriërs betrof. De historici zijn het er allemaal over eens dat de naam Gomri of Ghomri is afgeleid van Omri, de Israëlitische koning. Politiek gezien was Omri een van Israëls grootste koningen, hoewel hij geen godvruchtige koning was. Hij stelde zijn eigen wetten op, in plaats van zich te houden aan de goddelijke wet (**Micha 6:16**).

Omri werd koning van Israël in **1 Koningen 16:23** en regeerde 12 jaar. Zijn zoon was Achab (**1 Koningen 16:29**), die nog eens 22 jaar regeerde en meer bekend is vanwege zijn huwelijk met Jezebel, de dochter van Ethbaal, de priesterkoning van de Sidoniërs (**1 Koningen 16:31**).

Het is duidelijk dat de Assyriërs Israël niet met de naam Ghomri konden noemen vóór de regering van Omri zelf. Deze profetische naam (die *compleet* betekent)

voorspelde dus het einde van het koninkrijk Israël vanwege de zonden van het huis van Omri en Achab.

Twee Gomers

Er waren twee mensen die *Gomer* heetten in de Schrift. De eerste was een zoon van Jafeth (**Gen. 10:2**), die samen met zijn broers Magog, Madai, Javal, Tubal, Meshech en Tiras het onderwerp is van Ezechiël 38 en 39. De tweede *Gomer* is echter geen man, maar een vrouw, de vrouw van Hosea. Israël is niet genoemd naar de zoon van Jafeth, maar naar koning Omri, die vele eeuwen later leefde.

In de afgelopen 150 jaar hebben profetiedocenten de twee Gomers door elkaar gehaald, en dit heeft onnoemelijk veel verwarring veroorzaakt in de kerkelijke leer. [th]Scofield was niet de eerste die de twee verwarde, maar hij heeft de verwarring zeker populairder gemaakt dan wie ook in het begin van de 20e eeuw in zijn bijbel. In zijn aantekeningen bij **Gen. 10:2** geeft hij commentaar op de naam Gomer, zoon van Jafeth, door te zeggen,

"Stamvader van de oude Cimerians en Cimbri, van wie de Keltische familie afstamt."

Hij had gelijk toen hij Gomer aanwees als de stamvader van de Kelten.

Maar hij verwarde de twee Gomers. Eigenlijk is de stammoeder van de Kelten Gomer, de vrouw van Hosea, of Ghomri, het huis van Israël. Over koning Omri zegt Scofield niets. Of hij was onwetend over de geschiedenis of hij negeerde het.

Ook Dr. Bullinger, auteur van The Companion Bible, miste dit historische detail. In zijn aantekeningen bij **Gen. 10:2** schrijft hij:

"***Gomer***. In Assyrische *Gimirri* (de Kimmerianen van Herodotus).

Stamvader van de Kelten."

Bullinger versterkt dit in zijn aantekeningen over **Ezechiël 38:6**, waar Gomer met zijn broedervolken wordt genoemd als indringers op de bergen van Israël. Daar schrijft hij:

"***Gomer***. Stamt ook af van Jafeth (***Gen. 10:3***)."

Deze opmerking is eigenlijk correct, want de Gomer in **Ezechiël 38:6** is inderdaad de Gomer die afstamt van Jafeth in **Gen. 10:3**. De verwarring ontstaat echter als iemand in zijn aantekeningen bij **Gen. 10:2** leest dat deze Gomer dezelfde is als de "Assyrische *Gimirri*" (of Gomri), "stamvader van de Kelten". De lezer krijgt de onjuiste veronderstelling dat de Kelten de bergen van Israël zouden binnenvallen.

De japanse Gomer is een indringer; Hosea's Gomer is degene die wordt binnengevallen. Ze zijn duidelijk niet dezelfde Gomer. Toch heeft dit simpele geval van persoonsverwisseling de profetieleerders meer dan een eeuw lang in verwarring gebracht. De *Gimirri* in de Assyrische verslagen zijn inderdaad afstammelingen van Kelten, maar alle archeologische monumenten laten ons zien dat zij de Israëlieten zijn die als gevangenen naar Assyrië werden gebracht.

Niet alleen de Moabitische steen bevestigt dit, maar ook de Zwarte Obelisk van Shalmanezer. Het beeldt Jehu af, "zoon van Omri," [*BitKhumri*] die schatting geeft aan de koning van Assyrië.



De afbeelding hierboven is van de "Zwarte Obelisk" en kan worden gevonden op het volgende webadres, samen met verdere details.

https://en.wikipedia.org/wiki/Black_Obelisk_of_Shalmaneser_III



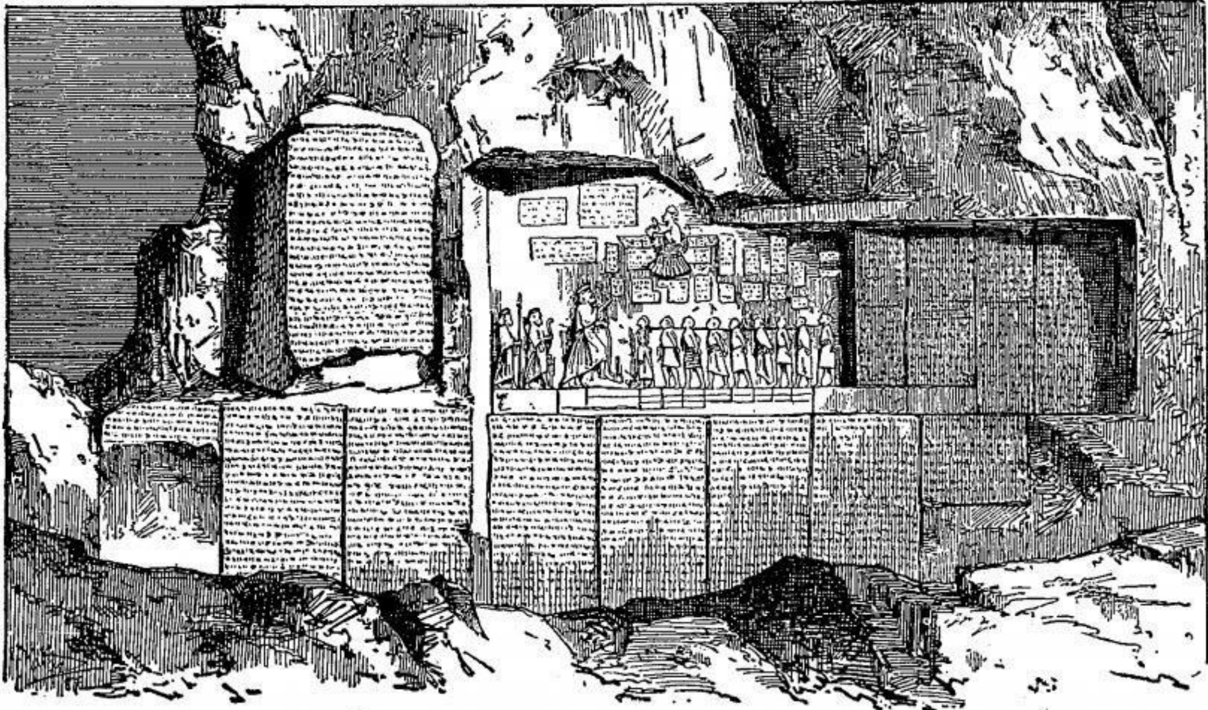
Figuur 1 - Jehu buigt voor de koning van Assyrië

Andere historische verwijzingen naar de Bit-Khumri of Bit-Humri zijn hier te vinden:

https://en.wikipedia.org/wiki/Omrides

De Keltische Israëlieten waren in de geschiedenis ook bekend onder andere namen. Toen koning Darius van Perzië stierf, werd hij bijgezet in een graf in de berg Behistun.

https://en.wikipedia.org/wiki/Full_translation_of_the_Behistun_Inscri pt ion



SCULPTURES AND INSCRIPTIONS ON THE ROCK OF BEHISTUN

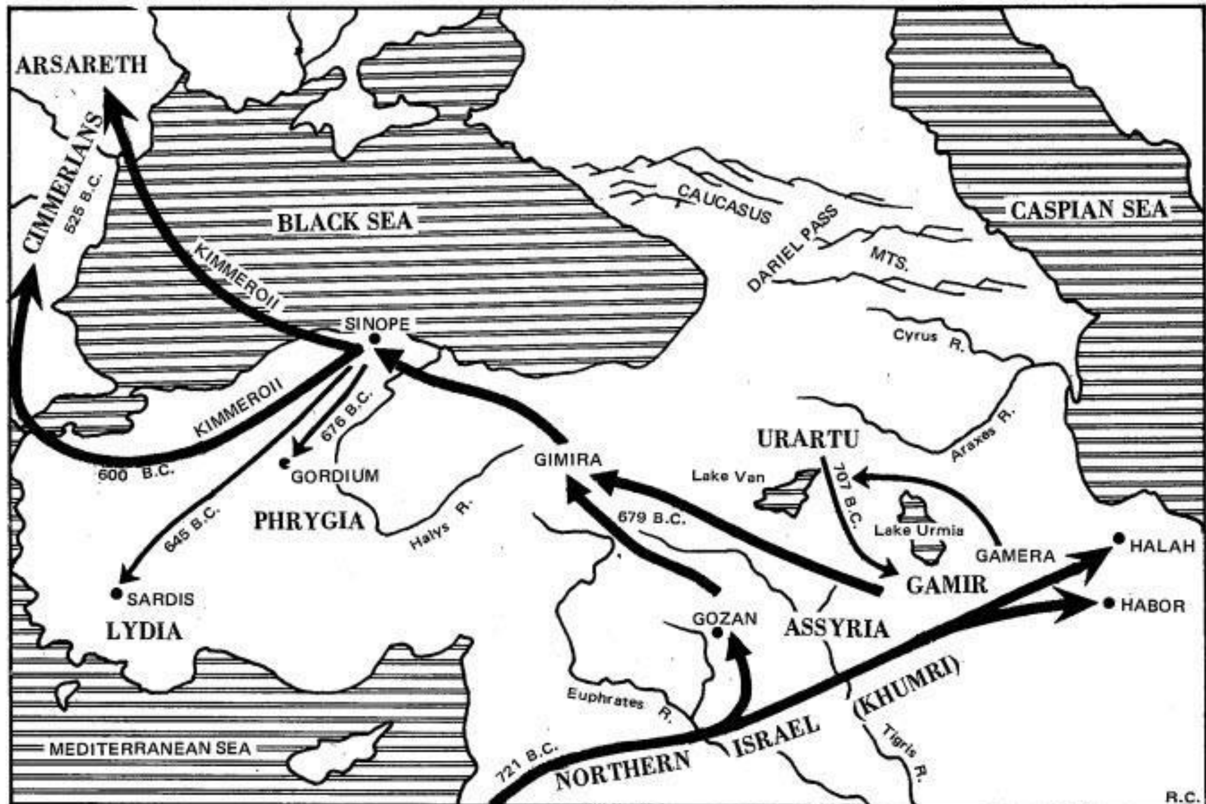
In drie talen staan alle naties en stammen die hij regeerde. De Gimirri worden in andere talen *Saka* en *Sakka* genoemd. De Saka zijn natuurlijk dezelfde als de *Sacae* (Kimerianen) die door de Griekse historici worden beschreven. De Romeinse historici, die in het Latijn schreven, schreven dit als *Saksen*.

Het grootste deel van Europa (behalve langs de kusten) werd bevolkt door Kelten, Saksen en andere Israëlieten na de val van Nineve in 612 v. Chr. Het verloren Huis van Omri (d.w.z. Israël) was helemaal niet echt verloren - behalve voor christelijke profetieleeraars, zo lijkt het. Historici weten heel goed dat de Israëlieten de Gimirri en de Sakka waren, want zij zijn zeer bekend met de Moabitische Steen, de Zwarte Obelisk van Shalmanezer, en de Behistun Rots. Zij weten ook dat de Gimirri-Saka naar Europa emigreerden, velen van hen via het Kaukasus-gebergte, en daarom hebben zij hen als *Kaukasisch* bestempeld.

Het verloren schaap

Onder alle andere omstandigheden zouden deze feiten bij iedereen bekend zijn. Het lag echter in de goddelijke bedoeling om de Israëlieten te verbergen, zodat de meesten van hen hun gevoel van identiteit zouden verliezen. Dit maakte deel uit van het goddelijke oordeel over Israël. Zij zouden "verloren schapen" worden (**Jer. 50:6**). Ook Ezechiël zegt dat zij "verstrooid" en "verloren" zouden

zijn (**Ezechiël 34:4**, **5**, **16**) en dat "*er niemand was die hen zocht of zocht*" (**Ezechiël 34:6**).



Er zijn velen die zoeken naar "verloren zielen", maar weinigen die zoeken naar "*de verloren schapen van het huis Israëls*", zoals Jezus ze noemt in **Matt. 10:6**. Die verloren schapen waren geen Joden die ten tijde van Christus in Judea woonden. Jezus stuurde zijn discipelen naar het noorden, naar de Gimirri, waarvan sommigen veroverd waren door het Griekse rijk en nu binnen het bereik van zendingsreizen waren (**Joh.**

7:35). Petrus schreef zijn eerste brief aan de "*vreemdelingen uit de* [Israëlitische] *verstrooiing... die uitverkoren zijn naar de voorkennis van God de Vader*" (**1 Petrus 1:1**, **2**). Later, in **1 Petrus 2:9** schrijft hij hen opnieuw: "*Maar u bent een uitverkoren ras, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk voor Gods eigen bezit*."

In **1 Petrus 2:10** identificeert de apostel deze mensen met twee van de zonen van Hosea en Gomer:

[10] **Want eens was u geen volk** [*Lo-ammi*], **maar nu bent u het volk van God** [*Ammi*]; **u had geen barmhartigheid** [*Lo-ruhamah*] **ontvangen**, **maar nu hebt u barmhartigheid** [*Ruhamah*] ontvangen.

Dit is een rechtstreeks citaat uit **Hosea 2:23**. Het is pas als we Petrus' geschriften bestuderen met de profetieën van Hosea dat we echt kunnen begrijpen wat de apostel zei. Petrus schreef aan enkele van de verstrooide Israëlieten die in het noordelijke deel van Klein-Azië (nu Turkije) woonden in de provincies "*Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië*" (**1 Petrus 1:1**). Deze gebieden waren toegankelijk voor de discipelen van Jezus.

http://www.bible-history.com/geography/maps/map_asia.html

Ik geloof dat toen Jezus zijn discipelen op een missie stuurde naar de verloren schapen van het huis Israël, zij vele nieuwe vrienden en bekeerlingen maakten toen zij zieken genazen, doden opwekten, melaatsen reinigden en demonen uitdreven (**Matt. 10:6-8**). Vele jaren later schreef Petrus zijn brieven aan hen. Zelfs Jacobus, de broer van Jezus, correspondeerde met hen (**Jacobus 1:1**), hoewel hij niet tot de oorspronkelijke twaalf discipelen behoorde, noch tot de zeventig die in die eerste jaren werden uitgezonden.

Het punt is dat *deze Israëlieten geen verstrooide Joden waren*. Het waren Israëlieten die meer dan 700 jaar eerder waren verstrooid. De Joden in de eerste eeuw wisten zeker waar veel van deze Israëlieten zich bevonden. In feite geeft de eerste-eeuwse Joodse historicus Josephus ons hun locatie. Hij schreef:

"Daarom zijn er slechts twee stammen in Azië en Europa onderworpen aan de Romeinen; terwijl de tien stammen tot nu toe voorbij de Eufraat zijn; en zij zijn een immense menigte, en niet te schatten door aantallen." [*Oudheden der Joden*, XI, v, 2].

Josephus wist dat de Joden ("twee stammen") niet de Israëlieten ("tien stammen") waren. Meer recent heeft de Joodse Encyclopedie geschreven:

"Aangezien een groot aantal profetieën betrekking heeft op de terugkeer van 'Israël' naar het Heilige Land, hebben gelovigen in de letterlijke inspiratie van de Schrift altijd moeite gehad met het voortbestaan van de stammen van Israël, met uitzondering van die van Juda en Levi (of Benjamin), die met Ezra en

Nehemia terugkeerden. Als de Tien Stammen verdwenen zijn, is de letterlijke vervulling van de profetieën onmogelijk; als ze niet verdwenen zijn, moeten ze kennelijk onder een andere naam bestaan."

http://jewishencyclopedia.com/articles/14506-tribes-lost-ten

Hoewel veel bijbelleraren zeggen dat de Joden Israëlieten zijn, hebben de Joodse geleerden zelf altijd volgehouden dat zij uit het volk Juda komen, dat bestond uit Juda, Benjamin en Levi. Zij beweren niet tot de tien stammen van Israël te behoren. Hun punt is dus goed gemaakt: "Als de Tien Stammen niet verdwenen zijn... dan moeten ze kennelijk bestaan onder een andere naam." Joodse geleerden hebben duizenden jaren lang zeer consequent geleerd dat de tien stammen NIET met Juda naar het oude land terugkeerden nadat de Babylonische gevangenschap eindigde. Dit wordt bewezen door vele bijbelse uitspraken, zoals **2 Koningen 17:23**, dat algemeen wordt beschouwd als een toevoeging van Ezra, die de canon van het Oude Testament samenstelde. Er staat,

[23] totdat de Heer Israël uit zijn zicht verwijderde, zoals Hij sprak door al zijn dienaren, de profeten. Zo werd Israël uit hun eigen land in ballingschap weggevoerd naar Assyrië, tot op de dag van vandaag.

Tot welke dag? Tot de dag van Ezra. Deze uitspraak zou geen betekenis hebben als hij kort na de Assyrische invasie was geschreven. Het was duidelijk bedoeld om ons te vertellen dat zelfs nadat de Babylonische gevangenschap in 534 v. Chr. was geëindigd, Israël nog niet was teruggekeerd naar het oude land. Die Joodse natie stond bekend als Juda in het Hebreeuws, of als Judea in het Grieks.

Als dat zo is, dan is de huidige Joodse staat NIET het "Israël" dat wordt vertegenwoordigd door de verloren tien stammen (Gomer). Hun gebruik van de naam *Israël* is slechts een politieke naam, bedoeld om christenen te misleiden zodat zij het steunen als "het herstel van Israël" volgens de Bijbelprofetie. Maar de Joodse immigranten in de staat Israël zouden nooit Gods beloften van het herstel van de tien verloren stammen kunnen vervullen. Aan de andere kant weten we dat God zelf de Israëlieten verstrooide en ervoor zorgde dat ze verloren gingen wat hun identiteit betreft.

Als, zoals de geleerden zeggen, "ze onder een andere naam moeten bestaan," wat is dan die naam? In het boek Hosea wordt het specifiek onthuld als *Gomer*, wat de Assyriërs schreven als *Gimirri*, wat de Perzen schreven als *Saka*, de Grieken als *Sacae*, en de Romeinen als *Saxen*.

Als we eenmaal het onderwerp van Hosea's profetie goed hebben geïdentificeerd, zijn we in een goede positie om dit gedeelte van de Schrift te begrijpen. Maar laat niemand denken dat deze profetieën alleen betrekking hebben op biologische Israëlieten, want **Jesaja 56:6-8** maakt heel duidelijk dat bij de herverzameling van Israël aan het einde van het tijdperk, vele anderen met hen mee zullen komen om deel uit te maken van Gods (nieuwe) Verbondsvolk. De verbonden van God komen door Israël, maar iedereen kan Israëliet worden door zijn nationaliteit. De scheidsmuur is doorbroken, zegt Paulus in **Ef. 2:14**, **15**, waardoor alle mensen "*één nieuwe mens zijn geworden, waardoor vrede is gevestigd*".

Hoofdstuk 3

Jezreel

Nadat de profeet met Gomer was getrouwd, baarde zij een zoon. **Hosea 1:4**, **5** zegt,

[4] En de Here zeide tot hem: "Noem hem Jizreël; want nog een weinig tijd, en Ik zal het huis van Jehu straffen voor het bloedvergieten van Jizreël, en Ik zal een einde maken aan het koninkrijk van het huis Israëls. [5] En het zal op die dag gebeuren, dat ik de boog van Israël zal breken in het dal van Jizreël."

Jezreel heeft een dubbele betekenis. Het betekent *God strooit* en *God zaait*. Men moet zaad verstrooien om het op het veld te zaaien. Deze zoon van Hosea en Gomer werd profetisch genoemd om aan te geven dat God van plan was het huis Israël in het veld (dat is *de wereld,* **Matt. 13:38**) te verstrooien met het doel zaad te zaaien dat later een grote oogst zou opleveren.

Jezreel (*Yizre-el*) is ook een homoniem van Israël, wat de profetie verder verbindt met Israël.

Het dal van Jizreël in het noorden van Israël was ook de plaats waar koning Achab een paleis had gebouwd voor zichzelf en voor zijn vrouw, Jezebel. Het was hier dat Jezebel haar lot trof in de handen van Jehu (**2 Koningen 9:30**, **36**, **37**). Het paleis stond naast de wijngaard van Naboth, die Achab zich had toegeëigend nadat "*Naboth de Jizreëliet*" (**1 Koningen 21:1**) had geweigerd deze aan hem te verkopen.

De moord op Naboth

Hosea's zoon zou *Jizreël* heten, niet alleen om Israëls verstrooiing te profeteren, maar ook om ons de specifieke zonde te tonen die de oorzaak was van het goddelijk oordeel. In zekere zin werd Israël teruggebracht naar de plaats van de misdaad om geoordeeld te worden. Hoewel Naboth de Jizreëliet zelf dood was, gestenigd door *valse getuigen* omdat hij God zou hebben vervloekt (**1**

Koningen 21:13, **14**), werd een andere Jizreël opgewekt als een *ware getuige* tegen de natie Israël.

In zekere zin zouden we de dood van Naboth kunnen zien als een martelaar die de weg volgde van Abel, de oorspronkelijke martelaar. Het bloed van Abel riep om gerechtigheid uit de grond (**Gen. 4:10**); zo had ook het bloed van Naboth om gerechtigheid geroepen, en Jezreël werd opgewekt als de stem van Naboth de Jezreëliet om een ware getuige op aarde te leveren die het recht kon zetten en de vloek op Israëls grond ongedaan kon maken.

De moord op Naboth, samen met de toe-eigening van de wijngaard door Achab, was een aards symptoom van een geestelijk probleem. Daarom was het een profetische metafoor die liet zien hoe de koningen van Israël zich het Koninkrijk hadden toegeëigend door te regeren volgens hun eigen wil en hun eigen wetten. In Jesaja's lied vertelt de profeet ons dat "*de wijngaard van de Heer der heerscharen het huis Israël is*" (**Jesaja 5:7**). De wijngaard van Naboth was dus een profetisch type van het Koninkrijk, namelijk het Huis Israël.

En omdat de stammen van Jozef in Israël lagen, lag het geboorterecht van Jozef daar. Hoewel Juda was geroepen om de Koning voort te brengen, kreeg Jozef het Koninkrijk (Israël). Maar de koningen van Israël - in het bijzonder Achab - eigenden zich het Geboorterecht, het vruchtbaarheidsmandaat en het Koninkrijk zelf toe voor hun eigen genoegen en onderwierpen het aan de wil van mensen. Zij eigenden zich de vruchten ervan toe, want *Naboth* betekent "vruchten".

In het verhaal van Naboth komt de naam Jizreël 22 keer voor. Naboth wordt 19 keer bij naam genoemd in 1 Koningen 21 in verband met zijn moord en nog eens 3 keer in **2 Koningen 9:21-26** toen zijn moord volledig werd gewroken. Het bijbelse getal 22 betekent "zonen van het licht", d.w.z. de zonen van God en kinderen van het licht. Dit zijn de eerste vruchten van de aarde, voortgebracht door het vruchtbaarheidsmandaat. Naboth was dus een profetisch type van de zonen van God, gemarteld door goddelozen die zich het Koninkrijk toeeigenen en het regeren alsof zij het bezitten.

We kunnen ook opmerken dat Jizreël de eerstgeboren zoon van Hosea en Gomer was. Hij was hun eerste vrucht van de schoot, geroepen om het licht van de profetie op Israëls toekomst te werpen.

Het huis van Jehu

Hosea 1:4 vertelt ons dat God het huis van Jehu zou straffen. Dit had een dubbele betekenis, want het huis van Jehu was niet alleen een bepaalde dynastie van koningen in Israël, maar vertegenwoordigde ook het huis van Israël in het algemeen. Vóór die tijd had Israël zich vaak het huis van Achab genoemd (**Micha 6:16**), terwijl de Assyriërs de natie het huis van Omri (Ghomri) hadden genoemd. Maar Jehu had een einde gemaakt aan het huis van Achab en het vervangen door het huis van Jehu voor de volgende vier generaties.

Jehu werd door een van de profeten gezalfd om een oordeel te vellen over het huis van Achab (**2 Koningen 9:1-10**). Eenmaal gezalfd, vervulde Jehu zijn roeping en werd daarvoor geprezen (**2 Koningen 10:30**). Toch zegt het volgende vers (**2 Koningen 10:31**),

31 Maar Jehu was niet voorzichtig om te wandelen in de wet van de Here, de God van Israël, met heel zijn hart; hij week niet af van de zonden van Jeroboam, die hij Israël deed zondigen.

Met andere woorden, Jehu vernietigde niet de gouden kalveren die Jeroboam had opgericht. Hij roeide het symptoom uit, maar niet de oorzaak. Hij bracht het oordeel over Achab voor zijn *zonde*, maar hij roeide niet de *ongerechtigheid uit* die de oorzaak was van Israëls zonde (**1 Koningen 12:28-30**). Toch gaf God hem krediet omdat hij het woord van de Heer gehoorzaamde en zijn roeping vervulde. God gaf hem vier generaties waarin zijn huis over Israël zou heersen. **2 Koningen 15:12** zegt,

12 Dit is het woord van de Heer dat Hij tot Jehu sprak, zeggende: "Uw zonen tot in het vierde geslacht zullen op de troon van Israël zitten." En zo was het.

De vier koningen van het huis van Jehu zijn: Jehu, Jehoahaz (**2 Koningen 13:1**), Joash, of Jehoash (**2 Koningen 14:1**), en Jeroboam II (**2 Koningen**

14:16). Hosea begon te profeteren tegen het einde van de regering van Jeroboam. Toen Jeroboam II stierf, kwam Israël in een periode van onrust waarin er ongeveer 11 jaar lang helemaal geen koning was. Jeroboam stierf in het 27th jaar van Azaria, koning van Juda (**2 Koningen**

15:1), maar Jeroboams zoon Zacharia kwam pas op de troon in het 38th jaar van Azaria (**2 Koningen 15:8**), waardoor een machtsvacuüm van elf jaar in Israël achterbleef. Zacharia regeerde vervolgens slechts zes maanden, voordat hij door Shallum werd gedood.

Dus ook al kwam een vijfde generatie van het huis van Jehu voor korte tijd op de troon, de lange kloof tussen Jeroboam en Zacharia is voldoende om de profetie te vervullen. God gaf Jehu vier generaties, maar de vijfde (Zacharia) was niet legitiem in de ogen van God.

Het huis van Jehu eindigde dus met de dood van Jeroboam II, die genoemd was naar de eerdere Jeroboam, die de gouden kalveren had opgericht. Het gat van elf jaar tussen Jeroboam II en zijn zoon Zacharia illustreerde niet alleen het einde van het huis van Jehu, maar was ook de voorbode van het einde van het huis Israël.

Wanneer **Hosea 1:4** zegt: "*Ik zal het huis van Jehu straffen voor het bloedvergieten van Jizreël,*" lijkt de profeet Jehu de schuld te geven van de zonde van Achab door Naboth in Jizreël te vermoorden. Hoewel Jehu's huis inderdaad aan het eind van het vierde geslacht werd gestraft, was zijn straf niet vanwege de moord op Achab, maar omdat hij verzuimde of weigerde de gouden kalveren van Jeroboam I omver te werpen.

Maar Achabs daden werden geïnspireerd door de gouden kalveren die Israël in de geest regeerden. Het is dus duidelijk dat het goddelijk oordeel op twee niveaus werd uitgesproken. Ten eerste werd het huis van Achab veroordeeld "*voor het bloedvergieten van Jizreël*." Ten tweede werd het huis van Jehu geoordeeld omdat het de geestelijke oorzaak van Achab's zonde niet wegnam.

Dood en opstanding

De geboorte van Jizreël profeteert over het lot van Israël, zowel in oordeel als in genade. Israël zou worden verstrooid in het "veld", dat de wereld is (**Matth.**

13:38). **Hosea 1:4** zegt: "*Ik zal een einde maken aan het koninkrijk van het huis van Israël*." Toch zijn de oordelen van God corrigerend en herstellend, want God is liefde en in Hem is

barmhartigheid. **Jakobus 2:13** zegt: "*Barmhartigheid overwint het oordeel*."

En zo lezen we later in **Hosea 2:22**, **23** dat "*de aarde... zal reageren op Jizreël. En Ik zal haar voor Mijzelf in het land* [of de aarde] *zaaien*. *Ik zal ook medelijden met haar hebben...*"

Verstrooien wordt zaaien. Een zaad moet sterven om vrucht voort te brengen (**Johannes 12:24**). Toegepast op de mensheid zegt Paulus in **1 Kor. 15:42-44**,

[42] Zo is ook de opstanding van de doden. Het wordt gezaaid in een vergankelijk lichaam, het wordt opgewekt in een onvergankelijk lichaam;[43] Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht;[44] Het wordt gezaaid in een natuurlijk lichaam, het wordt opgewekt in een geestelijk lichaam....

De profetie van Jizreël is dus een profetie van *dood en opstanding*. Dood is oordeel, en opstanding is genade. Hoewel velen denken dat de dood een doel op zich is, is dat een verkeerde veronderstelling, want uiteindelijk zegeviert de barmhartigheid altijd over het oordeel. Het oordeel dient altijd een goed doel. Als dat niet zo was, zouden we reden hebben om te twijfelen aan Israëls herstel en zelfs aan het herstel van alle dingen (**Handelingen 3:21**).

Hoofdstuk 4

Lo-ruhamah

Hosea's tweede kind was een dochter. We lezen in **Hosea 1:6**, **7**,

[6] **Toen werd zij weer zwanger en baarde een dochter. En de Heer zei tegen hem: "Noem haar Lo-ruhamah, want Ik zal geen medelijden meer hebben met het huis van Israël, dat Ik hen ooit zal vergeven** [*nasa*, "opheffen, verwijderen, wegnemen"]**."**

De naam, *Lo-ruhamah*, is een samengesteld Hebreeuws woord. *Lo* betekent "nee, niet." *Ruhamah komt* van *racham* ("genade") met een vrouwelijke uitgang (*ah*). De naam wordt meestal op drie manieren vertaald. De meest voorkomende vertalingen luiden: *geen genade, geen medelijden*, of *geen mededogen*.

In het hele boek Hosea zijn er twee Hebreeuwse woorden die de profeet gebruikt om Gods emoties tegenover Gomer-Israël te beschrijven: *hesed* en *racham*. Het woord *hesed* wordt gewoonlijk vertaald als "goedertierenheid" en verwijst naar Gods vurig verlangen om barmhartigheid te tonen, voortkomend uit de wil van zijn Geest. Het woord *racham* drukt het mededogen van God uit, een emotie die voortkomt uit Zijn Ziel.

Het huwelijk van God en Israël is als het huwelijk van Hosea en Gomer. Het was een huwelijk van het Oude Verbond, waarbij Israël gehoorzaamheid zwoer aan haar Echtgenoot. God had dus het recht gehoorzaamd te worden door zijn vrouw, maar zij weigerde zich aan zijn gezag te onderwerpen. Het werd zo erg dat Hij uiteindelijk van haar scheidde en verklaarde: "*Zij is mijn vrouw niet en ik ben haar man niet*" (**Hosea 2:2**).

Maar de *hesed* van God - Zijn vurig verlangen om barmhartigheid te tonen - drijft Hem ertoe haar op te zoeken en haar te verlossen van een leven van zonde dat haar zowel uiterlijk als innerlijk in slavernij heeft gebracht. Dus belooft Hij haar opnieuw te verloven "*in goedertierenheid en ontferming*"

(**Hosea 2:19**), dat wil zeggen in *hesed* en in *racham*. De profeet gebruikt *racham* altijd als een profetie van de toekomst van Loruhamah, wanneer zij een nieuwe naam krijgt die haar toestand onder het Nieuwe Verbond ongedaan maakt.

Van Geen Genade naar Genade

Er is geen genade zonder oordeel, zoals er ook geen genade is zonder zonde. Barmhartigheid kan niet worden verleend aan hen die niet geoordeeld worden, noch kan genade worden verleend aan zondeloze mensen. Barmhartigheid en genade impliceren een behoefte, een onvolkomenheid, een handicap, of een zonde die beoordeeld wordt. Barmhartigheid en genade zijn bijproducten van een God van Liefde.

Paulus zegt in **Rom. 11:32**, **33**,

32 Want God heeft allen in ongehoorzaamheid opgesloten, opdat Hij aan allen barmhartigheid zou betonen. 33 O, de diepte van de rijkdom zowel van de wijsheid als van de kennis van God! Hoe onnaspeurlijk zijn zijn oordelen en ondoorgrondelijk zijn wegen!

Gods oordelen zijn onbegrijpelijk, niet omdat ze nooit eindigen, maar *omdat ze eindigen in barmhartigheid*. Hoewel God liefde is, lezen we nergens dat de mens liefde is. De natuurlijke mens kan de oordelen van God dus niet begrijpen, omdat barmhartigheid niet inherent is aan zijn natuur.

De NASB geeft het laatste deel van **Hosea 1:6** weer als volgt: "*Ik zal geen medelijden meer hebben met het huis van Israël, dat ik hen ooit zou vergeven*." Dit is een flagrante vertaalfout, want er staat dat God Israël nooit zal vergeven. Maar de hele bedoeling van het boek is te laten zien dat God wel degelijk vergeeft. Hij herstelt Israël, en terwijl zij in de woestijn is, ondertrouwt Hij haar aan Zichzelf in gerechtigheid (**Hosea 2:19**). Het heeft geen zin om te zeggen dat God haar terugneemt zonder vergeving.

In de KJV van **Hosea 1:6** staat: "*Ik zal hen volledig wegnemen*." Het

Hebreeuwse woord "wegnemen" is *nasa*, "optillen". Blijkbaar werd de National Aeronautics and Space Administration (NASA) met dit acroniem genoemd om "opstijgen" van ruimtevoertuigen te suggereren.

De aantekeningen van Dr. Bullinger geven commentaar op dit vers en zeggen,

"***neem hen weg***. Vul de ellips in, "neem hen [het koninkrijk dat hen toebehoort] weg."

Met andere woorden, hij zegt dat het koninkrijk van Israël zou worden weggenomen (opgeheven) zolang zij *Lo-ruhamah* werd genoemd. Maar dit vers sprak niet over het koninkrijk. De nadruk lag op de naam van zijn dochter. Ik denk dat het nauwkeuriger is om te zeggen dat de naam *Israël* van haar zou worden weggenomen. Zeker, Israël verloor haar *koninkrijk* toen Assyrië haar veroverde en het volk naar Assyrië deporteerde. Maar het verlies van haar *naam* verborg haar onder de volkeren, en zo werd Israël bekend als "de verloren stammen".

De Assyriërs hadden Israël vóór de gevangenschap Omri (Ghomri, of Gomer) genoemd, en toen de gevangen Israëlieten zich opnieuw vestigden in de buurt van de Kaspische Zee, werden zij de Gimirri genoemd. De plaats waar zij zich vestigden stond bekend als Gamir en Gamera in de Assyrische verslagen die in het jaar 1900 in Nineve werden ontdekt en in 1930 werden gepubliceerd. Omdat de Israëlieten niet langer hun eigen officiële verslagen bijhielden, werden zij bekend onder de namen die andere volken hen noemden. Dit was hoe God de naam Israël van hen "ophief". Hij deed dit omdat het volk niet langer het getuigenis van Israël droeg dat *God regeert*. Aan Gods heerschappij was een einde gekomen toen Jeroboam de gouden kalveren oprichtte.

Maar, zoals we later zullen zien, zou *Lo-ruhamah* aan het einde van haar gevangenschap *Ruhamah* worden. Deze "verloren stammen", samen met vele anderen, zouden worden herverzameld onder "één leider", Jezus Christus, door middel van een Nieuw Verbond.

Zij mochten niet terugkeren naar het oude land, want dat zou te beperkend zijn naarmate hun bevolking mettertijd toenam. In **2 Sam. 7:10** openbaarde God aan koning David op het hoogtepunt van zijn koninkrijk:

10 Ik zal voor Mijn volk Israël een plaats aanwijzen en hen planten, zodat zij op hun eigen plaats wonen en niet meer verstoord worden, en de goddelozen hen niet meer treffen zoals vroeger.

Met andere woorden, God had een nieuwe plaats voor de Israëlieten om te wonen, één die hun toename in aantal kon herbergen. Uiteindelijk is dit nieuwe "land" het "*betere land*" dat Abraham zocht (**Hebr. 11:16**). Het is geen aards land, maar "*een hemels land*". Het is een geestelijke plaats, een "stad" genaamd "Nieuw Jeruzalem". Om toegang te krijgen tot dit land en deze stad, moet men door de deur gaan die Christus is. Alle mensen hebben gelijke toegang tot deze deur. Men hoeft geen etnische Israëliet te zijn om in dit land te wonen.

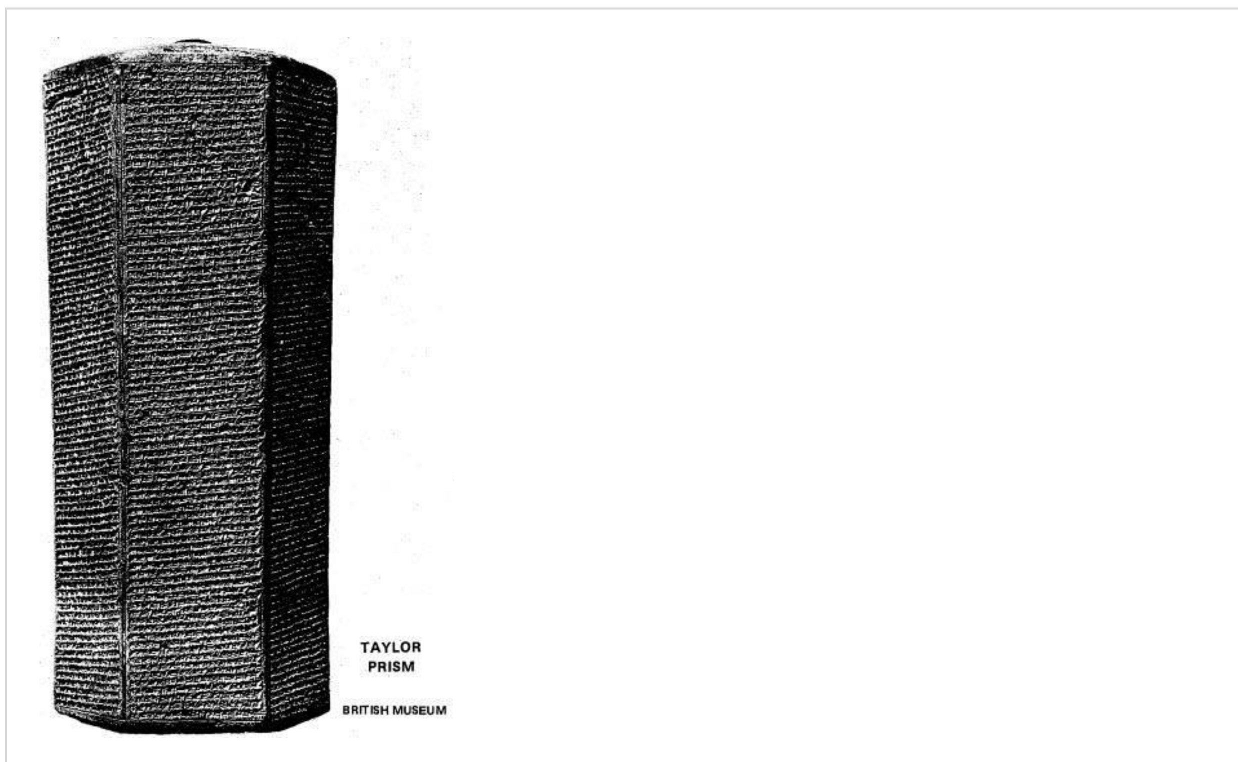
Dat wat Hosea profeteert over Lo-ruhamah en Ruhamah is dus in de context van Israël, maar het heeft toepassing op de hele wereld, omdat het Nieuwe Verbond iedereen aangaat.

Juda verlost

Hosea 1:7 zegt,

> 7 **Maar ik zal medelijden hebben met het huis van Juda en hen bevrijden door de Heer, hun God, en ik zal hen niet bevrijden door boog, zwaard, strijd, paarden of ruiters."**

Wij weten uit de bijbelse geschiedenis dat toen de Assyriërs Samaria veroverden en de Israëlieten deporteerden, zij er niet in slaagden Juda te veroveren. God was toen genadig voor Juda en Jeruzalem. **2 Koningen 17:18** zegt,



18 De Heer was dus zeer boos op Israël, en verwijderde hen uit zijn gezichtsveld; niemand bleef over, behalve de stam van Juda.

We lezen opnieuw in **2 Koningen 17:22**, **23**,

22 En de zonen van Israël wandelden in al de zonden van Jeroboam die hij deed; zij verlieten die niet,[23] totdat de Here Israël uit zijn ogen verwijderde, zoals Hij sprak door al zijn knechten, de profeten. Zo werd Israël weggevoerd in ballingschap uit hun eigen land naar Assyrië, tot op deze dag.

De term "tot op heden" verwijst naar de tijd van Ezra, die de canon van het Oude Testament samenstelde na de Babylonische gevangenschap van Juda. Er zijn mensen die leren dat de Israëlieten met Juda terugkeerden naar het oude land, in een poging aan te tonen dat de Joden van vandaag Israël omvatten. Maar Ezra zegt dat de Israëlieten in Assyrië verbannen waren "*tot op deze dag*", dat wil zeggen tot de tijd van Ezra zelf.

De Assyriërs veroverden alle ommuurde steden van Juda en namen het volk gevangen, behalve de stad Jeruzalem en alle vluchtelingen die daarheen waren gevlucht. **2 Koningen 18:13** zegt,

[13] In het veertiende jaar van koning Hizkia kwam Sennacherib, koning van Assyrië, tegen alle versterkte steden van Juda op en nam ze in.

Het verhaal van de mislukking van Assyrië is opgetekend in **2 Koningen 19:35-37**, toen God 185.000 Assyrische troepen buiten Jeruzalem doodde. De Assyrische verslagen getuigen hiervan, zoals de archeoloog professor E. Raymond Capt ons vertelt:

"Sennacharib's eigen verslag van deze episode, opgenomen op de Taylor Prism, geeft een heel ander beeld. De taal is opschepperig en verwijst naar Hizkia "als een gekooide vogel... opgesloten in Jeruzalem, zijn koninklijke stad. (Een analogie voor zijn onvermogen om Jeruzalem in te nemen.) Het beschrijft ook de inname door Sennacherib van "zesenveertig sterke ommuurde steden" en de inname van veel gevangenen en veel buit: "Tweehonderdduizend, honderdvijftig mensen, groot en klein, man en vrouw, paarden, muildieren, ezels, kamelen, runderen en schapen zonder getal. Bovendien noteert Sennacharib jaarlijkse tributen die hij beweert van Hizkia te kunnen afdwingen." (Ontbrekende schakels ontdekt in Assyrische tabletten, blz.

76, 77)

Wij leren hieruit dat veel (of de meeste) Judahieten samen met hun broeders van de Israëlitische stammen naar Assyrië werden gedeporteerd. Na verloop van tijd verloren ook zij hun identiteit als Joden of Israëlieten, want de oude geschiedschrijvers noemden hen met andere namen.

Het is echter belangrijk op te merken dat de Judahieten die naar Assyrië werden gevoerd, niet de stam zelf vormden. De tribale eenheid bevond zich overal waar de koning van Juda woonde. Koning Hizkia en degenen die bij hem bleven vormden de stam Juda en het Huis Juda als natie (inclusief Benjamin en Levi).

Dus ook al werd de meerderheid van het volk van Juda meegenomen naar Assyrië, het was niet de *stam* die werd meegenomen, maar alleen individuele mensen. Daarom zegt de Schrift ons dat "*niemand overbleef behalve de stam van Juda*" (**2 Koningen 17:18**). De stam werd sterk gereduceerd nadat Sennacherib de meeste Judahieten had weggevoerd, maar de stam zelf, onder leiding van koning Hizkia, bleef in Jeruzalem.

Evenzo, wanneer **Hosea 1:7** ons vertelt dat God Juda zou verlossen van een Assyrische gevangenschap, bedoelde hij niet dat elke individuele Judahiet verlost zou worden. Volgens de Assyrische verslagen werden meer dan 100.000 Judahieten naar Assyrië gedeporteerd. Hij bedoelde veeleer dat de stam Juda als politieke entiteit in het oude land zou blijven. De profetie van Hosea werd dus vervuld toen God Jeruzalem verloste van het Assyrische leger.

De Assyriërs brachten de Israëlieten naar een plaats ten noorden van

Nineve, bij de Kaspische Zee. Meer dan een eeuw later kwamen de Babyloniërs in opstand en veroverden Nineve in 612 v. Chr. Zij zetten hun veroveringen voort totdat zij in de dagen van Jeremia Jeruzalem hadden veroverd. De Judahieten ("Joden") werden meegenomen naar Babylon, dat ver ten zuiden van Nineve lag.

Hoofdstuk 5

Lo-ammi

Het derde kind van de profeet, profetisch genoemd, is Lo-ammi. **Hosea 1:8**, **9** zegt,

> **[8] Toen zij Lo-ruhama gespeend had, werd zij zwanger en baarde een zoon. [9] En de Heer zei: "Noem hem Lo-ammi, want jullie zijn niet Mijn volk en Ik ben niet jullie God."**

Lo betekent "nee, niet," en *ammi* betekent "Mijn volk." De drie kinderen van de profeet geven elk een ander aspect van de profetie weer. Jezreel's naam betekende het einde van het koninkrijk. Lo-ruhamah's naam betekende het einde van barmhartigheid en het begin van het oordeel. Lo-ammi's naam betekende het einde van Israëls relatie met God en hun definitieve scheiding.

Zoals we straks zullen zien, verklaart God in **Hosea 2:2**: "*zij is mijn vrouw niet, en ik ben haar man niet*." Dat Oude Verbondshuwelijk eindigde, en God stuurde Israël uit Zijn huis, volgens de wet (**Deut. 24:1**). Als iemand twijfelt aan de geldigheid van deze echtscheiding, laat hem dan het gebod in de wet lezen. Niemand mocht zijn vrouw wegsturen zonder de juiste scheidingspapieren. Aangezien God Israël wegstuurde, is het duidelijk dat Hij van haar scheidde, zoals **Jer. 3:8** bevestigt,

> **[8] En ik zag dat ik haar voor al de overspeligheden van het trouweloze Israël had weggestuurd en haar een scheidbrief had gegeven, maar toch vreesde haar verraderlijke zuster Juda niet, maar zij ging en was ook een hoer.**

Met andere woorden, de echtelijke relatie eindigde werkelijk. God meende het toen Hij tegen Israël zei: "*Jullie zijn niet Mijn volk en Ik ben niet jullie God*." Zij konden niet langer beweren dat zij het volk van God waren, en zelfs niet dat Jahweh hun God was. Natuurlijk gold dit voor de natie zelf, niet voor de individuele gelovigen die onder hen bleven.

De beëindiging van Israëls huwelijk betekende ook dat haar het geboorterecht en de bijbehorende naam *Israël werd* ontnomen. Vanaf dat moment zou zij bekend staan onder andere namen die haar werden gegeven door de volkeren

waaronder het volk was verspreid. Israël zou bekend staan als Gimirri (genoemd naar Omri), Saka (genoemd naar Isaac), Massagetae ("de grote Sakhorde"), Scythen ("zwervers"), enzovoort.

Oude Documenten

Zoals te verwachten viel, vergaten deze ex-Israëlieten zelf hun afkomst niet gedurende vele eeuwen. Zo iemand was Tobit, die een van de boeken van de Apocriefen schreef. Het boek begint zo:

> [1] Het boek met de woorden van Tobit, de zoon van Tobiel, de zoon van
>
> Ananiel, de zoon van Abduel, de zoon van Gabael, van het zaad van Asael, van de stam van Nephthali;[2] die ten tijde van Enemesser, de koning van de Assyriërs, gevangen genomen werd uit Tisbe, dat is aan de rechterhand van die stad, die met recht Nephthali genoemd wordt in Galilea, boven Aser. [3] Ik, Tobit, heb al de dagen van mijn leven gewandeld op de weg der waarheid en der gerechtigheid, en ik heb vele aalmoezen gedaan aan mijn broeders, en aan mijn volk, dat met mij naar Nineve, in het land der Assyriërs, kwam. [4] En toen ik in mijn eigen land was, in het land Israël, toen ik nog maar jong was, vielen al de stammen van Nephthali, mijn vader, af van het huis van Jeruzalem...[5] Nu kwamen alle stammen tezamen in opstand, en het huis van mijn vader Nephthali offerde aan de vaars Baäl [gouden kalf]. [6] Maar ik alleen ging dikwijls naar Jeruzalem op de feesten, zoals het aan het gehele volk van Israël was geboden....

http://apocrypha.org/kjv/tobit/1.htm

Het boek Tobit gaat over een man die leefde in de 7th eeuw voor

Christus, die op 127-jarige leeftijd stierf in Ecbatana in het land Media (**Tobit 14:14**). Hoewel het boek Tobit nooit is aanvaard als onderdeel van de canon van het Oude Testament, omdat het veel later is geschreven (225-175 v. Chr.), geeft het ons een interessant familieverslag van een Israëliet uit de stam Nafthali die gevangen werd genomen door Assyrië. Volgens het verhaal werd hij als kind naar Assyrië gebracht en leefde hij lang genoeg om de verwoesting van Nineve te zien (612 v. Chr.), zoals de laatste verzen van het boek ons vertellen (**Tobit 14:14**, **15**),

[14] En hij stierf te Ecbatane in Media, honderd zeven en twintig jaren oud zijnde.
[15] Maar vóór zijn dood hoorde hij van de verwoesting van Nineve, die door Nabuchodonosor en Assuerus was ingenomen; en vóór zijn dood verheugde hij zich over Nineve.

http://apocrypha.org/kjv/tobit/14.htm

Na de val van Nineve besloot een deel van de ex-Israëlieten Assyrië te verlaten. Maar in plaats van terug te keren naar het oude land Israël, gingen zij naar het noorden. Eén zo'n verslag staat in **2 Esdras 13:39-45**,

[39] En gij zag, dat hij een andere vreedzame schare tot zich verzamelde;[40] dat zijn
de tien stammen, die in den tijd van den koning Osea gevangenen uit hun eigen
land weggevoerd werden, welke Salmanasar, den koning van Assyrië, gevangen
nam, en hij voerde hen over de wateren [Eufraat en Tigris], en zoo kwamen zij in
een ander land. [41] Maar zij namen deze raad onder elkaar,[42] dat zij de menigte der
heidenen zouden verlaten, en uittrekken naar een ander land, waar nooit mensen
woonden, opdat zij daar hun inzettingen zouden houden, die zij in hun eigen land
nooit hielden. [43] En zij gingen de Eufraat binnen door de nauwe doorgangen van
de rivier. [44] Want de Allerhoogste toonde toen tekenen voor hen, en hield de vloed
tegen, totdat zij waren overgetrokken. [45] Want door dat land was een grote weg
te gaan, namelijk van anderhalf jaar; en dezelfde streek wordt Arsareth genoemd.

http://www.sacred-texts.com/bib/apo/es2013.htm#039

Vele anderen volgden hen later. Er zijn oude begraafplaatsen op de Krim, en op sommige grafstenen staat wie daar begraven is.

http://www.biblesearchers.com/hebrewchurch/primitive/losttribesisra el12.shtml#TombstoneImprint

Een paar daarvan zijn door archeologen vertaald.

De ene luidt:

"Dit is de grafsteen van Buki, de zoon van Izchak, de priester; moge zijn rust zijn in Eden, ten tijde van de verlossing van Israël. In het jaar 702 van de jaren van onze ballingschap."

Aangezien de veroveringen plaatsvonden van 745-721 voor Christus, zou Buki kort voor de geboorte van Christus gestorven zijn. Op een andere grafsteen staat:

"Rabbi Moses Levi stierf in het jaar 726 van onze ballingschap."

Deze rabbi kan korte tijd geleefd hebben in de tijd van Christus. Een andere luidt:

"Zadok, de Leviet, zoon van Mozes, stierf 4000 na de schepping, 785 van onze Ballingschap."

Zadok kan vage geruchten hebben gehoord over de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Christus, want hij leefde in de eerste eeuw na Christus en overleefde bijna de apostel Johannes.

Een langere epigraaf, vertaald door Rev. C. Coffin en gepubliceerd in *Academia Scientiarum Imperialis, Memoires*, in St. Petersburg, Rusland (Vol. 24, No. 1, 1863) luidt:

"Ik Jehuda ben Mose ha-Nagolon van het Oostland, ben Jehuda haGibbor van de stam Naftali, van het geslacht Schillem, die met de ballingen, die met Hosea, de koning van Israël, zijn verdreven, de ballingschap is ingegaan, samen met de stammen Simeon en Dan en enkele geslachten van de andere stammen van Israël, die (allen) door de vijand in ballingschap zijn gevoerd, Sjalmanesser van Schomron en hun steden tot Chalach; dat is, Baclack en naar Chebar, dat is, Chabul en naar Hara, dat is, Hart, en naar Gosan, dat is, Gozna, de steden van de verbannen stammen van Ruben, Gad en de helft van Manasse, die Pilneser in ballingschap dreven en zich daar vestigden (en van daaruit verspreidden zij zich over het hele land van het Oosten tot aan Sinim [China] - toen ik terugkeerde van het zwerven in het land van hun ballingschap en van het reizen in de woonplaatsen van de nakomelingen van hun generaties in hun rustplaatsen van het Land van Krim [Krim]...."

We zien dus dat, hoewel de Israëlieten uit het oude land werden verbannen, de meesten (of velen) van hen zich nog vele eeuwen herinnerden wie ze waren. Hun verslagen zijn nog steeds bij ons.

Niettemin had God hen uitgeroepen tot "*niet Mijn volk*", en ook al eindigt het verhaal van Hosea met een omkering van deze verklaring, het bleef waar gedurende de hele tussentijd. De echte vraag is HOE een exIsraëliet weer Israëliet kan worden. Zoals we later zullen zien, is de enige manier voor een ex-Israëliet om weer Israëliet te worden, door Jezus Christus en het Nieuwe Verbond. Bovendien staat deze weg open voor iedereen, ongeacht etniciteit, want hij wordt bereikt door geloof en door verwekking door de Geest van God. Een dergelijke ervaring staat open voor de hele mensheid, en wordt in de boeken van het Nieuwe Testament nader toegelicht.

De geschiedenis van *mijn volk*

Toen God Mozes riep om Israël uit Egypte te leiden en hen naar het

Beloofde Land te brengen, zei Hij in **Exodus 6:6**, **7** tegen Mozes,

6 Zeg dan tot de zonen van Israël: "Ik ben de Heer, en Ik zal u uit de last van de Egyptenaren halen, en Ik zal u uit hun slavernij bevrijden. Ik zal u ook verlossen met een uitgestrekte arm en met grote oordelen. 7 Dan zal Ik u tot Mijn volk nemen, en Ik zal uw God zijn..."

Mozes leidde Israël vervolgens uit Egypte naar de berg Sinaï, waar God in **Exodus 19:5**, **6** een verbond met hen sloot,

5 "Nu dan, indien gij inderdaad Mijn stem zult gehoorzamen en Mijn verbond zult houden, dan zult gij Mijn eigendom zijn onder alle volkeren, want de gehele aarde is de Mijne; 6 en gij zult voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilige natie zijn." Dit zijn de woorden die u tot de zonen van Israël zult spreken.

Het volk ging akkoord met deze voorwaarden en zwoer God te gehoorzamen. Dus daalde God neer op de berg en sprak de Tien Geboden uit. Dit waren de wetten die zij, als Gods volk, moesten volgen. Het verbond was afhankelijk van hun gehoorzaamheid, dus als zij deze wetten niet volgden, kon hun status van "Mijn volk" hen worden ontnomen. Zoals we uit de latere geschiedenis weten, schond de natie inderdaad dit verbond, en daarom werd Israël gescheiden, uit Zijn huis gestuurd, en omgedoopt tot Lo-ammi, "niet Mijn volk".

Toen God tegen het einde van hun woestijnreis een tweede verbond met het volk sloot, zei Mozes tegen hen dat zij zich moesten verzamelen, zodat zij "*de eed die de Heer, uw God, vandaag met u sluit, konden* nakomen, *opdat Hij u vandaag als zijn volk zou vestigen en opdat Hij uw God zou zijn, zoals Hij tot u gesproken heeft en zoals Hij uw vaderen, Abraham, Izaäk en Jakob, gezworen heeft*". (**Deut. 29:12**, **13**).

Waren zij niet reeds Zijn volk? Aan de oppervlakte waren ze misschien Zijn volk, maar ze waren al vele malen ongehoorzaam geweest aan de wet. Ze hadden zelfs het gouden kalf aanbeden. Het eerste verbond was dus al verbroken, en Israël was al goed op weg om Lo-ammi te worden. Maar het tweede verbond (**Deut. 29:1**, **14**) veertig jaar later was eigenlijk een verklaring van het Nieuwe Verbond - een eed van God zelf om hen tot Zijn volk te maken en hun God te zijn.

Dit Nieuwe Verbond was niet afhankelijk van de vraag of het volk zijn gelofte zou houden, maar of God zich aan zijn eed zou houden. Het was dezelfde eed die God had gemaakt met Abraham, Izaäk en Jakob. Met andere woorden, het was het Nieuwe Verbond, dat nog vóór het Oude Verbond was gesloten. Het punt is dat ten tijde van deze eed het volk geacht werd al Lo-ammi te zijn. Dit tweede verbond werd gesloten "*opdat Hij u heden als Zijn volk zou vestigen*."

Er zou een daad van God voor nodig zijn - het vervullen van Zijn Nieuwe Verbondseed - om hen tot Zijn volk te maken. De Israëlieten konden niet aan Gods verwachtingen voldoen door hun eigen wil, hun eigen goede bedoelingen of hun eigen werken. Gods bedoeling was hen te

vervolmaken, en zij waren pas echt Zijn volk als zij volledig gemanifesteerde zonen van God waren.

Zoon van God worden is een proces. Een eenvoudige verklaring is onvoldoende, behalve als het zoonschap aan een persoon wordt toegerekend. Zelfs vandaag zijn wij, als onvolmaakte gelovigen, zonen door een wettelijke verklaring (**1 Johannes 3:2**), maar niet door werkelijke ervaring of in de volste zin van het woord. God werkt nog steeds in ons hart door de Heilige Geest en door vuur. Pas wanneer Zijn werk in ons voltooid is, zullen wij *geopenbaarde* zonen van God worden.

Alle ongelovigen zijn Lo-ammi, ongeacht hun etniciteit. Gelovigen zijn *Ammi* door wettelijke verklaring, want hun is gerechtigheid toegerekend, waarbij God dat wat niet is, noemt alsof het dat wel was (**Rom. 4:17 KJV**). Maar God is niet tevreden met een wettelijke verklaring, en Hij doet ook geen half werk. Het proces gaat door totdat wij volledig in Hem zijn. Wanneer de "verandering" komt, waarover Paulus sprak in **1 Kor. 15:51**, dan zullen wij *Ammi* zijn in de volle betekenis die God voor ons beoogt.

Hoofdstuk 6

De hoop op herstel

Johannes 1:12 en **13** zegt dat "*zij die in zijn naam geloven*", dat wil zeggen in de naam van Jezus Christus, het recht (*exousia*, "gezag, of machtiging") krijgen om zonen van God te worden. In deze korte verklaring geeft Johannes ons de oplossing voor het probleem van Lo-ammi, "niet Mijn volk".

De naam van Hosea's zoon, Jizreël, was een goddelijke verklaring dat de dag zou komen waarop Israël niet langer Gods volk zou zijn, noch Hij hun God. Dit oordeel kwam over Israël vanwege hun schending van het Oude Verbond, waarin zij gehoorzaamheid hadden gezworen om Zijn volk te worden. Met andere woorden, zij konden nooit Zijn volk worden door hun eigen gelofte, hun eigen wil of hun eigen werken. Maar God had vooraf een verbond gesloten met Abraham, Izaäk en Jakob om hen tot Zijn volk te maken door de kracht van Zijn eigen wil en door de wijsheid van Zijn plan.

Daarom had het volk nog steeds hoop op herstel als het uitverkoren volk van God. Door een nieuw verbond zou Israël het vruchtbaarheidsmandaat vervullen dat was gegeven aan Efraïm, de vruchtbare zoon van Jozef. Zo zegt **Hosea 1:10**,

10 Maar het getal der zonen van Israël zal zijn als het zand der zee, dat niet gemeten of geteld kan worden; en het zal geschieden dat, waar tot hen gezegd wordt: "Gij zijt niet Mijn volk", tot hen gezegd zal worden: "Gij zijt de zonen van de levende God."

De omkering van de vloek van Lo-ammi is dat de Israëlieten "*de zonen van de levende God zijn*." De profeet vertelt ons niet HOE dit zal gebeuren, en zelfs niet hoe dit wettelijk mogelijk is. Hij vermeldt slechts de goddelijke bedoeling in de vorm van een profetie die zeker zal uitkomen.

Door Jezus Christus alleen

Pas in het Nieuwe Testament ontdekken we hoe God zijn woord kan vervullen zonder zijn eigen wet en karakter geweld aan te doen. De weg naar het zoonschap loopt alleen via Jezus Christus. Hij heeft de prijs voor herstel betaald, niet alleen voor de Lo-ammi ex-Israëlieten, maar voor iedereen. Maar iedereen

moet Hem "aannemen" door geloof, en zonder Hem is er geen verlossing. Petrus vertelt ons in **Handelingen 4:12**,

12 En er is in niemand anders redding [*Yeshua*]; want er is onder de hemel geen andere naam onder de mensen gegeven waardoor wij gered moeten worden.

Hosea 1:11 profeteert ook van de Messias en zegt,

11 En de zonen van Juda en de zonen van Israël zullen verzameld worden, en zij zullen voor zichzelf een leider aanstellen, en zij zullen uit het land optrekken, want groot zal de dag van Jizreël zijn.

Deze messiaanse profetie vertelt ons dat deze "ene leider" geroepen is om de vloek van Lo-ammi ongedaan te maken en de verloren schapen van Israël in ere te herstellen. Tegelijkertijd zal de breuk tussen Israël en Juda worden hersteld. De profeet noemt deze tijd ook "*de dag van*

Jizreël".

Vergeet niet dat Jizreël "God strooit" betekent, maar de metafoor is die van een boer die zaad op het veld strooit, zodat hij later een overvloedige oogst kan binnenhalen. Vandaar dat de naam ook "God zaait" betekent. Hosea gebruikt de naam *Jizreël* hier niet in de negatieve zin van verstrooien, maar in de positieve zin van doelgericht zaaien. De rest van het vers vertelt ons dat doel. Het verbindt de hereniging van

Israël en Juda niet alleen met de komende Messias, maar ook met een grote oogst. Het is een opstanding van Israëlieten en Judahieten die in de aarde zijn gezaaid als tarwe, waarvan het zaad moet sterven om een grote oogst van zonen voort te brengen.

Herstel van het geboorterecht

Hosea richt zich niet op Juda, maar op Israël, dat wil zeggen Jozef en zijn zoon Efraïm. De belofte die in **Hosea 1:10**, **11** wordt vervuld, is de belofte van het vruchtbaarheidsmandaat, dat ten tijde van de breuk synoniem was geworden met het geboorterecht zelf. De hereniging van

Juda en Israël brengt uiteraard het Heersersmandaat en het Vruchtbaarheidsmandaat weer samen en herstelt het Geboorterecht tot zijn oorspronkelijke omvang.

Bedenk dat Jakob het geboorterecht in twee delen had opgesplitst, door Juda het heersersmandaat te geven, en het vruchtbaarheidsmandaat aan Jozef (en Efraïm) over te laten. Dit vereiste dat de Messias tweemaal zou komen, telkens aanspraak makend op een ander deel. De Messias kwam de eerste keer uit de stam Juda om de troon op te eisen en zal de tweede keer uit de stam Jozef komen om het recht op het zoonschap op te eisen dat inherent is aan het vruchtbaarheidsmandaat. Vandaar dat de mandaten van het Geboorterecht uiteindelijk worden herenigd onder Jezus Christus, de Messias.

Aangezien het zoonschap de belangrijkste vereiste is om de heerschappij naar behoren uit te oefenen, is het vreemd dat Christus eerst uit Juda zou komen, in plaats van uit Jozef-Efraïm. Maar omdat Zijn wettige vader Jozef was (de man van Maria), zien we dat het vruchtbaarheidsmandaat zelfs bij Zijn eerste komst in werking was.

We zien het opnieuw in het feit dat Hij de Zoon van God werd genoemd. Maar om het werk van het Zoonschap te voltooien was een werk van vele generaties nodig, want Hij koos ervoor om uit elke generatie een paar overwinnaars te nemen als vertegenwoordigers van het hele lichaam.

Om een zoon van de levende God te scheppen is bovendien meer nodig dan een onmiddellijke vonk van geloof in het hart van de gelovigen. Het zoonschap wordt gevestigd in drie fasen die worden geopenbaard in de drie belangrijkste feestdagen: Pesach, Pinksteren en Loofhutten. Pesach *verwekt* Christus in ons, Pinksteren *ontwikkelt* dat heilige zaad in ons, en Loofhutten *baart* de zonen van God. Met andere woorden, de overwinnaars krijgen een levenslange ervaring om hen te bewijzen en te trainen.

Elke generatie van overwinnaars is gestorven zonder de belofte te ontvangen, want pas als het volledige lichaam over een periode van vele generaties is opgeleid, is het lichaam compleet en kan het het Lichaam van Christus worden. Vandaar dat de opstanding (oogst) komt bij de tweede komst van Christus, wanneer Hij komt als Jozef, met zijn kleed gedoopt in bloed (**Openb. 19:13**).

De belofte van het zoonschap is verbonden met deze hereniging van de twee mandaten, want de zonen van God zullen ook de autoriteit hebben om over de aarde te heersen als rentmeesters van hun hemelse Vader. Vandaar dat **Gen. 1:26** ons vertelt dat de ware geestelijke orde der dingen is: "*maak de mens naar Ons beeld, naar onze gelijkenis, en laat hem heersen*". Nogmaals, in **Gen. 1:28** worden de twee opdrachten gecombineerd in het goddelijke gebod: "*Wees vruchtbaar en vermenigvuldig u, vervul de aarde en onderwerp haar; en heers...*"

Uitspraak als geboorterechthebbenden

1 Kron. 5:2 vertelt ons dat "*het geboorterecht aan Jozef toebehoorde*", ook al zou "*de leider*" via Juda komen. Jakob had Juda tijdelijk het heersersmandaat gegeven, maar uiteindelijk zouden Jozefs dromen uitkomen, waarin alle zonen van Israël voor hem zouden buigen. In zijn eerste droom bogen de schoven van de andere zonen zich voor Jozefs schoof (**Gen. 37:7**), en toen hij hen zijn droom vertelde, waren de broers verontwaardigd. **Gen. 37:8** zegt,

8 Toen zeiden zijn broers tegen hem: "Ga je echt over ons regeren? Of ga je echt over ons heersen?" Dus haatten ze hem nog meer om zijn dromen en om zijn woorden.

De tweede droom ging over "*de zon en de maan en elf sterren*" die zich voor Jozef bogen. Zelfs Jakob trok de droom in twijfel in **Gen. 37:10**, maar omdat hij de droom enige geloofwaardigheid gaf, werden de broers vervolgens jaloers. **Gen. 37:11** zegt,

11 En zijn broers waren jaloers op hem, maar zijn vader hield het gezegde in gedachten.

Dit alles gebeurde op één niveau, toen Jozef werd verheven tot zijn hoge positie in de regering van Egypte en toen de familie zich aan zijn gezag onderwierp. Maar dit was een profetisch verhaal dat een veel grotere vervulling had in de toekomst. Het sprak van een tijd waarin Efraïm (de zonen van God) de wereld zou regeren, een tijd waarin zelfs

Juda voor hem zou buigen. Met andere woorden, de zonen van God zullen meer gezag hebben dan degenen die zich identificeren met Juda ("Joden").

Natuurlijk kunnen de zonen van God etnische Judahieten omvatten, maar ook mensen van andere etniciteiten, omdat de zonen van God ook van de Melchizedekorde zijn, die niet langer afhankelijk is van genealogie om een ambt te bekleden. In feite is het door deze oude priesterorde dat ware gelijkheid wordt bereikt, waarbij de scheidsmuur definitief wordt opgeheven (**Ef. 2:15**), en Gods uitverkoren volk niet langer beperkt is tot hen die fysiek afstammen van Abraham, Isaak en Jakob.

De scheidingsmuur in de tempel had ook mannen van vrouwen gescheiden, dus toen deze muur in Christus werd afgeschaft, werd eindelijk de waarheid vastgesteld dat vrouwen even "uitverkoren" waren. Deze waarheid bestond altijd al, maar was verduisterd door de verblindende psychologie van de scheidingsmuur, die Herodes samen met de priesters had gebouwd, maar niet door een goddelijk bevel.

De apostel Paulus had een goed begrip van de gedachten van God in deze kwestie, toen hij in **Gal. 3:7**, **8** schreef,

7 **Wees er daarom zeker van dat zij die van het geloof zijn, zonen van Abraham zijn.** 8 **En de Schrift, voorziende dat God de heidenen** [*ethnos*, "naties"] **zou rechtvaardigen door het geloof, predikte vooraf het evangelie aan Abraham, zeggende: "Alle naties** [*ethnos*] **zullen in u gezegend worden."**

De Abrahamitische roeping is om het evangelie te verkondigen. Dat evangelie mandaat is gedefinieerd als: "*Alle volken zullen in u gezegend worden*." Het wordt vervuld wanneer alle volken tot Jezus komen en "*zonen van Abraham*" worden op de enige manier die hen werkelijk "zonen" maakt. Het is door geloof alleen.

Met andere woorden, niemand kan beweren een zoon van Abraham te zijn in het goddelijke hof, tenzij hij geloof heeft in Jezus Christus.

Niemand kan de werken van Abraham doen of het geloof van Abraham hebben, tenzij hij het evangelie kent dat Abraham kende. Dat evangelie maakt alle mensen vrij van de macht van de oude mens van vlees, omdat het een nieuwe identiteit verschaft, niet als zonen van Adam, die door het vlees en door de wil

van de mens verwekt zijn, maar als zonen van God, die door de Geest en door de wil van God verwekt zijn.

Het is niet zo dat de Joden of de Israëlieten worden *vervangen*. Het is veeleer zo dat alle volken met gelijke aandelen worden *opgenomen in* de zegeningen van Abraham.

Paulus' conclusie staat in **Gal. 3:26-29**,

[26] Want jullie zijn allemaal zonen van God door het geloof in Christus Jezus. [27] Want allen die in Christus gedoopt zijn, hebben zich met Christus bekleed. [28] Er is geen Jood of Griek, er is geen slaaf of vrije man, er is geen man of vrouw, want u bent allen één in Christus Jezus. [29] En als u bij

Christus hoort, dan bent u Abrahams nageslacht, erfgenamen volgens de belofte.

Paulus beschrijft een koninkrijk van nieuwe schepselen, want "*vlees en bloed kunnen het koninkrijk Gods niet beërven*" (**1 Kor. 15:50**).

Daarom, wanneer Hosea ons vertelt dat de belofte van het Geboorterecht uiteindelijk hersteld zal worden, en dat de Scepter herenigd zal worden met het Geboorterecht, en dat het volk bekend zal staan als "*zonen van de levende God*", wordt HOE dat gebeurt in detail geopenbaard in het Nieuwe Testament. Alle zonen zijn verenigd onder één leider, Jezus Christus, omdat zij het lichaam van Christus zijn. Allen worden zonen door geloof in Hem. De scheiding tussen Israël en Juda wordt hersteld, en de scheidsmuur, die niet-joden en vrouwen had uitgesloten van toenadering tot God, wordt opgeheven.

God heeft de twee groepen (die binnen en die buiten de scheidingsmuur) gemaakt tot "*één nieuwe mens, waardoor vrede wordt gevestigd*". Paulus stelt vervolgens de Griekse gelovigen in de Efezische gemeente gerust met de woorden in **Ef. 2:19**,

[19] Dan bent u dus niet langer vreemdelingen en bijwoners, maar bent u medeburgers met de heiligen en behoort u tot Gods huisgezin.

Daarom is de belofte van God aan de Lo-ammi Israëlieten dat zij, samen met alle volkeren, zonen van God zullen worden en aanvaard als

"*medeburgers met de heiligen*" en gelijkwaardige leden van "*Gods huisgezin*".

Dat is de oorspronkelijke Abrahamitische roeping, lang verduisterd door de tradities van mensen. Dit is het evangelie van het Koninkrijk.

Hoofdstuk 7

Wiens kinderen zijn het?

De hoop die Hosea aan Israël geeft, zet zich voort in het tweede hoofdstuk. **Hosea 2:1** zegt,

1 Zeg tegen je broers, "Ammi," en tegen je zusters, "Ruhamah."

De profeet spreekt waarschijnlijk niet tot zijn kinderen, maar tot Israël in het algemeen. Wij kennen slechts twee broers en één zuster onder zijn kinderen. Toch profeteert hij van hun naamsverandering, die hij tweeëntwintig verzen later nader toelicht. Door de *Lo* uit hun namen te laten vallen, verwijdert hij het "nee" en "niet" en laat hij de positieve kant van de profetieën zien. Daarom versterkt dit vers de twee voorgaande verzen, waarin we zien dat Gods gelofte in het Nieuwe Verbond niet zal mislukken.

De twist

Nu hij dit heeft vastgesteld, begint Hosea te profeteren over het oordeel dat de Israëlieten zouden ondergaan tot de vervulling van Gods gelofte. **Hosea 2:2**, **3** zegt,

2 Twist met je moeder, twist, want zij is mijn vrouw niet, en ik ben haar man niet; en laat haar haar hoererij van haar gezicht afleggen, en haar overspel van tussen haar borsten,3 opdat ik haar niet naakt ontkleed en ontmasker als op de dag dat zij geboren werd. Ik zal haar ook maken als een woestijn, haar maken als woestijnland, en haar doden van dorst.

Hij zegt niet "twist met mijn vrouw", maar "*twist met je moeder*". De reden wordt gegeven: "*Zij is mijn vrouw niet en ik ben haar man niet*." Dit is een schriftelijk bewijs van echtscheiding, een "scheidingsbrief", en de uitspraak was waarschijnlijk een direct citaat dat normaal gesproken op zulke scheidingspapieren staat. Het doel van een scheidingsbrief was duidelijk te maken dat de man alle wettelijke rechten over haar had opgegeven en haar niet langer als zijn vrouw kon opeisen. Dit was belangrijk, zodat een gescheiden vrouw kon hertrouwen zonder bang te zijn dat een jaloerse vroegere echtgenoot

juridische stappen tegen haar en haar nieuwe echtgenoot zou ondernemen (**Deut. 24:2, KJV**).

Hosea's aanklacht was dat zij een overspelige was. Ongetwijfeld stond dit in de scheidingsbrief als reden voor de scheiding. Aangezien Hosea een voorspreker was voor het huis van Israël, speelde hij de rol van God en zijn mislukte huwelijk met Israël. De profeet moest ervaren wat God meemaakte en voelen wat God voelde. Maar de tranen van voorbidders eindigen met vreugde wanneer hun voorbede is voltooid. Geen voorbede is compleet totdat de overwinning is behaald en de vreugde is hersteld.

De beloning van voorbede is geestelijke autoriteit, die altijd wordt gegeven als onderdeel van het recht van het slachtoffer. Slachtoffers hebben recht op gerechtigheid en restitutie, maar zij krijgen ook het recht om te vergeven - een recht dat zelfs de rechter niet heeft. Hosea was in dit geval het slachtoffer. De straf voor overspel was de dood (**Deut. 22:22**), maar Hosea scheidde slechts van haar. Had hij dit recht? Ja, want hij was het slachtoffer. Als hij had besloten haar ter dood te brengen, zou de wet van God zijn beslissing hebben ondersteund. Maar hij verkoos haar straf te verminderen tot echtscheiding, misschien wetende dat als hij haar ter dood bracht, dezelfde straf zou vallen op alle Israëlieten die zich schuldig maakten aan afgoderij, d.w.z. geestelijk overspel.

De profeet zegt tegen het volk Israël dat het moet afrekenen met zijn "moeder", dat wil zeggen de religieuze en politieke leiders van de natie.

Gomer vertegenwoordigde de natie. Als deze leiders niet naar God (de Echtgenoot van Israël) zouden luisteren, dan misschien wel naar de kinderen. Hosea vertelt de kinderen van Israël om te strijden met hun leiders, "*opdat ik haar niet naakt maak en haar ontmasker als op de dag dat zij geboren werd*."

De Hebreeuwse metafoor van naaktheid betekent dat zij volledig blootgesteld zou worden, zonder excuus of rechtvaardiging voor haar daden (**Hebr. 4:13**).

De profeet versterkt zijn uitspraak met andere metaforen in **Hosea 2:3**. Hij zegt: "*Ik zal haar ook maken als een wildernis, haar maken als woestijnland*." Zulk land is kaal, en zonder bomen om het te bedekken, is het land "naakt" zover het oog reikt.

Ze moest ook gedood worden met dorst. Dit is een verwijzing naar de

Wet van Verdrukking in **Deut. 28:47**, **48**, waarin staat,

> **[47] Omdat u de Heer, uw God, niet hebt gediend met vreugde en een blij hart, om de overvloed van alle dingen,[48] Daarom zult u uw vijanden dienen, die de Heer tegen u zal sturen, in honger, in dorst, in naaktheid en in gebrek aan alles; en Hij zal een ijzeren juk op uw nek leggen totdat Hij u vernietigd heeft.**

Wij weten niet of Gomer zelf tijdens haar tijd van slavernij als hoer (na haar scheiding) van water werd beroofd. Het belangrijkste is dat de wet stelde dat als Israël voortdurend de gelofte van haar verbond met God schond, zij in gevangenschap zou worden genomen en onder "*een ijzeren juk*" zou worden geplaatst. Gedurende deze tijd van slavernij zou Israël "dorst lijden". **Amos 8:11**, **12** vertelt ons de aard van die dorst:

> **[11] "Zie, er komen dagen", verklaart de Here God, "dat ik een hongersnood over het land zal zenden, geen hongersnood naar brood of dorst naar water, maar naar het horen van de woorden van de Heer.**
> **[12] En de mensen zullen wankelen van zee tot zee en van het noorden tot het oosten; zij zullen heen en weer gaan om het woord van de Heer te zoeken, maar zij zullen het niet vinden."**

Zoals Gomer verstoken bleef van het woord des Heren toen zij uit het huis van Hosea werd gestuurd, zo bleef ook Israël verstoken van het woord toen zij naar Assyrië werd gestuurd. De bijbelse profeten bevonden zich in Israël en Juda, dus degenen die ver weg waren konden slechts af en toe druppels informatie ontvangen als reizigers door het gebied trokken.

Maar zelfs nog verder, wanneer mensen enig deel van het woord van de Heer verwerpen, worden zij blind en doof op die gebieden van de waarheid. Zelfs zij die dorsten naar de waarheid blijven onder deze vloek als geheel, hoewel deze vloek voor enkelingen kan worden opgeheven door gebed en vasten. God heeft altijd zijn getuigen in elke generatie, maar in het algemeen, toen de Israëlieten in gevangenschap werden gestuurd, moesten zij "*heen en weer gaan om het woord des Heren te zoeken, maar zij zullen het niet vinden.*"

Lev. 26:18 zei dat hun gevangenschap met ijzeren juk 2.520 jaar zou duren, of "zeven maal" (360 x 7 jaar). De gevangenschap van Israël duurde 24 jaar, te beginnen met de gevangenschap van de drie stammen aan de oostkant van de Jordaan in 745 v. Chr. De gevangenschap werd voltooid toen Samaria, de hoofdstad, in 721 v. Chr. viel.

De 2.520 jaar liepen dus af van 1776-1800 na Christus, en dat viel samen met de oprichting van de Verenigde Staten in 1776 en de bouw van de hoofdstad van de natie in 1800. Daarmee eindigde de tijd van het ijzeren juk voor het Huis Israël. Helaas was dat nog niet het einde van het tijdperk. Amerika kwam in 1914 onder een houten juk te staan, dat in het boek Openbaring het *Mysterie Babylon* wordt genoemd. Het werd opgelegd toen WOODROW Wilson op 23 december 1913 de Federal Reserve Act tekende.

Zie mijn boek, **De profetische geschiedenis van de Verenigde Staten**.

De kinderen van de hoererij

Hosea 2:4, **5** zegt,

> [4] **Ook zal ik geen medelijden** [*lo racham*] hebben **met haar kinderen, want het zijn kinderen van de hoererij.** [5] **Want hun moeder heeft de hoer gespeeld; zij die hen verwekt heeft, heeft schandelijk gehandeld. Want zij heeft gezegd: "Ik ga mijn minnaars achterna, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank geven."**

Dit vervult de betekenis van Lo-ruhamah, "*geen medelijden*". God zegt: "Ik heb geen medelijden met hen." De individuele Israëlieten zijn de kinderen van Gomer, en zijn "*kinderen van de hoererij*". Met andere woorden, God verwerpt hen en zegt: "*Zij zijn niet Mijn kinderen*."

Dit suggereert dat zelfs Hosea zelf misschien twijfelde of Lo-ruhamah wel zijn eigen dochter was. Misschien werd ook het vaderschap van zijn andere "*kinderen van de hoererij*" in twijfel getrokken. Dat is vaak het probleem wanneer een vrouw overspel pleegt en vervolgens kinderen baart. Als de kinderen niet op haar man lijken, is het waarschijnlijk dat de kinderen door iemand anders zijn verwekt.

Hosea geeft ons geen beschrijving van zijn drie kinderen, maar de hele situatie doet vermoeden dat hij eraan twijfelde of zij wel echt zijn kinderen waren. Evenzo werden de Israëlieten geacht de kinderen van Jahweh te zijn, maar in plaats daarvan leken zij in hun doen en laten op de gouden kalveren die als goden voor het volk waren opgericht.

Het Hebreeuwse begrip "kinderen" en "zonen" gaat veel verder dan fysieke afstamming. We zien dit ook in het Nieuwe Testament, waar de metafoor vele malen wordt gebruikt. Er zijn "zonen van de donder" (**Marcus 3:17**), "kinderen van het licht" (**Lucas 16:8**), "kind van de hel" (**Matt. 23:15**), kinderen van de duivel (**Johannes 8:44**), "Abrahams kinderen" (**Johannes 8:39**), en zelfs de wijsheid heeft zelf kinderen (**Lucas 7:35**).

Het principe achter de metafoor wordt het best uitgedrukt in **Johannes 8:39**: "*Als jullie Abrahams kinderen zijn, doe dan de daden van Abraham*."

Om een kind van Abraham te zijn, is het niet nodig zijn fysieke afstammeling te zijn. Zij die doen wat Abraham deed, zijn zijn kinderen. Zo ook zegt Paulus in **Gal. 3:7**,

7 Wees er daarom zeker van dat zij die geloven zonen van Abraham zijn.

Abraham staat bekend als "*de vader van allen die geloven*" (**Rom. 4:11**), d.w.z. de vader van hen die geloof hebben in Christus.

De kinderen van Gomer-Israël waren dus niet verwekt door Jahweh, de ware God van Israël. En Hosea's eigen kinderen waren ook twijfelachtig.

Het komt erop neer dat de zonen van God zij zijn die naar Zijn beeld en gelijkenis zijn. Met andere woorden, zij gedragen zich zoals Hij. Men kan niet beweren een zoon van God te zijn enkel op grond van het feit dat men een biologische Israëliet is. Men kan niet terugkijken naar de berg Sinaï en beweren dat omdat God met Israël trouwde, de nakomelingen van Israël de zonen van God zijn. Dat is de boodschap van Hosea, vooral toen hij zijn tweede zoon *Lo-ammi* noemde, "niet Mijn volk".

De enige manier voor Israëlieten om de zonen van God te zijn, is naar Zijn beeld en gelijkenis te komen. Zolang zij zich gedragen als een gouden kalf, zijn zij

kinderen van de hoererij. En als zij van een andere etniciteit zich gedragen als Jezus, zijn zij bewezen zonen van God. Alleen zij vervullen de profetie van Ammi, "*Mijn volk*." Alleen zij zijn het uitverkoren volk.

Dit wordt bewezen in Paulus' bespreking van het overblijfsel van de genade in **Rom. 11:1-7**, waar we leren dat slechts 7.000 Israëlieten - een kleine minderheid - "uitverkoren" of "uitverkoren" waren. De rest waren Lo-ammi, mensen die God had verworpen, zeggende: "zij zijn niet Mijn kinderen, want als zij dat waren, zouden zij aan Mij gelijk zijn."

Iedereen kan een zoon van God worden. Die weg staat open voor iedereen, of hij nu van Israël, Juda of een andere etnische groep is. Toen God Israël verstootte en hen als Lo-ammi afwees, heeft Hij een weg ingesteld waardoor zij (en alle anderen) weer als *Ammi* kunnen worden opgenomen. Geen enkele biologische Israëliet kan "Ammi" worden genoemd zonder geloof in Jezus Christus en door het Nieuwe Verbond te onderschrijven. Alle mensen hebben gelijke kansen, zoals de wet van God eist en zoals de profeten bevestigen.

Hoofdstuk 8

Het resultaat van het oordeel

Hosea 2:6, **7** zegt,

[6] "Daarom, zie, zal Ik haar weg met doornen omheinen, en Ik zal een muur tegen haar bouwen, zodat zij haar paden niet kan vinden. [7] En zij zal haar minnaars achtervolgen, maar zij zal hen niet inhalen; en zij zal hen zoeken, maar zij zal hen niet vinden. Dan zal zij zeggen: 'Ik ga terug naar mijn eerste man, want toen was het beter voor mij dan nu!'"

Omdat Gomer-Israël zich gedroeg als een hoer en "minnaars" wilde najagen, zei God dat Hij haar zou verhinderen terug te keren naar Zijn huis in het oude land Israël. Hieruit blijkt duidelijk dat Israël niet terugkeerde uit de Assyrische gevangenschap, zelfs niet na de val van Nineve in 612 v. Chr. Tegen de tijd dat Ezra de canon van het Oude Testament opstelde na de Babylonische gevangenschap van Juda, was Israël nog steeds niet teruggekeerd (**2 Koningen 17:23**).

In plaats daarvan bleef Israël "haar minnaars achtervolgen." Het Hebreeuwse woord "minnaar" is *ahab*, uitgesproken als *ahav*. Het betekent letterlijk "verlangen, ademhalen, liefhebben", en dit woord kan zowel in positieve zin (oprechte liefde) als in negatieve zin

(losbandigheid) gebruikt worden. Gomer maakte zich als overspelige schuldig aan misplaatste liefde.

Het is van profetisch belang dat dit ook wees op koning Achab, die een van de voornaamste voorbeelden was van misplaatste liefde - zijn huwelijk met Jezebel, de heidense dochter van Ethbaal. We kunnen ons herinneren dat Achab de zoon was van Omri, of Ghomri, wiens naam werd gegeven aan Gomer-Israël. De profetie van Hosea trekt dus een parallel tussen Gomer's ongeoorloofde jacht op "minnaars" en Achab's huwelijk met Jezebel.

Het ontdekken van de liefde

Zoals zoveel mensen door de eeuwen heen zocht Gomer de liefde op alle verkeerde plaatsen, zich niet realiserend dat de liefde zo ongrijpbaar was. Haar ware liefde, vertegenwoordigd door de profeet, was alleen God, wat later bewezen werd door haar verlossing ondanks haar toestand.

Uiteindelijk zegt Gomer tegen zichzelf: "*Ik ga terug naar mijn eerste man*." Maar haar besluit werd geblokkeerd door het feit dat zij gescheiden en vervolgens tot slaaf gemaakt was. Toch zegt **Hosea 3:1** dat de profeet

"*haar voor mijzelf kocht voor vijftien sjekels zilver en anderhalve homer gerst*." Haar besluit om terug te keren was goed, maar het was niet de beslissende factor. Hosea moest haar kopen voordat ze kon terugkeren. Maar Hosea kocht haar pas toen zij ontdekte dat "*het toen beter voor mij was dan nu*." Met andere woorden, ze realiseerde zich eindelijk dat de ware liefde te vinden was bij Hosea, niet bij haar misbruikende "minnaars".

Hosea 2:8 gaat verder,

[8] "Want zij weet niet dat ik het was die haar het graan, de nieuwe wijn en de olie gaf, en die haar zilver en goud gaf, dat zij voor Baäl gebruikten."

Tijdens de jacht van Gomer-Israël op haar minnaars gebruikte zij Gods zegeningen om Baäl te verheerlijken. Zo ook had Hosea zijn vrouw veel eten en drinken en sieraden gegeven, maar zij gebruikte deze dingen om haar overspelige praktijken te financieren. De twee Gomers, nationaal en individueel, volgden dezelfde weg van misplaatste liefde tot ze in hopeloze slavernij terechtkwamen.

God onderneemt actie

Nadat Hij het vlees heeft laten falen, grijpt God in volgens Zijn eed van het Nieuwe Verbond. Zijn ingrijpen neemt eerst de vorm aan van een oordeel, dat het natuurlijke gevolg is van de zonde. Dit laat duidelijk zien dat zonde leidt tot slavernij, dat de vrijheid om te zondigen geen echte vrijheid is, en dat zonde een automatische straf met zich meebrengt die is ingebouwd in de wet van de natuur.

Toch is dit oordeel niet slechts een passief resultaat van een onpersoonlijke natuurwet, maar iets waar God altijd de eer voor opeist om het aan het begin in te stellen en vervolgens in de volheid van de tijd af te dwingen. Het oordeel over Gomer begint in **Hosea 2:9** en **10**,

[9] "Daarom zal Ik Mijn graan terugnemen in de oogsttijd en Mijn nieuwe wijn in zijn seizoen. Ik zal ook Mijn wol en Mijn vlas wegnemen die gegeven zijn om haar naaktheid te bedekken. [10] En dan zal Ik haar ontucht aan het licht brengen voor de ogen van haar minnaars. En niemand zal haar uit Mijn hand redden."

Merk op dat God het graan, de nieuwe wijn, de wol en het vlas opeist als Zijn eigendom. Het terugnemen van deze zegeningen is de eerste vorm van goddelijk oordeel. Zolang Gomer kon genieten van een overvloedige levensstijl, voelde ze geen noodzaak zich te bekeren. Zij genoot immers van de zegeningen van haar levensstijl, die haar leek te belonen voor de zonde. Maar God hield genoeg van haar om een oordeel over haar te vellen. Hoewel het Hem pijn deed om Gomer-Israël zulke ontberingen te laten ondergaan, was het een daad van barmhartigheid om dit te doen.

Merk op dat de wol en het vlas (linnen), aan Israël gegeven in **Hosea 2:5** en weggenomen in **Hosea 2:9**, *kleding* voorstellen. Meer dan dat, dergelijke zegeningen van God hebben een diepere geestelijke betekenis, want zij staan voor de twee "kledingstukken" die wij dragen: vlees en geest.

Sabbatten en feestdagen verwijderd

Hosea 2:11 gaat verder,

[11] "Ik zal ook een einde maken aan al haar vrolijkheid, haar feesten, haar nieuwe manen, haar sabbatten en al haar feestelijke bijeenkomsten."

Dit is het gevolg van de hongersnood van het horen van het woord (**Amos 8:11**). Zonder het woord van God zouden de feesten van de Heer spoedig worden vergeten, samen met elk begrip dat zij hadden van hun profetische betekenis. Opgeslokt door andere volken die andere goden aanbaden, zouden de meeste ex-Israëlieten spoedig die andere gebruiken overnemen. In feite

maakten zulke afgodische praktijken deel uit van de wetten van de verdrukking, want **Deut. 28:64** zei,

64 Bovendien zal de Heer u verstrooien onder alle volkeren, van het ene einde der aarde tot het andere einde der aarde; en daar zult u andere goden dienen, hout en steen, die u of uw vaderen niet gekend hebben.

De opheffing van de feestdagen is het gevolg van Israëls hypocriete naleving van de feesten. **Jesaja 1:10-15** vertelt ons dat toen de Israëlieten handelden als het volk van Sodom en Gomorra, zij geen recht hadden om naar Gods feesten te komen en te doen alsof er niets aan de hand was.

10 "Hoor het woord van de Heer, gij heersers van Sodom; luister naar het onderricht van onze God, gij volk van Gomorra. 11 Wat zijn uw menigvuldige offers aan mij?" zegt de Heer. "Ik heb genoeg van brandoffers van rammen en het vet van gevoed vee. En Ik heb geen behagen in het bloed van stieren, lammeren of geiten. 12 Wanneer jullie voor Mij komen, wie verlangt dan van jullie dit vertrappen van Mijn hoven? 13 Breng uw waardeloze offers niet langer, wierook is een gruwel voor Mij, nieuwe maan en sabbat, het oproepen van bijeenkomsten - Ik kan ongerechtigheid en de plechtige bijeenkomst niet verdragen. 14 Ik haat uw nieuwe maan feesten en uw aangewezen feesten, zij zijn een last voor Mij geworden. Ik ben moe ze te dragen. 15 Dus wanneer u uw handen

uitstrekt in gebed, zal Ik Mijn ogen voor u verbergen, ja, al vermenigvuldigt u uw gebeden, Ik zal niet luisteren. Uw handen zijn bedekt met bloed."

Al deze dingen waren bevolen in de wet, maar als het volk ze hield als

religieuze rituelen, in plaats van uit het hart, waren ze niet aanvaardbaar voor God. Zij moesten hun handen reinigen van bloedvergieten voordat zij zich voor God verzamelden.

De vroeg-tweede-eeuwse *Brief van Barnabas* becommentarieert dit (XIII,

9, 10),

[9] Tenslotte zegt hij tot hen: "*Uw nieuwe manen en uw Sabbatten kan ik niet verdragen*." Bedenk wat hij daarmee bedoelt; de sabbatten, zegt hij, die

gij nu houdt, zijn voor mij niet aanvaardbaar, maar die welke ik gemaakt heb; wanneer ik van alles rust, zal ik de achtste dag beginnen, dat wil zeggen het begin van de andere wereld. [10] Om welke reden wij de achtste dag met blijdschap vieren, waarop Jezus uit de dood is opgestaan, en na zich aan zijn discipelen te hebben geopenbaard, ten hemel is gevaren.

Hij wijst erop dat de oude manier van aanbidden was geëindigd met de opstanding van Jezus. Met andere woorden, hij geloofde dat het falen van Israël om de offers, feesten en sabbatten met een zuiver hart te houden, resulteerde in een goddelijk oordeel over dat hele systeem van aanbidding. Hij gaat ook verder met de tempel en de stad Jeruzalem, die God had verlaten.

Deze werden vervangen door iets groters onder het Nieuwe Verbond. De tempel in Jeruzalem werd vervangen door een tempel gebouwd met levende stenen. Het aardse Jeruzalem werd vervangen door de hemelse stad. Dierenoffers werden vervangen door het ware Offer van het Lam van God. Alle feestdagen werden vernieuwd, omdat daarvoor geen dierenoffers meer nodig waren en het volk niet langer in de tempel in Jeruzalem moest aanbidden en offeren. De plaats waar God Zijn naam had gezet, was verschoven naar ons eigen voorhoofd, als tempels van God (**Openb. 22:4**).

Daarbij hoorde ook een verschuiving van de sabbat van de zevende naar de achtste dag. De oude sabbat was ontoereikend geweest, omdat hij Pesach (d.w.z. de dood) herdacht. De nieuwe sabbat herdacht het zwaaischoofoffer (leven) en Pinksteren (zeven weken later), die beide altijd plaatsvonden "*op de dag na de sabbat*" (**Lev. 23:15**). Pinksteren moest zeven sabbatten na het zwaaischoofoffer worden gehouden, vanaf de achtste dag van de week. Vandaar dat de wet deze weken

"sabbatten" noemt, ook al begonnen of eindigden zij niet op zaterdag.

De wet luidt zo in **Lev. 23:15**, **16**,

[15] **Gij zult ook voor uzelf tellen van den dag na den sabbat af, van den dag, waarop gij de schoof van het golfoffer zult binnenbrengen; er zullen zeven geheele sabbatten zijn.** [16] **Gij zult vijftig dagen tellen tot den dag na den zevenden sabbat; dan zult gij den Heer een nieuw graanoffer brengen.**

Wij zien hier dat de tijd van het *tellen* van *de omer* gerstkorrels moest beginnen op de dag na de sabbat, dat wil zeggen de achtste dag, of wat wij nu zondag noemen. De maat gerst werd verdeeld in 50 stapels, en elke dag werd er een geteld tot Pinksteren.

Dit was een profetische daad, want het Hebreeuwse woord *omer* wordt gespeld als *ayin-mem-resh*. De *ayin* is een oog, en betekent zien of uitkijken naar iets. De *mem* betekent water, als symbool voor de uitstorting van de Geest. De *resh* is een hoofd. Daarom was het tellen van de omer tot Pinksteren bedoeld om het volk te leren waken voor de uitstorting van de Heilige Geest op hun hoofd, en dit werd vervuld in **Handelingen 2:3**.

De 50 dagen (inclusief) was een periode van zeven weken vanaf het toonbrood tot de dag van Pinksteren. De wet in **Lev. 23:15** noemt deze periode "*zeven volledige sabbatten*". Maar deze sabbatten begonnen niet op zaterdag, maar op zondag.

Dit voorspelde een nieuwe sabbat die nog moest komen door de opstanding van Christus op het zwaaischoofoffer. De zeven weken voorafgaand aan Pinksteren waren bedoeld om het nieuwe systeem van aanbidding, dat samenhing met de nieuwe tempels, op gang te brengen.

Ook om deze reden blijkt dat Jezus in die weken op de nieuwe sabbat met zijn discipelen bijeenkwam om op deze nieuwe tijd "gemeenschap" en "communio" tot stand te brengen. De eerste ontmoeting was natuurlijk op dezelfde dag dat Hij uit de doden was opgewekt, de dag na de (oude) sabbat (**Johannes 20:1**). De tweede wordt genoemd in **Johannes 20:26**, toen Hij hen na acht dagen opnieuw ontmoette, waarbij Thomas aanwezig was. Andere tijden worden niet gedateerd, anders dan Zijn hemelvaart op de 40th dag van de cyclus (**Handelingen 1:3**).

Tien dagen na Zijn hemelvaart werden deze nieuwe tempels vervuld met de Geest op Pinksterzondag, de zevende sabbat (cyclus van 7 dagen) vanaf het zwaaischoofoffer. Vandaar dat de vroege kerk vanaf het begin de zondag in acht nam, zoals hun geschriften duidelijk laten zien. Dit was geen heidense innovatie, maar een wijziging door Jezus zelf.

De Roomse Kerk beweert de dag te hebben veranderd door Petrus als hun eerste paus op te eisen. Omdat de verandering plaatsvond tijdens het leven van Petrus, nemen zij aan dat Petrus een decreet heeft uitgevaardigd en vervolgens de verandering aan alle anderen heeft opgedrongen. Dat is natuurlijk belachelijk, want de geschriften van de vroege kerk schrijven de verandering nooit toe aan Petrus, maar aan het feit dat Jezus op de achtste dag uit de dood opstond.

Sommigen zeggen ook dat Constantijn in de vierde eeuw de dag veranderde. Ik vind het merkwaardig dat zulke auteurs tegenstrijdige beweringen doen, door op de ene plaats te zeggen dat de paus de dag veranderde, en vervolgens te zeggen dat de Romeinse keizer de dag veranderde. Bij navraag wordt meestal geantwoord dat beiden in het begin van de vierde eeuw samenspanden om de dag te veranderen. Er zijn echter vele verwijzingen naar de zondag, of de achtste dag, of de eerste dag van de week in de geschriften van kerkleiders lang voordat Constantijn zelfs maar geboren was. *Zij behandelen deze praktijk allemaal als normaal en standaard in de vroege kerk.*

Constantijn legaliseerde de dag waarop de christenen al drie eeuwen aanbaden, maar hij *veranderde* de dag niet. De enige verandering die hij in zijn edict aanbracht, was dat hij de christenen toestond God te aanbidden op hun heilige dag, als zij dat wilden. Er worden in sommige kringen veel misvattingen en valse geschiedenis verkondigd over de verandering van de sabbat. Het gaat ons te ver om elk argument te behandelen dat mensen naar voren brengen, maar dit zijn de belangrijkste relevante punten.

Verwijderen van wijnstokken en vijgen

Hosea 2:12 zegt,

12 "En ik zal haar wijnstokken en vijgenbomen vernietigen, waarvan zij zei: 'Dit is mijn loon dat mijn minnaars mij hebben gegeven.' En ik

zal ze tot een bos maken, en de beesten van het veld zullen ze verslinden."

Voor een deel was Gods verbond met Israël een zakelijke overeenkomst. De Israëlieten waren rentmeesters van Gods wijngaard. In Jezus' gelijkenis in **Matt. 21:38** werden zij "herders" (KJV) en

"wijnbouwers" (NASB) genoemd. Zij *bezaten* de wijngaard niet, want

Matt. 21:40 zegt,

40 Dus wanneer <u>de eigenaar</u> van de wijngaard komt, wat zal hij dan met die wijnbouwers doen?

Als rentmeesters van Gods wijngaard werden zij geacht God tien procent van de vruchten te geven voor Zijn arbeid, en zij mochten 90 procent houden als beloning voor hun eigen arbeid. God zorgde voor de aarde, zon, lucht, regen, enzovoort - dingen die Hij in het begin door eigen arbeid had geschapen - en de mensen werden geacht Hem te erkennen als de Eigenaar van de wijngaard. Maar de Israëlieten schreven het eigendom van de aarde toe aan valse goden, en daarom beschouwden zij de vruchten van de aarde als "*loon dat mijn minnaars mij gegeven hebben*".

Het goddelijke oordeel was dus om "*haar wijnstokken en vijgenbomen te vernietigen*" en het land terug te brengen tot een bos, een habitat voor wilde dieren.

De uitspraak: "*de beesten des velds zullen hen verslinden*" betekent niet dat wilde beesten op het volk zouden jagen. De Hebreeuwse metafoor

"verslinden" betekent veroveren of overmeesteren. In **Deut. 32:42** zegt God: "*Mijn zwaard zal vlees <u>verslinden</u>*." In **Num. 13:32** zeiden de ongelovige verspieders tegen het volk: "*Het land waar wij doorheen gegaan zijn, is een land dat zijn inwoners <u>verslindt</u>*."

De metafoor van Hosea betekent dus dat Israëls wijnstokken en vijgenbomen overwoekerd zullen worden en overgenomen door het bos en de wilde dieren.

Goddelijke Juwelen

Hosea 2:13 gaat verder,

[13] "En Ik zal haar straffen voor de dagen van de Baäls, toen zij hen offers bracht en zich tooide met haar oorbellen [*nezem,* "neusringen"] **en sieraden** [*chelyah,* "gepolijste stenen, edelstenen"]**, en haar minnaars volgde, zodat zij Mij vergat," verklaart de Heer.**

Herinner je uit **Hosea 2:8** dat God "*haar zilver en goud had gegeven, dat zij voor Baäl gebruikten*." Met andere woorden, Israëls Echtgenoot had haar veel sieraden gegeven, maar zij gaf de eer aan andere minnaars voor die geschenken. Dus was God van plan haar van deze dingen te ontdoen en haar weg te sturen, zodat ze die valse goden kon volgen die deden alsof ze van haar hielden. Dan zou ze zien dat ze te arm waren om haar zulke geschenken te geven.

De "*oorbellen en sieraden*" waren natuurlijk metaforen voor ware rijkdom. Het Hebreeuwse woord *nezem*, hier vertaald als "oorbel", betekent eigenlijk "neusring". Het is hetzelfde woord dat gebruikt wordt in **Gen. 24:47**, waar staat: "*Ik zette de ring* [nezem] *op haar neus*." Het is een gezichtssieraad, dat geestelijk de heerlijkheid in iemands gezicht voorstelt, zoals toen Mozes van de berg kwam met een stralend gezicht. De glorie van God is het ultieme sieraad voor iemands gezicht.

De "juwelen" die God aan Israël had gegeven, stonden voor ongrijpbare dingen die God waardevol vindt. De identiteit van de meeste edelstenen in de Schrift wordt betwist, maar als we de KJV mogen geloven, wordt wijsheid vergeleken met robijnen (**Spr. 8:11, KJV**). In het vorige vers lezen we ook,

[10] Neem mijn instructies, en geen zilver, en kennis in plaats van het beste goud.

Dus wordt zilver vergeleken met "onderricht" en goud met "kennis". Salomo vertelt ons dat wijsheid, onderricht en kennis veel waardevoller zijn dan fysieke voorwerpen die waarde hebben op de markt.

Toen Israël uit het land werd verdreven, begonnen haar kennis en begrip van God en Zijn wet af te nemen. Ze werden overweldigd door de Assyrische cultuur en

godsdienst, en omdat ze al gewend waren aan Baälverering, was het niet moeilijk om over te schakelen op de Assyrische goden. Zo begon Israël het oordeel van God in **Deut. 28:64** te vervullen: "*daar zult gij andere goden dienen*."

Hoofdstuk 9

Restauratie

Na Israël te hebben verteld over haar scheiding en oordeel in gevangenschap, compleet met een beschrijving van het leven zonder God, geeft Hosea vervolgens hoop door goddelijke interventie te beloven. **Hosea 2:14** zegt,

14 "Daarom, zie, Ik zal haar verleiden, haar in de woestijn brengen, en haar vriendelijk toespreken."

Gods tussenkomst zou plaatsvinden terwijl zij in de woestijn was. Daar moest Hij haar verleiden. Het Hebreeuwse woord is *pathah*, "verleiden, verlokken". Het woord schetst een beeld van God die naar haar toe komt en iets doet om haar te verleiden naar Hem terug te keren. Met andere woorden, zelfs temidden van het goddelijk oordeel was de liefde van God niet verminderd. Maar meer nog, het is een vervulling van Gods gelofte en eed in het Nieuwe Verbond om hen tot Zijn volk te maken en hun God te zijn. Daarom ziet men God het initiatief nemen, want Gomer's gevangenschap bracht haar in een hopeloze situatie waarin ze zichzelf niet kon helpen.

Hosea 2:15 gaat verder,

15 "Dan zal Ik haar van daar haar wijngaarden geven, en het dal van Achor als een deur van hoop. En zij zal daar zingen als in de dagen van haar jeugd, als op de dag dat zij opkwam uit het land Egypte."

De verwijzing naar "wijngaarden" is meer dan letterlijk, want het is een duistere profetie over de vrucht van het Koninkrijk. De wijngaarden bevinden zich echter niet in het oude land, maar zijn "*van daar*", dat wil zeggen ergens in de wildernis. De profeet schetst een beeld van blijdschap en vreugde door de nieuwe wijn van de wijngaard, want hij zegt "*zij zal daar zingen*." Waar zingen? In de wildernis.

De wildernis is niet het beloofde land. De wildernis vertegenwoordigt een tijd van beproeving voorafgaand aan de binnenkomst in het Koninkrijk. Dat was zo in de tijd van Mozes, toen Israël voor het eerst

"*opkwam uit het land Egypte*." Zo is het ook nu weer. Assyrië, het land van gevangenschap en slavernij, is het nieuwe Egypte. Israël moest Assyrië verlaten, zoals het Egypte had verlaten onder Mozes. En door Assyrië te verlaten, zou zij niet terugkeren naar het oude land Israël, maar *in* plaats daarvan "*de wildernis ingaan*", zoals Israël dat deed onder Mozes.

We zullen in het volgende hoofdstuk meer zeggen over het dal van Achor.

Een nieuwe huwelijksregeling

God heeft een doel voor dit verblijf in de woestijn. **Hosea 2:16** en **17** zegt,

16 "En het zal te dien dage geschieden," verklaart de Heer, "dat gij Mij Ishi zult noemen en Mij niet langer Baali zult noemen,17 Want Ik zal de namen der Baäls uit haar mond wegnemen, zodat zij niet meer bij hun namen zullen worden genoemd."

De profetie leidt tot een openlijke verklaring dat God van plan is GomerIsraël te hertrouwen door een Nieuw Verbond. De eerste stap naar het huwelijk is echter *de verloving*, die de profeet ons in de verzen 19 en 20 vertelt. Tijdens de verloving is de belofte zeker, maar zij kan nog niet in Gods huis wonen. Zij is dus verloofd tijdens haar verblijf in de woestijn.

De belofte is dat zij God zou aanroepen met de term *Ishi* en niet langer met *Baali*. *Ishi komt* van het Hebreeuwse woord, *ish*, "een man of echtgenoot." De "i" aan het eind van het woord betekent "mijn". *Ishi betekent* dus "mijn man." Dit is een duidelijke verklaring dat GomerIsraël, hoewel gescheiden en uit Gods huis gestuurd, God opnieuw "mijn man" zou noemen. Het is een profetie van hertrouwen.

De term *Ishi*, "mijn Echtgenoot," staat tegenover *Baali*, "mijn Heer, mijn Meester, of mijn Eigenaar." Het hertrouwen vindt dus plaats onder een ander huwelijksverbond. Onder het Oude Verbond onderhield God een meester-slaaf relatie over zijn vrouw. De apostel Paulus stelt het Oude Verbond voor als Hagar, de slavin, in tegenstelling tot het Nieuwe Verbond, dat wordt voorgesteld

als Sara, de vrije vrouw (**Gal. 4:22-24**). De nieuwe relatie zou anders zijn, omdat het verbond zelf - dat wil zeggen de wettelijke basis van het huwelijk - anders zou zijn.

De profeet gebruikt ook de term *Baali* om ons eraan te herinneren dat Israël achter valse goden (baals) was aangegaan, die haar in slavernij aan de zonde hadden gebracht. Gomer-Israël had tevreden moeten zijn met de slavernij van Jahweh, die Zijn slavin liefhad, maar zij was ontevreden en dacht dat andere goden, die haar een vrijbrief gaven om te zondigen, haar vrijheid konden geven. Zij besefte niet dat de zonde zelf de grote leermeester van de mensheid was. Zij begreep niet dat vrijheid om te zondigen haar in totale en hopeloze slavernij zou brengen.

Zo is het ook vandaag nog bij hen die het recht op zondigen opeisen. Velen denken dat dit vrijheid is. Zij beseffen niet dat de zonde mensen in slavernij brengt. De zonde lokt mensen met beloften van vrijheid, maar uiteindelijk verstevigt ze haar greep alleen maar, totdat de mensen zich hopeloos gebonden voelen en geen andere mogelijkheid hebben om te veranderen dan ingrijpen van buitenaf.

Maar misschien wel de belangrijkste profetie in deze passage is Gods belofte, niet alleen om in te grijpen, maar ook om de relatie op te waarderen van een slavin tot een vrije vrouw. Onder het Oude Verbond was Gomer-Israël getrouwd met een Meester of Heer, en haar keuze om andere goden (baals) na te jagen betekende een keuze tussen een Heer die van haar hield en een Heer die *deed* alsof hij van haar hield. Maar onder het Nieuwe Verbond moest het huwelijk gebaseerd zijn op overeenstemming, in plaats van op gehoorzaamheid, zoals het in het begin was, vóór de intrede van de zonde in de wereld.

Als twee het eens zijn, dan zijn ze werkelijk één. Dit is de ware eenheid zoals het huwelijk vanaf het begin bedoeld was. Het is geen relatie waarin de één de ander domineert. De een hoeft de ander niets te bevelen, omdat hun beider wil in overeenstemming is. Onder dergelijke omstandigheden is gezag irrelevant, omdat gezag in het huwelijk pas werd ingesteld nadat de zonde hen had bedorven met zaden van onenigheid.

We zien dus dat God in het goddelijke doel nooit heeft bedoeld dat het Oude Verbond zou slagen. God wist dat redding niet kon worden bereikt door de werken van mensen, en zelfs niet door de wil van mensen (**Johannes 1:13**). Het Oude Verbond gaf het vlees de eerste kans om te slagen, maar het faalde. Daarom eindigde die huwelijksrelatie in scheiding, want alleen door scheiding kon God iets nieuws gaan doen, gebaseerd op Zijn beloften, Zijn ingrijpen en Zijn wil.

Gezien vanuit het perspectief van de Alfa en Omega, was Gods langetermijnplan om de mensen door het falen van het vlees te leren geen vertrouwen te hebben in het vlees (**Fil. 3:3**), geen vertrouwen in het vermogen van de mens om zichzelf te redden, en geen vertrouwen in de wil van de mens om zijn beloften van gehoorzaamheid na te komen. De les is *nederigheid*, de wortel van alle genade.

Het Verbond

Hosea 2:18 gaat verder,

18 "Te dien dage zal ik voor hen ook een verbond sluiten met het gedierte des velds, de vogels in de lucht en het kruipend gedierte der aarde. En ik zal de boog, het zwaard en de oorlog uit het land bannen en hen in veiligheid doen neerliggen."

Dit verbond zou worden gesloten terwijl Gomer-Israël nog in de woestijn was. De profeet vertelt ons dat dit verbond niet beperkt bleef tot Gods huwelijk met Israël of met een enkel volk. Het moest ook *de hele schepping* omvatten. Dit is eigenlijk een verwijzing naar het eerste bijbelse gebruik van het woord verbond, dat te vinden is in **Gen. 9:9**, **10**,

9 Nu zie, Ik sluit Zelf Mijn verbond met u, en met uw nakomelingen na u; 10 en met elk levend wezen dat bij u is, de vogels, het vee, en elk beest van de aarde met u; van alles wat uit de ark komt, zelfs elk beest van de aarde.

Later, in **Gen. 9:12**, legt hij dit verbond verder uit, waarbij hij de regenboog als teken ervan geeft:

[12] En God zei: "Dit is het teken van het verbond dat Ik sluit tussen Mij en u en elk levend wezen dat bij u is, voor alle opeenvolgende geslachten.

In vers 16 wordt gezegd dat de regenboog het teken is van "*het eeuwige verbond tussen God en alle levende wezens van alle vlees dat op de aarde is*". Het is werkelijk universeel in zijn reikwijdte. Verder is dit verbond een goddelijke belofte, en noch Noach, noch zijn familie, noch enig schepsel op aarde hoefde gehoorzaamheid te beloven om dit verbond effectief te maken. In vers 9 zegt God: "*Ikzelf sluit mijn verbond met u*." Het was een onvoorwaardelijk verbond van genade, en het was uitsluitend gebaseerd op de belofte van God.

Dit was de eerste belangrijke uitdrukking van het Nieuwe Verbond, dat Jezus Christus vele jaren later aan het kruis bekrachtigde. De universele reikwijdte ervan wordt bevestigd door de apostelen. Johannes schreef in **Openb. 5:13**,

[13] En al wat in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee is, en al wat daarin is, hoorde ik zeggen: "Aan Hem die op de troon zit en aan het Lam, zij zegen en eer en heerlijkheid en heerschappij tot in eeuwigheid."

Paulus vertelt ons in **1 Kor. 15:27**: "*Want Hij heeft alles onder zijn voeten onderworpen*." Deze messiaanse profetie is een citaat uit **Psalm 8:6-8**,

[6] Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder zijn voeten gelegd,[7] alle schapen en runderen, en ook het gedierte des velds,[8] de vogels des hemels, en de vissen der zee, al wat door de paden der zeeën gaat.

Paulus verwoordt het op een andere manier in **Kol. 1:16-20**,

[16] **Want door Hem zijn alle dingen** [*ta panta*, "het geheel"] **geschapen, zowel in de hemelen als op de aarde... alle dingen zijn door Hem en voor Hem geschapen...**[20] **en door Hem zijn alle dingen** [*ta panta*, "het geheel"] **met Zichzelf verzoend, vrede gemaakt hebbende door het bloed van zijn kruis; door Hem, zeg ik, zowel de dingen op aarde als de dingen in de hemel.**

Paulus vertelt ons dat God van plan is de hele schepping met Zichzelf te verzoenen, en omdat dit gebaseerd is op de belofte van God, en niet op de geloften van gehoorzaamheid van de mensen, zal het zeker gebeuren. Het is belangrijk op te merken dat God geïnteresseerd is in meer dan alleen de mens, omdat Hij ook andere schepselen heeft geschapen. De term "redding" is alleen van toepassing op mensen (**1 Tim. 4:10**). De term "rechtvaardiging" is van toepassing op alle zondaars (**Rom. 5:18**). Maar de term "verzoening" geldt voor alles wat God geschapen heeft.

Dit betekent niet dat insecten uit de dood zullen opstaan. Alleen de mens komt in aanmerking voor opstanding. Maar van de dieren die bij de volledige verzoening in leven zijn, zullen zij niet sterven, noch elkaar kwaad doen (**Jesaja 11:6-8**). Ik geloof ook dat als iemand een favoriet huisdier terug wil, er geen reden is om hem dat genoegen te ontzeggen.

God houdt van al zijn schepselen, van de minste tot de grootste, omdat Hij ze uit zijn eigen liefdesnatuur heeft geschapen. Dit zou een troost moeten zijn voor mensen met een laag zelfbeeld, want als God de laagste van zijn schepselen kan liefhebben - waarvan velen door de mensen worden veracht - dan houdt Hij zeker van de hele mensheid, van de minste tot de grootste.

Zo omvat **Hosea 2:18** "*het gedierte des velds, de vogels van de hemel en het kruipend gedierte van de aarde*" wanneer hij spreekt over Gods verbond. Zijn uitspraak komt overeen met die van alle profeten en apostelen van Genesis tot Openbaring. Het doel van God is harmonie en eenheid te brengen in al zijn schepselen.

Hoofdstuk 10

De Deur van Hoop

Hosea 2:15 zegt,

> **[15] Dan zal ik haar van daaruit haar wijngaarden geven, en het dal van Achor als een deur van hoop...**

Achor (*akar*) betekent "moeilijkheden, opwekken, verstoren, onderdrukken, kwaad brengen", en Hosea verwees naar het verontrustende incident in Jozua 7, toen Achan de Israëlieten verraadde door goud, zilver en een Babylonisch kleed te stelen tijdens de slag om Jericho (**Jozua 7:21**). Zijn daden brachten zonde in het kamp en resulteerden in de dood van 36 mannen (**Jozua 7:5**) in de volgende slag. De naam *Achan* betekent hetzelfde: "lastpak, onruststoker".

Toen Achan's zonde werd ontdekt, werd hij berecht, schuldig bevonden en gestenigd in het dal van Achor. We lezen in **Jozua 7:24-26**,

> **[24] Toen namen Jozua en geheel Israël met hem Achan, de zoon van Zerah, het zilver, de mantel, de goudstaaf, zijn zonen, zijn dochters, zijn ossen, zijn ezels, zijn schapen, zijn tent en al wat hun toebehoorde; en zij brachten hen naar het dal van Achor. [25] En Jozua zeide: Waarom hebt gij ons lastig gevallen? De Here zal u heden lastig vallen." En geheel Israël stenigde hen met stenen; en zij verbrandden hen met vuur, nadat zij hen met stenen hadden gestenigd. [26] En zij richtten een grote steenhoop over hem op, die tot op heden staat, en de Here keerde zich van de felheid van Zijn toorn. Daarom is de naam van die plaats het dal van Achor genoemd tot op heden.**

Blijkbaar was deze vallei genoemd naar Achan zelf en naar het verontrustende incident waarover Jozua destijds had geoordeeld. De steenhoop bleef staan als getuige, zodat ouders het voorval aan hun kinderen in volgende generaties konden uitleggen. Eeuwen later herinnerde Hosea zich dit incident, evenals Jesaja, want **Jesaja 65:10** zegt,

> **[10] En Sharon zal een weide zijn voor kudden, en het dal van Achor een rustplaats voor kudden.**

Hoewel het dal van Achor een plaats was van een verschrikkelijk oordeel, behandelen de profeten het op profetische wijze als een positief teken van de dingen die komen gaan. De deur van problemen wordt een deur van hoop. De echte vraag is dus hoe dit te lezen door de lens van de profetie.

De Zerah-verbinding

Ten eerste was Achan de achter-achterkleinzoon van Zerah, "een rijzende (van licht)". Hoewel Jozua's verslag Achan "*de zoon van Zerah*" noemt, moeten we begrijpen dat Zerah zijn voorvader was, niet zijn zoon zoals we die term tegenwoordig gewoonlijk gebruiken. Achan was eigenlijk "*de zoon van Carmi, zoon van Zabdi, zoon van Zerah, uit de stam van Juda*" (**Jozua 7:18**). Voor profetische doeleinden wordt hij echter de zoon van Zerah genoemd, één van de tweelingzonen van Juda. Het verhaal van hun incestuele geboorte staat in Genesis 38.

De Schrift vertelt ons dus dat zoals Juda zijn stam had verontrust door zijn zonde met Tamar (zijn schoondochter), zo had ook Achan Israël als geheel verontrust. Juda's lust voor Tamar, waarvan hij dacht dat het een prostituee was, werd geëvenaard door Achan's lust voor goud, zilver en het Babylonische kleed. Toen Juda ontdekte dat zijn schoondochter buitenechtelijk zwanger was, liet hij haar verbranden (d.w.z. stenigen en vervolgens cremeren). **Gen. 38:24** zegt,

24 Nu was het ongeveer drie maanden later dat Juda te horen kreeg: "Uw schoondochter Tamar heeft de hoer gespeeld, en zie, zij is ook zwanger door hoererij." Toen zei Juda: "Breng haar naar buiten en laat haar verbranden!"

We herkennen onmiddellijk de gelijkenis tussen Tamar en Gomer. Beiden "*speelden de hoer*" (**Gen. 38:24** en **Hosea 2:5**). Tamar was "*zwanger van hoererij*", terwijl Gomer "*kinderen van hoererij*" had (**Hosea 1:2**; **2:4**).

Juda's oordeel over Tamar

Juda sprak een oordeel uit over Tamar voordat hij alle feiten kende. Zijn oordeel was dat zij verbrand moest worden, een oordeel dat de wet alleen uitspreekt als de prostituee de dochter van een priester is. **Lev.**

21:9 zegt,

[9] Ook de dochter van een priester, indien zij zich door hoererij ontheiligt, ontheiligt zij haar vader; zij zal met vuur verbrand worden.

Het was natuurlijk de bedoeling dat zij eerst zou worden gestenigd en daarna gecremeerd, waarbij haar as op de grond zou worden achtergelaten, om geen eervolle begrafenis te krijgen. Maar er is geen bijbelse verklaring dat Tamar van een priesterlijke familie was. Als zij een dochter was geweest van Levi, de broer van Juda, dan had de Schrift dat wel verteld.

Toch was er in die dagen een ander priesterschap, want Melchizedek was priester van de stad Salem (d.w.z. Jeruzalem). Melchizedek was zijn titel, "Koning der gerechtigheid." Zijn naam was Sem, zoon van Noach, en hij werd 600 jaar oud. Hij stierf toen Jakob 50 jaar oud was, dus Sem was al gestorven voordat Jakobs kinderen werden geboren. Niettemin wordt ons in Jasher 45:23 verteld, toen het tijd was voor Jakobs zonen om te trouwen,

[23] En in die dagen ging Juda naar het huis van Sem en nam Tamar, de dochter van Elam, de zoon van Sem, tot vrouw voor zijn eerstgeborene Er.

We kunnen niet met zekerheid zeggen of Tamar de eigenlijke dochter van Elam was, of misschien een kleindochter, maar het punt is dat zij de dochter was van Elam, die tegen die tijd zijn vader was opgevolgd als koning-priester van Jeruzalem. Ongetwijfeld was het vanwege Tamars afkomst van Sem, de Melchizedek van Jeruzalem, dat Juda haar veroordeelde tot executie en verbranding wegens hoererij. Maar Juda handelde te haastig, en toen hij ontdekte dat hijzelf de vader van haar kind was, bekende hij dat "*zij rechtvaardiger is dan ik*" (**Gen. 38:26**).

Hij zag zijn fout in door haar te veroordelen, en daarom werd zij niet terechtgesteld. Niettemin zette zijn onbesuisdheid de wetten van valse beschuldiging in **Deut. 19:18**, **19** in werking, evenals het principe dat Jezus uiteenzet in **Matt. 7:1**, **2**,

[1] Oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt. [2] Want zoals u oordeelt, zult u geoordeeld worden; en met uw maatstaf zal u worden gemeten.

God laat mensen vaak over zichzelf oordelen. Als een mens schuldig is, houdt God het oordeel vaak een tijd uit. Hij stelt de schuldige man dan voor aan een ander die een soortgelijke zonde heeft begaan en vraagt hem de zaak te beoordelen. Dit legt het hart van de schuldige bloot om te zien of hij een hart heeft van barmhartigheid of van oordeel. Als hij barmhartig is, dan is God barmhartig. Oordeelt hij, dan oordeelt God hem met dezelfde maatstaf.

Juda verkoos Tamar te veroordelen, niet beseffend dat hijzelf schuldig was aan dezelfde misdaad. Als zij een hoer was, dan had hij zichzelf ook geprostitueerd. Dus zijn oorspronkelijke vonnis om haar te verbranden werd uitgevoerd - niet op hemzelf, maar op Achan, zijn nakomeling.

Juda zelf werd gespaard, waarschijnlijk omdat hij Tamar spaarde. Maar hij had Juda in moeilijkheden gebracht, want zijn tweelingzonen kwamen niet in aanmerking voor de scepter die aan de lijn van Juda was beloofd. In feite waren zijn nakomelingen voor tien generaties gediskwalificeerd (**Deut. 23:2**). Achan was de vierde generatie van Juda, en de ongerechtigheid van Juda werd bezocht op zijn vierde generatie, zoals **Exodus 34:7** zegt.

David was de tiende generatie van Juda, en daarom kwam hij in aanmerking om koning van Israël te worden en de roeping te vervullen die aan Juda was gegeven in **Gen. 49:10** en **1 Kron. 5:2**.

Geestelijk gesproken beging Achan dezelfde zonde als zijn voorvader Juda had begaan. Het was de zonde van hebzucht, lust of afgoderij. Juda begeerde de "prostituee", terwijl Achan goud, zilver en het kleed begeerde. In wezen was het een overtreding van het tiende gebod: "*Gij zult niet begeren*."

Hun ongerechtigheid uitte zich in verschillende daden, maar beide kwamen voort uit dezelfde innerlijke toestand van het hart.

Hoop voor Juda

Hosea zegt dat het dal van Achor "*een deur van hoop*" moest worden. Hoe kan zo'n tragedie worden veranderd in een aanleiding tot hoop? Het antwoord is duidelijk als we het bekijken vanuit het perspectief van de wet en haar oordelen. De ongerechtigheid van Juda (de aartsvader) moest worden opgeruimd voordat David koning kon worden. Zonder koning kan er geen koninkrijk zijn. Dit is de

onderliggende reden waarom Israël meer dan 300 jaar lang geregeerd werd door rechters. Zij moesten wachten tot de tiende generatie om hun beloofde koning te ontvangen.

Bovendien moest iemand boeten voor Juda's onbezonnen oordeel over

Tamar, want hij had ten onrechte geoordeeld over de dochter van een Melchizedekse priester. David zou zelf priester worden naar de ordening van Melchizedek (**Psalm 110:4**). Achan stierf voor zijn eigen zonde, maar op een hoger niveau betaalde hij ook de prijs voor de zonde van Juda, waardoor de vloek over Juda's lijn eindigde. Daarom werd het dal van Achor een deur van hoop.

Vervolgens breidt Hosea deze hoop uit tot Israël als geheel. Israël en

Juda zouden worden herenigd onder één leider (Jezus Christus), en het Koninkrijk zou worden gevestigd door een Nieuw Verbond. Zoals het dal van Achor een deur van hoop was geworden voor Israël onder koning David, zo voorspelde het ook een deur van hoop voor het grotere Koninkrijk, wanneer Christus zou komen als koning Jozef in Zijn tweede komst.

Tijden van Verraad

We weten allemaal dat Judas Jezus verraadde. Maar het patroon van Judas gaat terug tot zijn voorvader, Juda. (Judas is de Griekse vorm van de naam Juda.) Juda verraadde Jozef in **Gen. 37:26**, **27**, want het was zijn idee om Jozef te verkopen voor 20 zilverlingen. Judas verkocht Jezus voor 30 zilverlingen (**Matt. 27:3**).

Achan verraadde Jozua (Jesjoea) door zijn hebzucht. Nog later verraadde Ahithophel David door de kant van Absalom te kiezen (**2 Sam. 15:12**, **31**).

Het verhaal van Ahithophel werd door Judas nagespeeld in het Nieuwe Testament, zoals ik elders al vele malen heb laten zien. Elk van de bijbelse verhalen is een beetje anders, en we krijgen in elk verhaal profetische stukken. Wat het verhaal van Achan betreft, dit heb ik vanuit leerstellig oogpunt uitgelegd in het **hoofdstuk 10** th van mijn boek, **Het Jubeljaar** waaruit blijkt hoe Juda (de kerk, **Rom. 2:28**, **29**) de neiging had Christus te verraden door Jezus het recht te ontzeggen de naties (zilver, goud, Babylonisch kleed) te bezitten.

Christus wordt verraden wanneer mensen degenen van het

Melchizedeks priesterschap vervolgen, of proberen de orde van Melchizedek te ondermijnen of te vervangen door het Levitische priesterschap.

Christus wordt ook verraden wanneer de mensen de kant kiezen van hen die Hem hebben gedood in hun poging zich de troon van Juda toe te eigenen. Hij wordt verder verraden in onze eigen generatie, wanneer de mensen de kant kiezen van hen die zich zijn geboorterecht toeeigenen. Er is veel verraad, maar het oordeel in het dal van Achor heeft ook de deur van hoop geopend voor hen die uitzien naar Zijn verschijning.

Hoofdstuk 11

De verloving

Hosea 2:19, **20** zegt,

> **[19] "En Ik zal u voor altijd aan Mij verloven; ja, Ik zal u aan Mij verloven in gerechtigheid en in rechtvaardigheid, in liefdevolle vriendelijkheid en in mededogen,[20] en Ik zal u aan Mij verloven in trouw. Dan zul je de Heer kennen."**

Sommigen houden vol dat God nooit van Israël is gescheiden; maar als dat waar zou zijn, hoe zou God Israël dan in de toekomst *in de echt kunnen verbinden*? Als de scheiding nooit heeft plaatsgevonden, dan zou God Israël hebben opgeroepen om naar Zijn huis terug te keren. Hij had Israël kunnen terugnemen zonder een verloving en zeker zonder een hertrouwen.

Bovendien, zoals we al gezien hebben in **Hosea 2:2**, "*zij is Mijn vrouw niet, en Ik ben haar man niet,*" wat waarschijnlijk een direct citaat was uit de scheidingswet. **Hosea 2:7** zegt ook dat Israël terug moest gaan naar haar "eerste man", wat impliceert dat zij hertrouwd was met minstens één andere man. Er is dus geen reden om te ontkennen dat Israël gescheiden was.

De echte vraag is hoe God haar kon hertrouwen nadat hij van haar gescheiden was, want dit bleek een overtreding van de wet in **Deut. 24:4**. Dat is de vraag die we moeten beantwoorden. Maar laten we eerst kijken of Juda ook gescheiden was.

Was Judah gescheiden?

Jeremia 3:8 zegt dat God inderdaad van Israël scheidde:

> **[8] En ik zag, dat ik haar voor al de overspeligheden van het trouweloze Israël had weggezonden en haar een scheidbrief had gegeven, doch haar verraderlijke zuster Juda vreesde niet; maar zij ging heen en was ook een hoer.**

Jeremia leefde een eeuw na Israëls scheiding, en hij erkende dat Israël gescheiden was. Zijn zorg ging uit naar Juda, de natie die ook geestelijk overspel

had gepleegd met andere goden. Toch is er geen scheidbrief voor Juda. Alleen Israël was gescheiden.

Juda kon niet gescheiden zijn - ondanks haar hoererij - omdat zij nog steeds de Messias moest voortbrengen. De Messias kon niet voortgebracht worden zonder een huwelijksrelatie met God. Toen Maria zwanger werd gemaakt door de Heilige Geest (**Matt. 1:18**), namen de mensen aan dat zij de hoer had gespeeld. Voor het volk was Maria een hoer; voor God was het volk een hoer.

Er waren echter twee soorten mensen in Juda, die in Jeremia 24 worden uitgedrukt als "goede vijgen" en "slechte vijgen". (**Jer. 24:1**, **3**, **5**). De goede vijgen waren zij die het eens waren met de oordelen van God en zich onderwierpen aan Nebukadnezar, de koning van Babylon. De slechte vijgen waren zij die het niet eens waren met Gods oordelen en besloten te vechten, in een poging hun vrijheid te behouden ondanks Gods rechtvaardig vonnis.

Deze twee soorten Judahieten waren in het land aanwezig in de tijd van Jeremia en ook in de tijd van Jezus. Het enige verschil was dat in Jezus' tijd velen van het volk werd geleerd zich te verzetten tegen hun Romeinse gevangenschap. Anderen werd geleerd zich te onderwerpen, en dat waren "goede vijgen". Jezus heeft nooit geprobeerd een oorlog tegen Rome te leiden, en Hij leerde zijn discipelen zich aan Rome te onderwerpen.

Uiteindelijk veroorzaakte de scheiding tussen de goede en de slechte vijgen een splitsing onder het volk van Juda. Een kleine minderheid volgde Jezus en ontving de hartbesnijdenis als teken van hun huwelijksrelatie in het Nieuwe Verbond. *Zij hoefden geen scheiding en hertrouwen te ondergaan*. Hun relatie werd eenvoudigweg opgewaardeerd van een Oude Verbondsrelatie tot een Nieuwe Verbondsrelatie. Zij vormden de kern van dat lichaam van mensen dat later "de kerk" werd genoemd.

De meerderheid van de Judahieten verwierp echter Jezus (**Johannes 1:11**). Dat lichaam van Judahieten (of "Joden") werd naar hun ondergang geleid in 70 na Christus. Maar zelfs vóór de Grote Opstand tegen Rome sprak de apostel Paulus over het onderscheid tussen deze twee groepen Judeeërs in **Rom. 2:28**, **29**, zeggende,

28 Want HIJ IS GEEN Jood, die naar buiten toe één is, en de besnijdenis is niet naar buiten toe in het vlees. 29 Maar HIJ IS EEN Jood, die innerlijk één is; en de besnijdenis is die van het hart, door de Geest, niet door de letter; en zijn lof is niet van mensen, maar van God.

Hier vertelt Paulus ons wie een Jood IS en wie geen Jood is. Hierdoor leren we wie wel en wie geen lid of burger is van de stam/natie Juda. Paulus zegt dat uiterlijke besnijdenis, het teken van het Oude Verbond, iemand niet tot een Judahiet maakt. Omgekeerd zegt hij dat de hartbesnijdenis het teken is van het Judaïsme, omdat iemand alleen een "Jood" kan zijn (of blijven) door het Nieuwe Verbond.

Deze echte Joden, zoals Paulus ze definieert, begonnen als een kern van

Joden, te beginnen met Jezus en zijn discipelen. Op de dag van Pinksteren begon hun aantal sterk toe te nemen, en toen de kerk door vervolging werd verstrooid, getuigden deze Joden van Jezus in andere delen van de wereld. De kerk (Juda) omvatte spoedig grote aantallen niet-biologische Joden wier harten besneden waren.

Naarmate de kerk groeide en zich verspreidde, werd zij erkend als onderscheiden van het volk Judea (Griekse vorm van Juda). Dat volk, gekenmerkt door uiterlijke besnijdenis, bleef aanspraak maken op het recht zich Juda te noemen, maar hun aanspraak werd niet langer door God zelf erkend. Zij waren in opstand gekomen tegen koning Jezus, en daarom verloren zij hun status en werden zij, zoals de wet zegt, afgesneden van hun volk.

Paulus zegt dat de echte Joden hun "lof" van God krijgen, en niet van mensen. De naam *Juda* betekent "lof". De implicatie is dat degene die God prijst degene is aan wie de naam *Juda is gegeven*. Omgekeerd zijn degenen die door mensen worden geprezen (d.w.z. door mensen als "Joden" worden erkend) geen Joden volgens Gods definitie.

De controverse over de definitie van een Jood duurt tot op de dag van vandaag voort.

Het is dus duidelijk, zodra we het verhaal begrijpen, dat Israël werd gescheiden en uit Gods huis werd gestuurd, terwijl Juda in twee delen werd gesplitst. Het

grootste deel werd afgesneden van Juda omdat het in opstand kwam tegen Jezus, de koning van Juda. De kleinere groep Judahieten bleef binnen de stam, en volgde de koning die het recht droeg om de naam *Juda te* dragen. Deze kleinere groep is nooit gescheiden, maar vanwege de controverse over de naam *Juda* werden zij bekend als *de kerk*. In Gods ogen was de kerk de stam of natie van Juda.

De kerk en de overwinnaars

De kerk is Juda, maar de overwinnaars zijn Israëlieten. Om tot Juda (de kerk) te behoren, moet men Jezus door geloof als de Christus aanvaarden en zijn aanspraak op de troon van David ondersteunen. Om tot Israël te behoren, moet men verder gaan dan geloof, door gehoorzaamheid, en instemmen als een overwinnaar.

Om door God als "Jood" erkend te worden, moet men in overeenstemming zijn met het doel van Christus bij Zijn eerste komst. Men kan Zijn aanspraak op de troon niet afwijzen en toch verwachten dat God hem als prijzenswaardig (d.w.z. als Jood) erkent. Maar om een Israëliet te zijn moet iemand Christus' aanspraak op het geboorterecht van Jozef steunen. Dit geboorterecht is het vruchtbaarheidsmandaat, want "*Jozef is een vruchtbare boom*" (**Gen. 49:22**). Het Hebreeuwse woord dat "boom" betekent is *ben*, een zoon. De tweede komst van Christus is om de zonen van God te manifesteren en zo vruchtbaar te worden.

Jacob werd pas Israëliër nadat hij met de engel had geworsteld. Hij werd niet als *Israëliër* geboren. Noch is iemand een Israëliet door geboorte in de ogen van God. Een Israëliet is een overwinnaar. Jakob was zijn hele leven een gelovige, maar hij was pas een overwinnaar toen hij 98 jaar oud was. *Israël* is een titel die een bepaalde status of positie in de ogen van God aangeeft. Hoe *mensen* de term gebruiken is niet relevanter voor God dan de manier waarop zij de term Juda/Jood gebruiken.

Dus echte gelovigen zijn van Juda, die de Koning van Juda volgen, en echte overwinnaars zijn van Israël, die Jozef, de Koning van Egypte (dat is *de wereld*) volgen. De koning van één volk (Juda) maakt plaats voor de koning van de hele aarde (**Jesaja 54:5**). Daarom kreeg Juda de scepter slechts tijdelijk "*totdat*

Shiloh komt" (**Gen. 49:10**). De Koning van Juda is een tijdelijke en beperkte positie, en Hij moet Zijn heerschappij later uitbreiden tot de hele aarde.

Bovenal moet men begrijpen dat het van Juda of van Israël zijn niet gebaseerd is op iemands genealogie, maar op zijn wettelijke burgerschap dat voor iedereen openstaat. Alle gelovigen met hartbesnijdenis zijn Joden zoals God de term definieert, en zij die gekwalificeerd zijn als Zonen van God zijn Israëlieten.

Het juridische dilemma

Deut. 24:1-4 geeft ons de wet betreffende echtscheiding en hertrouwen. Er wordt niet gepoogd huwelijkstips te geven, maar er worden alleen wettelijke rechten en beperkingen uiteengezet. Ik gebruik Rotherham's The Emphasized Bible, omdat die beter is dan de NASB.

> **1 Wanneer een man een vrouw neemt en met haar trouwt, zo zal het zijn, indien zij in zijn ogen geen gunst vindt, omdat hij in haar een of andere schande gevonden heeft, dat hij haar een boekrol van scheiding schrijft, en die in haar hand legt, en haar uit zijn huis zendt. 2 En wanneer zij uit zijn huis is uitgegaan, zo zal zij haar weg mogen gaan en van een ander worden. 3 Maar indien die laatste man haar haat, en haar een boekrol van scheiding schrijft, en die in haar hand legt, en haar uit zijn huis wegzendt, of indien die laatste man sterft, die haar tot zich genomen heeft, 4 dan mag haar eerste man, die haar weggezonden heeft, haar niet meer tot zijn vrouw nemen, nadat zij verontreinigd is, want dat zou een gruwel zijn voor Jahweh - opdat gij geen zonde brengt op het land, dat Jahweh, uw God, u tot een erfdeel geeft.**

Israël was correct gescheiden, want God had een wettelijke reden om van haar te scheiden, en Hij gaf haar een "*scheidingsrol*", volgens de juiste procedure. Israël volgde haar minnaars en trouwde met minstens één van hen. Wij weten dit, omdat Israël in **Hosea 2:7** zegt: "*Ik zal terugkeren naar mijn eerste man*." Men kan niet teruggaan naar een eerste man, tenzij ze een tweede heeft gehad.

Bovendien is dit idee van een "eerste man" een rechtstreeks citaat uit **Deut. 24:4**, dat een gescheiden vrouw uitdrukkelijk *verbiedt* terug te keren naar

haar *eerste man*. Hierin zit het juridische dilemma. Hoe kan een gescheiden Israël terugkeren naar haar eerste man zonder de wet te overtreden?

Israël zou dat inderdaad kunnen proberen, maar de grotere vraag is hoe God haar *in gerechtigheid* terug kan nemen. **Hosea 2:19** zegt dat God haar zal verloven "*in gerechtigheid en in recht*" en "*in goedertierenheid en in mededogen*". De liefde van God is begrijpelijk, maar hoe zou Hij Israël kunnen hertrouwen zonder de wet weg te nemen die Zijn norm voor gerechtigheid en rechtvaardigheid bepaalt?

Voor dat antwoord moeten we ons wenden tot Jesaja en de apostel Paulus, die samen dit juridische dilemma uitleggen.

Hoofdstuk 12

Wettelijke rechten van nieuwe wezens

Nu wij het feit van Israëls scheiding en de profetie van verloving en hertrouwen hebben vastgesteld, moeten wij ons afvragen hoe deze dingen op een wettige manier kunnen gebeuren. We beginnen in het

Nieuwe Testament. Paulus vertelt ons in **Rom. 7:1-4**,

> **1 Of weet gij niet, broeders (want ik spreek tot hen die de wet kennen), dat de wet over iemand rechtsmacht heeft zolang hij leeft? 2 Want de getrouwde vrouw is door de wet gebonden aan haar man zolang hij leeft; maar als haar man sterft, is zij vrijgesteld van de wet betreffende haar man. 3 Indien zij dus, terwijl haar man leeft, met een andere man verbonden is, zal zij een overspelige vrouw genoemd worden; maar indien haar man sterft, is zij vrij van de wet, zodat zij geen overspelige vrouw is, hoewel zij met een andere man verbonden is. 4 Daarom, mijn broeders, bent u ook gemaakt om aan de wet te sterven door het lichaam van Christus, opdat u met een ander verbonden zou zijn, met Hem die uit de doden is opgewekt, opdat wij voor God vrucht zouden dragen.**

Paulus legde een rechtsbeginsel uit "*aan hen die de wet kennen*". Een huwelijksverbond is een wettelijk contract tussen twee partijen, dat eindigt als een van hen sterft. Paulus zegt in vers 3 dat als een vrouw "*zich met een andere man verbindt*" (d.w.z. seksuele betrekkingen heeft met een ander) terwijl haar man leeft en de wet nog van kracht is, zij een overspelige vrouw wordt genoemd. Als haar man echter sterft, is zij vrij om te hertrouwen, omdat het huwelijkscontract met haar overleden man niet langer bindend is.

Dit is natuurlijk vanzelfsprekend. Maar Paulus past dit wettelijke principe vervolgens toe op ons allemaal. Eerder, in Romeinen 6, legde Paulus het principe van de doop uit en hoe die staat voor dood en opstanding. De doop betekent dat wij ons met Christus hebben geïdentificeerd en "*met Christus gekruisigd*" zijn (**Romeinen 6:6**) in juridische zin, zodat wij ook met Hem worden opgewekt als nieuwe schepselen met een nieuwe juridische identiteit.

Zo worden wij gerechtvaardigd, want "*wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde*" (**Rom. 6:7**, The Emphatic Diaglott). Hoe rechtvaardigt de dood ons voor de wet? In algemene zin betaalt de dood de straf voor Adams zonde. Maar ons gaat het hier om de huwelijkswet. De dood bevrijdt ons van onze huwelijksgeloften uit het Oude Verbond. Aangezien "*allen gezondigd hebben*" (**Rom. 3:23**), heeft de wet ons allen veroordeeld voor het hebben van affaires met valse goden. Gomer, de hoer, vertegenwoordigt ons allen in onze vleselijke identiteit.

Maar toen wij met Christus gekruisigd waren, zijn wij in de opstanding opgewekt als nieuwe schepselen, want Paulus zegt ook in **2 Kor. 5:16**.

17.

16 Daarom erkennen wij voortaan geen mens meer naar het vlees; al hebben wij Christus naar het vlees gekend, zo kennen wij Hem nu niet meer. 17 Daarom, indien iemand in Christus is, <u>is hij een nieuw schepsel</u>; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.

Toen Christus werd opgewekt uit de dood, herkende de wet Hem niet langer als dezelfde Mens die Hij in het vlees was tijdens Zijn bediening op aarde. Ook wij moeten Christus op een andere manier en als een andere Persoon zien. Dood en opstanding veranderen onze identiteit, en de wet heeft niet het vermogen om een opgestane Zoon van God te zien als dezelfde persoon die hij in het vlees was. Hij is een nieuw schepsel, een nieuw geschapen mens. Het oude is voorbijgegaan in de dood. Een nieuwe mens is opgestaan.

Christus' dood aan het kruis maakte een einde aan het Oude Verbond en stelde het Nieuwe Verbond in. Vanaf dat moment kon niemand meer aanspraak maken op enig voordeel van het Oude Verbond. Niemand kon beweren met God getrouwd te zijn door het onder Mozes bekrachtigde contract van het Oude Verbond in stand te houden. Dat huwelijk eindigde volledig bij het kruis. Gods huwelijk met Israël eindigde eerder in de tijd van Jesaja, die de scheiding van Israël meemaakte; maar Juda bleef in haar huwelijksrelatie totdat Jezus stierf aan het kruis. Hun huwelijk eindigde met de dood van de Echtgenoot.

Zoals we straks zullen zien, eindigde Christus' huwelijk in het Oude Verbond in twee fasen, omdat Israël en Juda zich in twee naties hadden opgesplitst. Dus in

zekere zin had Christus twee vrouwen (Israël en Juda), en elk werd verschillend behandeld. Israël, de hoer, werd gescheiden; Juda, de andere hoer, doodde haar man en werd dus weduwe.

Jesaja's profetie

Jesaja 53 is de bekende messiaanse profetie over Christus die als een lam naar de slachtbank komt. Het volgende hoofdstuk is minder bekend, maar Jesaja 54 vertelt ons hoe de dood van Christus Israël heeft beïnvloed. Jesaja was zeer bezorgd over het herstel van Israël, omdat hij getuige was geweest van de Assyrische invasie. Daarom biedt de laatste helft van zijn boek troost aan de Israëlieten, ook al waren zij gescheiden en verstoten.

Jesaja 54 grijpt terug op het thema van Abrahams twee vrouwen (Hagar en Sara) en vertelt ons dat de "*onvruchtbare*" (Sara) meer kinderen zou krijgen dan "*de getrouwde vrouw*" (Hagar). De terminologie van Jesaja maakt de passage enigszins onduidelijk, maar gelukkig interpreteert Paulus haar voor ons in **Gal. 4:27**. Paulus plaatst Jesaja's woorden in de context van de twee verbonden, voorgesteld door Hagar en Sara. **Jesaja 54:1** zegt,

> 1 **Schreeuw van vreugde, onvruchtbare** [Sara/Israël]**, gij die geen kind hebt gebaard; slaak een blijde kreet en roep luid, gij die niet gebaard hebt; want de zonen van de verlatene** [Sara/Israël] **zullen talrijker zijn dan de zonen van de getrouwde vrouw** [Hagar/Judah].

Dit vers heeft een dubbele toepassing. In het oorspronkelijke verhaal in Genesis was de onvruchtbare Sarah en de vruchtbare Hagar. In Jesaja's tijd was het huis Israël (of Efraïm) onvruchtbaar geweest. Toen scheidde God van Israël, wat ervoor zorgde dat Israël onvruchtbaar zou blijven - dat wil zeggen, niet in staat de zonen van God voort te brengen zolang zij van God gescheiden bleef.

In dit geval was Juda de getrouwde vrouw, want Juda was niet van God gescheiden. Gods belofte was dat de "onvruchtbare" reden tot vreugde zou hebben, omdat zij uiteindelijk meer kinderen zou krijgen dan Hagar of Juda. Dit impliceert dat Juda en Jeruzalem in het bijzonder Hagar was, zoals Paulus bevestigt. Het impliceert ook dat God Israël zou hertrouwen.

Jesaja 54:4-6 geeft ons dan de sleutels tot inzicht, door het woord van

God aan Israël te geven,

[4] "Vrees niet, want u zult niet beschaamd worden, en voel u niet vernederd, want u zult niet te schande worden gemaakt; maar de schande van uw jeugd zult u vergeten, en de smaad van uw weduwschap zult u zich niet meer herinneren. [5] Want uw man is uw Maker, wiens naam de Heer [Jahweh] **der heerscharen is, en uw Verlosser is de Heilige van Israël, die de God van heel de aarde wordt genoemd. [6] Want de Heer heeft u geroepen als een vrouw die verlaten is en bedroefd van geest, als een vrouw uit haar jeugd wanneer zij verstoten is," zegt uw God.**

De dood van Christus in Jesaja 53 heeft Israël dus tot weduwe gemaakt, zegt de profeet. Dat betekent dat Christus, die stierf als het Lam van God, haar Echtgenoot was. Maar haar Echtgenoot was ook haar "*Maker, wiens naam Jahweh der heerscharen is*." **Johannes 1:1-3** maakt duidelijk dat Jezus Christus de Logos-Woord is door wie in den beginne alle dingen zijn gemaakt. Jesaja zegt dat Hij ook haar "Verlosser" is.

Jesaja profeteert dan van Christus' hertrouwen met Israël, en zegt in **Jesaja 54:7**, **8**,

[7] "Voor een kort ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote ontferming

[*racham*] **zal Ik u verzamelen. [8] In een uitbarsting van woede heb Ik een ogenblik Mijn gezicht voor u verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik medelijden** [*racham*] **met u hebben," zegt de Heer, uw Verlosser.**

Jesaja's gebruik van de term *racham* verbindt deze profetie met Hosea en diens dochter, Lo-ruhamah ("geen medelijden"), die later hersteld zou worden als Ruhamah, "medelijden". Ruhamah komt van het grondwoord *racham*. Daarom zet Jesaja de *racham* ("mededogen") van de grote Verlosser neer als goddelijk motief om de situatie om te keren. Zij zou niet langer verlaten worden, maar opnieuw verzameld. De duidelijke implicatie is dat Jahweh der heerscharen haar zou hertrouwen.

De wettige manier waarop dit moet gebeuren, wordt sterk geïmpliceerd wanneer de profeet Israël *een weduwe* noemt, onmiddellijk nadat hij in het vorige hoofdstuk over de dood van de Messias heeft gesproken.

Noch Jesaja, noch Hosea zetten echter het rechtsbeginsel uiteen waardoor Christus de profetie zou kunnen vervullen. Die uitleg werd overgelaten aan de apostel Paulus, die aantoonde dat de dood een einde maakt aan huwelijkscontracten, en dat de wet de herrezenen erkent als nieuwe schepselen, of nieuwe mensen.

Het Nieuwe Huwelijk

Toen Jezus stierf, eindigde zijn huwelijkscontract op de berg Sinaï volledig. Jezus werd in de ogen van de wet als een nieuwe Mens opgewekt. Dit maakte Christus geschikt om Israël te hertrouwen, want wat de wet betreft, was het geen hertrouwen, maar het *eerste huwelijk* van de Nieuwe Schepping Mens. De wet zei dat als een gescheiden vrouw getrouwd is met een tweede man, en als die man sterft of van haar scheidt, de eerste man haar niet een tweede keer als zijn vrouw kon opeisen. Maar Christus stierf en werd opgewekt als een nieuw schepsel, zodat de wet Hem niet zag als de eerste echtgenoot, maar als een nieuwe Echtgenoot.

Christus' dood maakte Hem dus bij wet geschikt om Israël te huwen onder een nieuw verbond. Maar dit nieuwe huwelijk zou alleen plaatsvinden onder een geheel nieuw huwelijksverbond. Dit nieuwe huwelijksverbond was niet als het oorspronkelijke. **Hebr. 8:9** zegt dat het "*niet* was *als het verbond dat Ik met hun vaderen sloot op de dag dat Ik hen bij de hand nam om hen uit het land Egypte te leiden*".

Het verschil is dat het Oude Verbond afhing van Israëls gelofte van gehoorzaamheid en haar vermogen om haar gelofte te houden. Het Nieuwe Verbond hangt af van Gods gelofte om Israël - en alle anderen - tot Zijn volk te maken. **Deut. 29:12-15** beschrijft het Nieuwe Verbond op deze manier:

[12] opdat u het verbond met de Heer, uw God, en zijn eed, die de Heer, onze God, vandaag met u sluit, zult aangaan,[13] opdat Hij u vandaag als zijn volk zal vestigen en opdat Hij uw God zal zijn...[14] Nu sluit ik dit verbond en deze eed niet alleen met u,[15] maar zowel met hen die hier vandaag bij ons staan in de aanwezigheid van de Heer, onze God, als met hen die hier vandaag niet bij ons zijn.

Dit is Gods eed om Israël tot zijn volk te maken - en ook om alle volken tot zijn volk te maken. Het verbond werd aan Israël gegeven, maar het omvatte ook "*degenen die hier vandaag niet bij ons zijn*." Het omvatte ook de vreemdelingen die met de Israëlieten uit Egypte waren gekomen (**Deut. 29:11**).

In feite waren zowel het Oude als het Nieuwe Verbond inclusief de vreemdelingen (buitenlanders). Geen van beide Verbonden was ontworpen om uitsluitend voor genealogische Israëlieten te zijn. We kunnen dus niet zeggen dat het Oude Verbond alleen voor Israël was, maar dat het Nieuwe Verbond voor alle volken is. Beide golden voor iedereen.

Omdat dit huwelijk volledig afhankelijk is van de belofte (of eed) van

God, is het gegarandeerd een succes. Maar het kan alleen slagen als Gods nieuwe vrouw volmaakt is. Zij moet zijn zoals Christus, en dus moet zij ook een nieuw schepsel worden. Anders zou Christus hertrouwen met een vleselijke bruid die onvermijdelijk het patroon van Gomer, de hoerenbruid, zou volgen. Als dat zou gebeuren, zou zij uiteindelijk opnieuw gescheiden worden. Maar er is geen voorziening voor (en geen noodzaak tot) echtscheiding, omdat de wet op haar hart geschreven is, zoals **Heb. 8:10** zegt,

[10] Want dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël zal sluiten, zegt de Heer. Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen en ze in hun hart schrijven. En Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn.

Het punt is dat toen Jezus werd opgewekt uit de dood, Hij in aanmerking kwam om te hertrouwen met zijn eerste vrouw, maar zij was nog steeds niet in staat om met Jezus te trouwen. Waarom? Omdat zij in haar karakter of natuur nog

steeds een hoer was. De wet was nog niet op haar hart geschreven. Ze was nog in het proces van vervolmaking.

Dus op de Pinksterdag in Handelingen 2 kwam de Heilige Geest over de gemeente als startpunt voor de uitvoering van het Nieuwe Verbond. Dit kan worden gezien als de *ondertrouw*. Maar de bruiloft kan pas plaatsvinden als de vuurdoop van de Heilige Geest zijn volle werk heeft gedaan door de vurige wet op de harten van de mensen te schrijven.

Christus is niet van plan voor de tweede keer met een vleselijke bruid te trouwen. Het vleselijke Israël was "Hagar" toen zij bij de berg Sinaï met Christus trouwde (**Gal. 4:25**). Gods Nieuwe Verbondshuwelijk is met "Sarah", het Nieuwe Jeruzalem. Degenen van het "Sarah"-gezelschap zijn gestorven aan de oude identiteit en zijn opgestaan als nieuwe schepselen in Christus.

Zij die denken dat de nieuwe bruid van Christus vleselijk Israël (of vleselijk Juda) is, vergissen zich. Hij is niet van plan Hagar te hertrouwen. Hagar moet worden verstoten.

Ezechiël 37 portretteert Israël als doden in een dal van dorre beenderen. De profeet werd toen opgedragen Israëls opstanding te profeteren (**Ezechiël 37:10**). Dit was een nationale profetie, maar het gebruikt hetzelfde principe van dood en opstanding als we zien bij individuele mannen en vrouwen. De natie zelf moest sterven en uit de dood worden opgewekt om de belofte van God te vervullen.

Wie is er gestorven? Vleesgeworden Israël. Wie werd opgewekt als een nieuw schepsel? Kinderen van het vlees? Duidelijk niet. Paulus zegt in **1 Kor. 15:42-44**,

42 Zo is ook de opstanding van de doden. Een vergankelijk lichaam wordt gezaaid, een onvergankelijk lichaam wordt opgewekt. 43 Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht; 44 het wordt gezaaid in een natuurlijk lichaam, het wordt opgewekt in een geestelijk lichaam...

Zoals de herrezenen nieuwe schepselen zijn, zo verschilt ook het Nieuwe Israël van het oude Israël. Het oude Israël was gezaaid als een natuurlijk lichaam, maar het nieuwe Israël is een geestelijk lichaam. Dit is het nieuwe lichaam dat Christus zal huwen onder het Nieuwe Verbond.

Israël stierf met een natuurlijk lichaam, maar wordt opgewekt met een geestelijk lichaam. De nieuwe vorm is niet dezelfde als de oude vorm. Daarom zien we ook in **Openb. 21:2** dat niet het oude, maar het nieuwe Jeruzalem als bruid komt. Zoals de nieuwe stad niet dezelfde is als de aardse (vleselijke) stad, zo is ook het Nieuwe Israël niet dezelfde als het aardse (vleselijke) Israël dat in voorbije eeuwen werd gezien.

Deel uitmaken van Nieuw Israël is zowel exclusief als inclusief. Het is exclusief omdat alleen overwinnaars deel kunnen uitmaken van het Sarah-gezelschap. Het is inclusief in die zin dat de hele mensheid uiteindelijk deel zal uitmaken van het Sarah-gezelschap, zodra zij de wettige weg hebben gevolgd via de feestdagen Pascha, Pinksteren en Loofhutten.

Heer, hoe lang nog?

Hoe lang duurt dat? Nou, als individu duurt het een leven lang. In het grote geheel moeten we wachten tot de tijd van het einde. Vele generaties hebben geleefd en zijn gestorven, en elke generatie moet dezelfde vuurdoop meemaken. Daarom wordt de bruiloft uitgesteld tot de tijd van het einde. Daarom vindt het bruiloftsmaal van het Lam niet plaats aan het begin van het boek Openbaring, maar tegen het einde in hoofdstuk 19.

Ondertussen bereiden wij, als gelovigen, onze harten voor - of beter gezegd, God bereidt onze harten voor om Zijn eed te vervullen. Het is Zijn werk om de wet in ons hart en verstand te schrijven dat ons in

aanmerking doet komen om deel uit te maken van het bruidsgezelschap aan het einde van het tijdperk. Als wij wetteloos blijven, of onwetend over de wet, is dat een bewijs dat de wet nog niet in ons hart geschreven is.

Er zijn ongelovigen, gelovigen en overwinnaars in deze wereld. Alleen de overwinnaars zullen aan het einde van het huidige tijdperk in aanmerking komen voor het huwelijk, omdat de anderen weinig of geen blijk geven van het feit dat

de wet op hun hart is geschreven. Maar in de komende eeuwen zal God Zijn eed vervullen om hen tot Zijn volk te maken en hun God te zijn. Aan het einde der tijden, bij het scheppingsjubel, zullen alle mensen en alle volken ten volle profiteren van de eed van het Nieuwe Verbond die God heeft afgelegd.

Hoofdstuk 13

Wie zijn mijn mensen?

Hosea 2:21, **22** zegt,

[21] "En het zal te dien dage gebeuren dat Ik zal antwoorden," verklaart de Heer. "Ik zal reageren op de hemelen en zij zullen reageren op de aarde,[22] en de aarde zal reageren op het graan, op de nieuwe wijn en op de olie, en zij zullen reageren op Jizreël."

Het Hebreeuwse woord "antwoorden" is *anah*, wat "antwoorden, getuigen of antwoorden" betekent. De verzen hierboven geven een beeld van overeenstemming tussen verschillende getuigen. God antwoordt aan de hemelen, en zij op hun beurt (God en de hemelen) antwoorden aan de aarde. De aarde reageert op de oproep van het zaad om vrucht te dragen, en tenslotte "*zullen zij reageren op Jizreël*."

Elk spreekt, of getuigt, op zijn eigen manier en getuigt van de ander. Omdat alle dingen worden vastgesteld door twee of drie getuigen, vertelt God ons dat het vruchtbaarheidsmandaat eindelijk wordt vervuld. Dit is de betekenis van de naam *Jizreël*. God strooit zaad uit om Israël te zaaien op de akker, die de wereld is, en uiteindelijk zal het geduld van de grote Herder beloond worden (**Jakobus 5:7**), en zal Hij een overvloedige oogst ontvangen.

De "*roep van het zaad om vrucht te dragen*" wordt beantwoord door de aarde zelf. Het is alsof elk zaad, dat het potentieel voor vrucht draagt, uit de aarde roept. Hoewel het gestorven is, spreekt het toch, zoals het bloed van Abel (**Hebr. 11:4**). Maar het zaad zelf kan geen vrucht dragen totdat de aarde de roep van het zaad hoort en ervan getuigt.

Jezreel spreekt, zoals ik al eerder zei, niet alleen van zaad dat verstrooid en gezaaid wordt, het stelt Israël voor, want *Iezreel* is een homoniem, dat bijna als *Israël wordt* uitgesproken. God had Israël verstrooid om haar in de aarde te zaaien, met het oog op een toekomstige oogst. Goddelijk oordeel heeft een doel, en het resultaat is dat God een overvloedige oogst van zonen ontvangt.

Het doel van de dood is om in aanmerking te komen voor opstanding. Het doel van opstanding is om vrucht te dragen.

Mijn mensen

Hosea 2:23 besluit dit gedeelte met de woorden,

[23] **"En Ik zal haar voor Mijzelf in het land** [of de aarde] **zaaien, Ik zal ook medelijden hebben met haar die geen medelijden had gekregen, en Ik zal tegen hen die Mijn volk niet waren, zeggen: 'Gij zijt Mijn volk!' En zij zullen zeggen: 'Gij zijt mijn God!'"**

Zoals het zaad van Israël was verstrooid (Jizreël), zo zou ook het zaad sterven, zodat het vrucht kon dragen in een grote oogst die nog moest komen. Zij die *Lo-ruhamah* werden genoemd, "geen medelijden of geen mededogen", zullen *Ruhamah* worden genoemd, "medelijden of mededogen". Zij die *Lo-ammi* genoemd werden, "niet Mijn volk", zullen *Ammi* genoemd worden, "Mijn volk".

Dit is de oplossing voor het probleem van het oordeel. Het oordeel is tijdelijk. De dood is tijdelijk, in die zin dat het zaad wordt hersteld in zijn nieuwe vorm, of nieuwe lichaam. Het geboorterecht van Jozef (of Efraïm), dat de belofte van het zoonschap was die verloren leek te gaan, zal worden hersteld, en de belofte zal worden vervuld.

De apostel Petrus begreep de profetieën van Hosea heel goed, en hij gaf ons zijn interpretatie. In **1 Petrus 1:23-25** definieert hij het zaad:

[23] **Want u bent opnieuw geboren, niet uit vergankelijk maar onvergankelijk zaad, namelijk door het levende en blijvende woord van God.** [24] **Want: "Al het vlees is als gras, en al zijn heerlijkheid als de bloem van het gras. Het gras verdort en de bloem valt af,**[25] **maar het woord van de Heer blijft tot in eeuwigheid." En dit is het woord dat aan u is verkondigd.**

Er zijn twee soorten zaad. Zaad dat vlees voortbrengt is vergankelijk. Het woord van God echter is levend, onsterfelijk en onvergankelijk, en wij zijn verwekt door dit geestelijk zaad. Dit is de manier waarop de profetie van Jizreël in vervulling gaat. Later vertelt de apostel ons in **1**

Petrus 2:9, 10,

[9] Maar u bent een uitverkoren ras, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk voor Gods eigen bezit, opdat u de uitnemendheid verkondigt van Hem die u uit de duisternis heeft geroepen tot zijn

wonderbaarlijk licht;[10] want eens was u geen volk, maar nu bent u een volk van God; u had geen barmhartigheid ontvangen, maar nu hebt u barmhartigheid ontvangen.

Vóór hun bekering tot Christus door het geestelijk zaad van het levende woord waren zij "*geen volk*" (Lo-ammi). Maar nu, door de verwekking van Christus in hen, waren zij "*het volk van God*" (Ammi) geworden.

Vóór hun bekering tot Christus "*hadden* zij *geen barmhartigheid ontvangen*" (Lo-ruhamah), maar nu "*hebben* zij *barmhartigheid ontvangen*" (Ruhamah).

Met andere woorden, Petrus laat ons specifiek zien HOE de profetie in Hosea in vervulling zou gaan. Hosea profeteerde zonder uitleg; Petrus legde het uit. Hosea had geen openbaring over de twee zaden, noch leefde hij om de wijze van Jezus' verwekking en geboorte door geestelijk zaad te zien. Deze openbaring was gereserveerd voor een latere tijd, en Petrus begreep dit.

De verspreide Israëlieten

Petrus schreef specifiek aan ex-Israëlieten in de verstrooiing, dus kon hij dit op hen toepassen in zijn aansporing tot gerechtigheid. In zijn inleiding lezen we in **1 Petrus 1:1, 2,**

[1] Petrus, en apostel van Jezus Christus, aan de inwoners van de verstrooiing, van Pontus, Galatië, Kappadocië, Azië en Bithynië,[2] uitverkoren, volgens de voorkennis van God de Vader... [The Emphatic Diaglott].

De "verstrooiing" waren de Israëlieten die door de Assyriërs, het onderwerp van Hosea's profetie, waren verstrooid. Petrus schreef aan sommigen van hen, wier voorouders zich naar het westen hadden verspreid in wat nu Noord-Turkije is, ten zuiden van de Zwarte Zee. Petrus was blijkbaar naar die gebieden gereisd en had het evangelie verkondigd aan veel van deze ex-Israëlieten. Degenen die het

evangelie geloofden waren "*uitverkoren volgens de voorkennis van God*". Later, zoals we lezen in **1 Petrus 2:9**, noemde hij hen "*een uitverkoren ras, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk voor Gods eigen bezit*" (d.w.z. een eigenaardige schat, of *segullah*).

Maar Petrus paste de uitverkoren status niet toe op al die verstrooide Israëlieten, maar alleen op hen die verwekt waren door het geestelijke zaad van het woord. De meeste verstrooide Israëlieten waren nog vleselijk, slechts verwekt door vleselijk zaad dat zo vergankelijk was als gras. Die mensen waren nog *Lo-ruhamah* en *Lo-ammi*. De enige manier voor hen om hun status (relatie met God) te veranderen was door het geestelijke zaad van het woord te ontvangen dat hun werd aangeboden.

Niet alle Israëlieten waren uitverkoren

Alleen zij die dit geestelijk zaad ontvangen zijn werkelijk "uitverkoren". Paulus zegt in **Rom. 9:6**, "*zij zijn niet allen Israël die van Israël afstammen*."

Er bestaat niet zoiets als "een heilige natie" van zondaars, noch stelt God ongelovigen op om Zijn "koninklijk priesterschap" te zijn. De apostel Paulus vertelt ons dat van de miljoenen Israëlieten in het land (vóór hun verstrooiing) slechts een klein overblijfsel uit genade werkelijk "uitverkoren" was. Hij spreekt in de eerste verzen van Romeinen 11 over de dagen van Achab en Jezebel en de klacht van Elia. Dan zegt **Rom. 11:4**, **5**,

4 Maar wat is het goddelijke antwoord aan hem? "Ik heb voor Mijzelf zevenduizend mannen bewaard die de knie niet voor Baäl hebben gebogen." 5 Op dezelfde manier is er nu dus ook een overblijfsel gekomen naar Gods genadige keuze [*ekloga*, "de daad van het kiezen"]**.**

De Emphatic Diaglott luidt: "*een verkiezing van gunst*." De term *ekloga* verwijst naar hen die God heeft uitverkoren of verkozen. De term "uitverkoren" of "verkiezing" is verwisselbaar met "uitverkoren". Ik zeg dit omdat velen de termen hebben gescheiden en het idee van een "uitverkoren volk" hebben toegepast op een vleselijke genealogie, terwijl "de uitverkorenen" worden toegepast op degenen van een geestelijk zaad. Een dergelijk onderscheid is ongegrond en misleidend. Ofwel is de oude mens van vlees uitverkoren, ofwel

is de mens van de nieuwe schepping uitverkoren. Wij kunnen niet beweren dat beide uitverkoren zijn.

Paulus zelf vertelt ons verder in **Rom. 11:7**, **8**,

[7] **Wat dan? Wat Israël zoekt, heeft het niet gekregen, maar zij die uitverkoren waren, hebben het gekregen, en de rest is verhard** [*poros*, "als steen, hard en blind, bedekt, om dom of gevoelloos te maken"].[8] **net zoals er geschreven staat: "God gaf hun een geest van verbijstering, ogen om niet te zien en oren om niet te horen**.**Jesaja 29:10****tot op de dag van vandaag.**

Paulus vertelde ons dat het overblijfsel van de genade (slechts 7.000 in getal) in de tijd van Elia "uitverkoren" was, terwijl de rest van de Israëlieten verhard, dom en gevoelloos waren ten opzichte van het woord van God. Het is duidelijk dat koning Achab niet tot Gods uitverkoren volk behoorde, noch zal hij in het komende tijdperk met Christus regeren. Zijn vleselijke genealogie als Israëliet was irrelevant.

Zo waren er ook in de eerste eeuw verspreide Israëlieten ten noorden van de zeven gemeenten, die door de Geest verwekt waren en dus "*een uitverkoren ras*" waren. Petrus identificeerde hen niet met het nietuitverkoren, Lo-ammi volk dat in vorige eeuwen Israëlieten werd genoemd. In plaats daarvan identificeerde hij hen met een nieuw "ras" (*genos*, "verwantschap, nageslacht") van mensen die verwekt waren door geestelijk zaad.

Het nieuwe ras van zonen

Dit nieuwe "ras" bestaat uit mensen die door God zelf zijn verwekt door de Heilige Geest. Zij zijn verwekt op soortgelijke wijze als de maagdelijke geboorte van Christus, want Jezus had geen aardse vader, maar werd verwekt door de Heilige Geest. Zo zijn ook wij verwekt, en dat heilige zaad in ons is "*Christus in u, de hoop der heerlijkheid*" (**Kol. 1:27**).

De "moeders" van Christus hebben allemaal verschillende vleselijke kenmerken en komen uit vele etnische groepen, maar ze hebben allemaal God als hun Vader. Dat is wat hen "zonen van God" maakt. Meer in het bijzonder is het de Mens van de Nieuwe Schepping in elke uitverkorene die een "zoon van God" is.

Wanneer wij ons identificeren met die Nieuwe Schepper en ophouden vertrouwen te hebben in de oude mens van vlees, dan en alleen dan kunnen wij naar waarheid beweren een zoon van God te zijn. Zij die beweren zonen van God te zijn op grond van hun vleselijke, biologische geboorte, vertonen bewijzen van verblinding en verharding. Daarom is het niet waarschijnlijk dat zij werkelijk "uitverkoren" zijn door God.

Dit is de boodschap van het zoonschap in het boek Hosea. Hoewel de profeet weinig zegt over de manier waarop het goddelijke doel moet worden bereikt, weten wij uit het apostolisch onderwijs hoe dit op een wettige manier moest gebeuren.

Toen de verharde Israëlieten uit het land werden verdreven, verloren zij hun status als Israëlieten en werden zij bekend onder andere namen; maar in werkelijkheid waren deze ongelovigen als individuen nooit uitverkoren. Alleen het uitverkoren overblijfsel was werkelijk uitverkoren. Hun scheiding en verstrooiing was dus slechts de geschiedenis die de geestelijke werkelijkheid inhaalde.

Bovendien verkondigde deze scheiding dat Israël niet Gods vrouw was, niet Zijn volk, en geen medelijden had. Een gescheiden vrouw is niet anders dan elke andere vrouw wat de man betreft. In feite was een gescheiden vrouw zelfs in het nadeel, want het was een man niet verboden een andere vrouw te huwen, maar hij mocht niet terugkeren naar zijn gescheiden vrouw - zelfs als haar laatste man stierf of van haar scheidde.

Het punt is dat Israël vanuit juridisch oogpunt niet-uitverkoren werd en werd teruggebracht tot dezelfde status als die waarin alle andere volken zich bevinden. De enige manier om weer "uitverkoren" te worden was door geloof in Jezus Christus, en dit stond in gelijke mate open voor alle naties. De weg naar "uitverkiezing" is voor iedereen hetzelfde. Er zijn gelijke kansen voor iedereen. Uiteindelijk zullen allen inderdaad tot het geloof in Christus komen. Het evangelie zal nog zuiver gepredikt worden.

Tenslotte zullen ook de doden worden opgewekt, zodat zij de Tweede Pesachwet (**Num. 9:5-11**) kunnen vervullen, die was ingesteld voor hen die het eerste Pesach niet konden houden. Zij die in hun eerste leven niet werden

gerechtvaardigd door het geloof in het bloed van het Lam, zullen worden opgewekt uit de doden en zullen op die dag het Tweede Pascha houden, want er staat geschreven: "*dat voor de naam van Jezus elke knie zich zou buigen... en dat elke tong zou belijden dat Jezus Christus de Heer is*" (**Fil. 2:10**, **11**).

Hoofdstuk 14

Verlossing

Hosea 3:1 (NASB) luidt,

1 Toen zei de Heer tegen mij: "Ga weer, heb een vrouw lief die door haar man bemind wordt, maar toch een overspelige vrouw is, zoals de Heer de zonen van Israël liefheeft, hoewel zij zich tot andere goden wenden en van houden krentenkoeken*.

**(vert. Flessen der druiven zoals in de Statenvertaling kan ook vanuit de grondtaal vertaald worden als krentenkoeken, er staat gerst en druiven.)*

Hierover lopen de meningen uiteen. De nogal onduidelijke en onnauwkeurige formulering doet sommigen geloven dat de vrouw hier niet Gomer is, maar een andere. Dr. Bullinger is deze mening toegedaan en zegt in zijn aantekeningen bij dit vers:

"***een vrouw***. Niet 'Gomer' (1:3) weer, maar een andere; vandaar dat we moeten geloven dat Gomer was overleden; en dat dit een tweede huwelijk was met zijn eigen speciale betekenis."

De Wycliffe Bible Commentary daarentegen geeft ons het tegenovergestelde beeld:

"Hosea werd aangespoord om de ***vrouw lief te hebben*** die hem de rug had toegekeerd voor het gezelschap van anderen. Zij was ***geliefde van haar vriend***, d.w.z. haar minnaar. Hosea werd opgeroepen een

overspelige vrouw lief te hebben, iemand die ontrouw was geweest."

Dus wie is deze vrouw die Hosea moest kopen (of verlossen)? Was het Gomer of een andere overspelige vrouw? Was Gomer al gestorven, zoals Bullinger geloofde?

Als Gomer was gestorven, en als dit een andere overspelige vrouw was geweest, dan zouden we moeten zeggen dat het verhaal Israëls nationale dood in de woestijn betekende, en dat zij zou herrijzen als een nieuw schepsel - in

feite een andere vrouw vanuit juridisch oogpunt. Maar als Hosea een andere overspelige vrouw trouwde, zou dat nauwelijks een nieuw verbondshuwelijk tussen Christus en een vlekkeloze gemeente kunnen betekenen.

Als de vrouw in kwestie Gomer was, zoals de meerderheid van de bijbelleraren gelooft, dan zou de nadruk liggen op *de* verlossing van *hetzelfde volk* dat gescheiden en uit het oude land Israël verstoten was. Maar zelfs dit zou de niet-Israëlieten niet uitsluiten van de verlossing, omdat anderen met hen zouden worden verzameld wanneer Israël tot een ander koninkrijk werd omgevormd (**Jesaja 56:8**).

Wie was haar huidige echtgenoot?

Een grotere vraag is misschien de identiteit van "*haar man*" (zoals in de NASB staat). Verwees dit naar Hosea of naar de tweede man van de vrouw? Hosea moest "*een vrouw liefhebben die door haar man wordt bemind*". De KJV geeft het weer: "*heb een vrouw lief die door haar vriend wordt bemind*." Is de man een echtgenoot of een vriend?

Het Hebreeuwse woord is *rea*, "vriend, metgezel, kameraad, een andere persoon." Het woord *rea komt* 188 keer voor in de Schrift, en de KJV vertaalt het slechts één keer met "man". Meestal wordt het vertaald met "naaste" (102 keer), "vriend" (42 keer), of "een ander" (23 keer).

Het feit dat zij "*geliefd* was *door haar man*" of "*geliefd door haar vriend*" doet sommigen geloven dat de "man" of "vriend" Hosea zelf was. Wie anders zou echt van haar houden? Haar tweede man was een onderdrukker, geen vriend. En het was Hosea's liefde die hem ertoe bracht haar te zoeken en haar uit de slavernij te kopen.

Maar het gewicht van het bewijs toont aan dat de vrouw aan iemand anders dan Hosea toebehoorde, zoals blijkt uit het feit dat Hosea haar van hem moest kopen. Maar hield die andere persoon - die "buurman" - werkelijk *van* de vrouw? Was zij werkelijk "*geliefd*"? Deze formulering lijkt eerder *een voorbeeld van ironie* dan van een feitelijke constatering. Ik denk dat Hosea de term gebruikte om te beschrijven hoe velen in de wereld liefde definiëren. Voor de wereld is liefde vaak synoniem met seks, zoals "de liefde bedrijven". Hield hij van haar? Hij had haar gehouden als seksslavin, d.w.z. een persoonlijke

prostituee, dus hij begeerde haar duidelijk. Maar dat is geen liefde zoals God de term definieert.

Tegelijkertijd wordt zij "een overspelige vrouw" genoemd, wat een verwijzing kan zijn naar haar vroegere handelingen toen zij met Hosea getrouwd was, of het kan zijn dat zij hertrouwd was en haar man haar aan iemand anders had verkocht zonder haar een echtscheidingsbrief te geven.

Er is zoveel dat we niet zeker weten. Wat we wel weten is dat Hosea een slavin kocht om Christus' verlossing van het overspelige huis Israël voor te stellen. Of dit Gomer zelf was of een andere vrouw is grotendeels bijzaak. Hoe dan ook, de vrouw in kwestie vertegenwoordigt duidelijk het Huis Israël. De details zijn onduidelijk, maar het feit dat dit Christus' huwelijk met een verloste bruid van het Nieuwe Verbond voorstelde, maakt het zeker dat het Gomer zelf was en niet een andere hoer.

Mijn parafrase van **Hosea 3:1** is als volgt:

1 Toen zei de Heer tegen mij (Hosea): "Ga een tweede keer op zoek naar een vrouw. Heb een vrouw lief van wie de man haar als zijn seksslavin wil, een vrouw die ook een overspelige is. Jouw liefde voor haar betekent de liefde die de Heer heeft voor de kinderen van Israël, ook al houden ze van andere goden en eten ze de krentenkoeken* bij heidense offers."

De aankoopprijs

Hosea 3:2 vervolgt, zeggende,

2 Dus kocht ik haar voor mezelf voor vijftien sjekels zilver en anderhalve homer gerst.

De prijs van een slaaf in die dagen was 30 sjekel zilver. Jozef was verkocht voor een spotprijs van 20 sjekels zilver, omdat de kopers een risico namen door hem te kopen (**Gen. 37:28**). Zij wisten niet of Jozef was ontvoerd of dat hij werkelijk een slaaf was. Jaren later werd Jezus verkocht voor 30 zilverlingen (**Matt. 26:15**), zoals voorspeld in **Zach. 11:12**, **13**.

Hosea kocht de vrouw in kwestie voor 15 sjekels zilver en anderhalve homer gerst. De waarde van gerst wordt gegeven in **Lev. 27:16**,

[16] En als iemand een deel van de velden van zijn eigen bezit aan de Heer toewijdt, dan zal uw waardering evenredig zijn aan het zaad dat daarvoor nodig is; een homer gerstzaad tegen vijftig sjekels zilver.

Dus anderhalve homer gerst was 75 shekels zilver waard. Deze prijs, opgeteld bij de 15 shekels zilver, betekent dat Hosea haar kocht voor het equivalent van 90 shekels zilver, oftewel *drie keer de normale prijs van een slavin*. Het vertelt ons dat de huidige echtgenoot van de vrouw niet van haar wilde scheiden, of dat hij handig genoeg was om te zien dat Hosea haar heel graag wilde hebben en haar voor elke prijs die hij vroeg zou kopen.

De exorbitante prijs suggereert in elk geval de hoge prijs die Jezus aan het kruis betaalde om Israël en de wereld te verlossen.

De status van de verloste vrouw

Hosea 3:3, **4** zegt,

[3] Toen zei ik tegen haar: "Je zult vele dagen bij mij blijven. Je zult de hoer niet spelen en je zult geen man hebben; zo zal ik ook tegenover jou zijn." [4] Want de zonen van Israël zullen vele dagen blijven zonder koning of vorst, zonder offer of heilige pilaar, en zonder efod of huisafgoden."

Met andere woorden, Hosea was niet van plan haar tot zijn persoonlijke prostituee te maken. Hij zou haar niet behandelen zoals haar vorige meester haar had behandeld. Ze moest ongehuwd blijven. Hosea zei tegen haar, "*zo zal ik ook tegen jou zijn*." Waarom trouwde hij niet met haar? Het antwoord wordt gegeven in het volgende vers. Israël zou "*vele dagen zonder koning of prins blijven*." Zo zal ook de vrouw vele dagen zonder man blijven.

Hoe lang zou het duren voordat ze kon trouwen? **Hosea 3:5** geeft ons het antwoord:

[5] Daarna zullen de zonen van Israël terugkeren en de Heer, hun God, en David, hun koning, zoeken; en zij zullen bevend tot de Heer en tot zijn goedheid komen in de laatste dagen.

Of Hosea uiteindelijk met haar trouwde of niet wordt niet gezegd. Toch weten we uit deze profetie dat God niet van plan was dit tweede huwelijk te overhaasten. Hij wilde wachten tot de natie (als geheel) zich zou bekeren van haar valse goden en huisafgoden. Dit zou gebeuren "*in de laatste dagen*".

De profetische les

Toen Jezus de koopprijs betaalde voor zijn tweede bruid, trouwde Hij haar niet onmiddellijk. Hij gaf haar alleen een huwelijksbelofte. Wij zouden de Pinksterdag in Handelingen 2 kunnen zien als de ondertrouw, niet als het huwelijk zelf. **Openb. 19:7** spreekt over een tijd na de val van Mysterie Babylon, en vertelt ons dat "*de bruiloft van het Lam is gekomen, en Zijn bruid heeft zich gereed gemaakt*."

Dit is de vervulling van de profetie van Hosea's gekochte bruid. De Nieuwe Verbondsbruid van Christus vereist een profetische vrouw die onomkoopbaar en onsterfelijk is zoals Hij. Christus is niet van plan opnieuw met een overspelige vrouw te trouwen. Hij is niet van plan met een vleselijke bruid te trouwen. Christus' eerste huwelijk, zegt Paulus, was met Hagar, die het Oude Verbond uitbeeldde bij de berg Sinaï. Dat huwelijk eindigde in een ramp en scheiding. In de laatste dagen zal Hij een geestelijke bruid huwen, die wordt afgebeeld als Sarah. Dit zal een bruid van het Nieuwe Verbond zijn, en Hij zal haar huwen wanneer zij "*zich gereed heeft gemaakt*".

Het eerste lichaam van mensen, of "natie", dat gereed zal zijn, zal het lichaam van overwinnaars zijn. Deze zullen worden opgewekt in de eerste opstanding (**Openb. 20:4-6**) of, in het geval van de overwinnaars die op die dag leven, zullen zij eenvoudigweg worden veranderd naar Zijn beeld zonder door de dood te gaan. Zij zullen het eerste bruidsgezelschap vormen dat met Christus getrouwd zal zijn, met Hem verenigd en in volledige overeenstemming.

Het bruidsgezelschap zal later worden uitgebreid bij de algemene opstanding, wanneer de rest van de gelovigen zal worden opgewekt tot onsterfelijk leven (**Joh. 5:28**, **29**). Tenslotte zal bij het

scheppingsjubileum, nadat alle dingen aan de heerschappij van Christus zijn onderworpen, ook de rest van de schepping worden ingeschakeld, zodat God "*alles in allen*" zal zijn (**1 Kor. 15:28**).

Hoofdstuk 15

Geestelijke omstandigheden in Israël

De eerste drie hoofdstukken van Hosea gaan over het mislukte huwelijk en hertrouwen van de profeet, die profeteert over het huis Israël. Deze profetieën geven ons een snel overzicht van het probleem en de uiteindelijke oplossing ervan. Israël was gescheiden en verstoten vanwege haar overspelige relatie met andere goden. God belette haar terug te keren naar zijn "huis" (het oude land Israël), omdat het voor haar niet juist zou zijn geweest bij Hem te wonen na haar verstoting.

Maar terwijl zij in ballingschap was in "de woestijn", zou er iets gebeuren waardoor God haar opnieuw kon "verloven" zonder Zijn eigen wet te overtreden. Wij weten vandaag dat Christus' dood en opstanding Hem tot een nieuw schepsel maakten, waardoor Hij met haar kon hertrouwen. Maar Hij zou nooit meer trouwen onder een regeling van het Oude Verbond. Het moest gebeuren door een Nieuw Verbond, en aangezien de verstrooide Israëlieten nog steeds ofwel heidenen ofwel gelovigen van het Oude Verbond waren, waren zij niet klaar voor zo'n huwelijk.

Daarom kon het hertrouwen van Christus pas plaatsvinden aan het einde van het tijdperk, wanneer Hij voor de tweede keer komt om zijn bruid op te eisen. Het heeft vele jaren geduurd om voldoende overwinnaars van het Nieuwe Verbond te verzamelen om een voldoende groot lichaam te vormen om aan het plan en de bedoeling van God te voldoen. Daarom vinden we in Hosea 3 dat de profeet haar als slavin verlost, maar weigert met haar te trouwen totdat "vele dagen" voorbij zijn gegaan. Dit profeteerde dat zelfs de verloste Israëlieten zouden moeten wachten totdat zij berouw zouden tonen en "*de Heer hun God en David hun koning*" zouden zoeken.

Wij zien dus dat Israël in de woestijn verloofd werd, lang voordat zij zou trouwen. Christus' dood aan het kruis maakte die ondertrouw mogelijk, en die vond officieel plaats op de Pinksterdag in Handelingen 2. Dit markeerde het moment waarop God haar liefde begon te winnen, maar dit markeerde geenszins het moment van hun huwelijk. Hij zou pas met haar trouwen of hertrouwen als zij (als groep of volk) wederzijdse gevoelens van liefde voor Hem had.

Er zijn door de eeuwen heen vele opwekkingen door de Heilige Geest geweest. Elk was op een of andere manier bedoeld om de verloofde het hof te maken en haar liefde te winnen. Maar **Hosea 3:5** suggereert dat er een eindtijd, een climaxopwekking zal zijn die vooraf zal gaan aan de tweede komst van Christus. Deze grote opwekking, de terugkeer naar God, is geen vleselijke terugkeer naar het oude land in een staat van ongerechtigheid en rebellie tegen Jezus Christus. *Omkeren of terugkeren* is zich bekeren, een verandering van richting, een verandering van denken, een verandering van hart.

Hosea geeft ons dus een korte schets van Christus' huwelijksgeschiedenis, zowel van het mislukte huwelijk onder het Oude Verbond als van het voorspelde succesvolle huwelijk onder het Nieuwe

Verbond. Het oude negentiende eeuwse Dispensationalistische idee dat Christus twee bruiden zou hebben onder twee verschillende verbonden is niet waar. Velen van hen leerden ten onrechte dat de kerk-bruid de hemel zou beërven, terwijl de Joodse bruid de aarde zou beërven. Meer recentelijk heeft dit idee zich ontwikkeld tot wat bekend staat als de dubbele verbondstheologie, waarbij God niet-Joden redt door geloof in Christus, terwijl Hij Joden redt door het naleven van de wet los van Jezus Christus.

De apostelen zouden gekreund hebben bij het horen van zulke onzin vanaf moderne kansels. Paulus zou zich hebben afgevraagd hoe zulke leraren de scheidsmuur in de tempel, die Jezus door zijn dood aan het kruis heeft afgebroken, weer konden opbouwen (**Ef. 2:14**, **15**). Het goddelijke plan roept op om alle mensen te verenigen in "*één nieuwe mens*" en hen allen gelijk te maken, zoals de goddelijke wet voorschrijft (**Num. 15:15**, **16**).

De kennis van God

God kennen is Zijn hart, Zijn plan en Zijn bedoeling kennen. De oude Israëlieten kenden Hem niet en begrepen Zijn hart niet. Hoewel zij altijd enkele kenmerken van de goddelijke wet in hun samenleving hadden, weken zij daarvan af op de meest cruciale gebieden, omdat zij de wet niet bekeken door de geest van Christus. Zo zegt **Hosea 4:1**,

[1] **Luister naar het woord van de Heer, o zonen van Israël; want de Heer heeft een zaak tegen de inwoners van het land, omdat er <u>geen trouw</u>** [*emeth,* "trouw of "waarheid"] **<u>of vriendelijkheid</u>** [*chesed*, "vriendelijkheid of barmhartigheid"] **<u>of kennis van God</u> in het land is.**

De profeet wijst op drie belangrijke gebieden van geestelijk tekort in Israël. Ten eerste zegt hij dat er geen *emeth is*, wat zowel geloof als waarheid is. Met andere woorden, hun geloof was niet op waarheid gebaseerd. Zij geloofden in religieuze principes die de geest van God niet nauwkeurig beschreven. De Heilige Geest werd gezonden om dit om te keren en het volk tot inkeer te brengen. Jezus profeteerde over de Geest in **Johannes 16:7**, **8**,

[7] **Maar ik zeg u de waarheid, het is in uw voordeel dat ik wegga, want als ik niet wegga, zal de Helper** [*paracletos*, "Trooster, Voorspreker"] **niet tot u komen; maar als ik wegga, zal ik Hem tot u zenden,**[8] **en Hij zal, wanneer Hij komt, de wereld overtuigen van zonde, en gerechtigheid, en oordeel** [of beginselen van gerechtigheid].

In **Johannes 15:26** zei Jezus,

[26] **Wanneer de Helper komt, die Ik u van de Vader zenden zal, dat is <u>de Geest der waarheid</u>, die van de Vader uitgaat, zal Hij van Mij getuigen.**

Het is de Heilige Geest die waarheid bijbrengt, die op zijn beurt resulteert in oprecht geloof. Het evangelie is waarheid. Zij die vervuld zijn van de Geest moeten dit eerst tonen door de waarheid te spreken.

Ten tweede ontbrak het Israël aan *chesed*, vriendelijkheid of barmhartigheid. Paulus sprak over hen die "*de waarheid in ongerechtigheid houden*" (**Rom. 1:18, KJV**). Zij hebben de waarheid, maar misbruiken haar. De oplossing, zegt Paulus in **Ef. 4:15**is "*de waarheid spreken in liefde*", want alleen dan kan iemand de waarheid in gerechtigheid houden. Waarheid zonder vriendelijkheid en barmhartigheid is geen *waarheid*, maar slechts *een feit*.

Ten derde ontbrak het Israël aan de "*kennis van God*". Het woord "kennis" komt van *da'ath*, dat komt van het stamwoord (werkwoord) *yada*, "weten". De betekenis ervan heeft ook seksuele connotaties, zoals we zien in **Gen. 4:1**: "*De man had nu betrekkingen* [yada] *met zijn vrouw Eva, en zij werd zwanger en baarde Kaïn...*". In de KJV staat: "*En Adam kende Eva, zijn vrouw...*".

In de context van Hosea's profetie, waar we zien dat Gomer een hoer was en geen echte kennis van God had, is het idee van weten of kennis een van de centrale thema's van de profeet. Israël had geen *kennis* van God; daarom kon Christus niet in hen verwekt worden door Zijn onsterfelijk geestelijk zaad. Israël kon met natuurlijke middelen vleselijke kinderen vermenigvuldigen, waardoor het de belofte van vruchtbaarheid leek te vervullen, maar zij waren niet in staat de zonen van God te baren.

Maar de belofte in **Hosea 1:10**, **11** was dat zij "*de zonen van de levende God*" zouden worden, zodra zij zich zouden verenigen rond de "*ene leider*" die Israël en Juda zou kunnen herenigen in "*de dag van Jizreël*". De enige manier waarop deze profetie in vervulling kan gaan is door hertrouwen met Christus onder het Nieuwe Verbond.

Op nationaal niveau is dit huwelijk gepland voor het einde van het tijdperk. Op persoonlijk niveau echter zijn allen die het evangelie geloven en geloof hebben in de waarheid van het Nieuwe Verbond, verwekt door het heilige zaad van hun hemelse Vader. De individuele toepassing heeft plaatsgevonden over een periode van vele generaties, en wanneer hun aantal compleet is, zal het huwelijk plaatsvinden op collectieve of nationale schaal.

Israëls probleem

Hosea 4:2 gaat verder,

2 Er wordt gevloekt, bedrogen, gemoord, gestolen en overspel gepleegd. Ze gebruiken geweld, zodat bloedvergieten volgt op bloedvergieten.

"Vloeken" komt van het Hebreeuwse woord *alah*, dat verschillende betekenissen heeft. De primaire betekenis is hier het *vervloeken van* anderen. Maar het woord betekent ook "rond" of "dik" en wordt gebruikt

in **Psalm 73:4**, waar letterlijk staat: "*hun buik is dik*". In het Arabisch wordt het gebruikt om te verwijzen naar "vleselijke billen", of een ronde kont. Vandaar dat Hosea's gebruik van de term een dubbele betekenis heeft in combinatie met hoererij. In plaats van waarheid had de hoerennatie gevormde billen waarmee ze de mensen verleidde tot het aanbidden van valse goden.

De profeet spreekt ten tweede van "misleiding" (*kachash*). Het betekent "bedriegen, liegen, mager worden of falen". Hier spreekt het woord niet alleen van liegen, maar ook van mager worden - het tegenovergestelde van *alah*, wat dik of rond worden is. Zo zegt **Psalm 109:24**: "*Mijn vlees is mager* [kachash] *geworden, zonder vetheid*."

Aan de oppervlakte sprak de profeet dus over vloeken en liegen, maar onder de oppervlakte suggereerde hij beeldspraak van de verleiding en mislukking van een hoer. Het is alsof de hoer er van buiten mooi uitziet, maar van binnen mager is.

Vervolgens spreekt Hosea over hun "moord, stelen en overspel", allemaal schendingen van de Tien Geboden. Bovendien, zegt de profeet,

"*gebruiken zij geweld*" en "*bloedvergieten*". Het Hebreeuwse woord "geweld" is *parats*, "breken, verdelen". Het is verwant aan *peres* in **Dan.**

5:28, waarin staat: "*uw koninkrijk is verdeeld*."

Hosea gebruikt dit woord dus om de omstandigheden in de Israëlische samenleving te beschrijven, maar tegelijkertijd laat hij doorschemeren dat hun "geweld" de hoofdoorzaak is van de verdeeldheid en strijd tussen Israël en Juda, en van het uiteenvallen van het Huis Israël zelf.

Het woord "bloedvergieten" is *dam*, wat "bloed" of "gelijkenis" betekent. Het kan verwijzen naar bloedvergieten of naar bloedlijn. Adams naam komt van *dam*, en het verwijst naar het feit dat hij "*een levende ziel*" werd gemaakt (**Gen. 2:7, KJV**). De wet zegt ons in **Lev. 17:11** (letterlijke vertaling), "*de ziel van het vlees is in het bloed*". De ziel wordt dus gedragen door bloed of bloedlijn (*dam*).

Paulus zegt in **Rom. 8:3** dat God "*zijn eigen Zoon* zond *in de gelijkenis van zondig vlees en als offer voor de zonde*". Zijn gebruik van de term "*gelijkenis van zondig vlees*" verwijst naar het feit dat Jezus werd geboren als zoon van de mens, de laatste Adam. Met andere woorden, Hij had bloed en was in dat opzicht "zoals" Adam. Als zodanig kon Hij "*een zondoffer*" worden, omdat voor zulke offers bloed moest worden vergoten. De ziel in het bloed werd gegeven om onze eigen ziel te verzoenen (**Lev. 17:11**). Vandaar, **Jesaja 53:12, KJV** zegt: "*Hij heeft zijn ziel uitgestort tot de dood*" door het vergieten van zijn bloed.

De profetie van Hosea vertelt ons echter dat in Israël "*bloedvergieten volgt op bloedvergieten*" in de context van geweld in het land. Hij sprak zowel over moord als over valse offers. De wet in **Lev. 17:1-4** zegt dat het bloed van het offer op het altaar gesprenkeld moest worden om het effectief te maken.

Geestelijk gesproken, toen Jezus "*buiten het kamp*" aan het kruis stierf, was er een tweede stap nodig om het effectief te maken voor de mensen. Zijn bloed moest gesprenkeld worden op het altaar van hun hart, omdat zij de ware tempel van God waren (**1 Kor. 3:16**). Als zij deze tweede stap niet zetten, dan maakte hun offerbloed hen alleen maar schuldig aan bloedvergieten. **Lev. 17:4** zegt over zulken: "*Hij heeft bloed vergoten en die man zal uitgeroeid worden uit het midden van zijn volk.*"

Daarom zegt Hosea tegen Israël dat hun offers niet meer waren dan "bloedvergieten", en dat zij moesten worden afgesneden van hun volk.

Dit is een andere onderliggende reden waarom Israël *Lo-ammi* werd, "niet Mijn volk". Zij hadden de offerwet overtreden door dieren te doden zonder het bloed op hun eigen altaren (harten) aan te brengen. Zij ondergingen religieuze rituelen zonder waarheid en geloof.

Hoofdstuk 16

De kennis van God

Wanneer mensen de kennis van God missen, is dat meestal omdat zij de openbaring van Zijn karakter, zoals uitgedrukt in de wet, niet begrijpen. Zij kunnen de wet wel lezen en zelfs uit het hoofd leren, maar zij hebben er geen openbaring van. God is Geest, en om Hem te kennen is een geestelijke verlichting nodig, niet slechts een zielsbegrip van de Schriften.

Paulus bespreekt dit in **1 Kor. 2:6-8**, door te zeggen,

> [6] **Toch spreken wij wijsheid onder hen die volwassen zijn; een wijsheid echter niet van deze tijd, noch van de heersers van deze tijd, die voorbijgaan;[7] maar wij spreken Gods wijsheid in een geheimenis, de verborgen wijsheid, die God vóór de eeuwen heeft voorbestemd tot onze heerlijkheid;[8] de wijsheid die geen van de heersers van deze tijd heeft begrepen; want als zij die hadden begrepen, zouden zij de Heer der heerlijkheid niet hebben gekruisigd.**

Als de religieuze leiders in Jeruzalem de wijsheid van God hadden begrepen, zegt Paulus, "*zouden zij de Heer der heerlijkheid niet hebben gekruisigd*." Wij kunnen daaraan toevoegen dat als Paulus zelf, toen hij in zijn vroege leven onder Gamaliël studeerde, de wijsheid van God had begrepen, hij de kerk niet zou hebben vervolgd. Paulus kende uit ervaring het gebrek aan goddelijke wijsheid, zelfs bij hen die de Torah uit het hoofd hadden geleerd. Paulus gaat verder en zegt in **1 Kor. 2:9**, **10**,

> [9] **maar zoals geschreven staat: "Dingen die het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en die niet in het hart van de mens zijn opgekomen, al wat God heeft bereid voor hen die Hem liefhebben."** [10] **Want God heeft ze ons geopenbaard door zijn Geest; want de Geest doorzoekt alle dingen, ook de diepten van God.**

Met andere woorden deze wijsheid van God wordt niet waargenomen door de ogen en oren van de mens in een normaal klaslokaal, maar "*door zijn Geest*". De wijsheid van God is dwaasheid voor het geestelijk verstand van de mens, hoe intelligent hij ook is. Paulus concludeert in **1 Kor. 2:14**,

[14] **Maar een natuurlijk** [*psukikos*, ziels] **mens aanvaardt de dingen van de Geest van God niet; want zij zijn voor hem dwaasheid en hij kan ze niet begrijpen, omdat zij geestelijk beoordeeld** [*anakrino*, "beoordeeld, onderscheiden of begrepen"] **worden.**

Bijbelstudie is wat de ziel doet. De ziel wordt ook wel de oude mens genoemd, de vleselijke mens van binnen, dat wil zeggen de vleselijke geest. Men kan de wijsheid van God alleen kennen door de geest van onze (menselijke) geest, die ons ware contactpunt is met het geestelijke of hemelse rijk. De Heilige Geest van God leert ons de wijsheid van God door de menselijke geest. Daarom is het belangrijk Zijn woord te horen en niet alleen de Bijbel te lezen. Vleselijke ogen kunnen niet zien. Vleselijke oren kunnen niet horen.

Zij die zich beperken tot Bijbelstudie en geen oren hebben om te horen en ogen om te zien, verschillen niet van de heersers van dat tijdperk die de Messias zochten, maar "*de Heer der heerlijkheid gekruisigd hebben*". Paulus wijst in zijn vervolgbrief de belangrijkste oorzaak van zulke blindheid aan. **2 Kor. 3:12-14** zegt,

[12] **Omdat wij zo'n hoop hebben, gebruiken wij grote vrijmoedigheid in ons spreken,**[13] **en zijn wij niet als Mozes, die een sluier over zijn gezicht legde, opdat de zonen van Israël niet aandachtig zouden kijken naar het einde van wat vervaagde.** [14] **Maar hun geest was verhard; want tot op de dag van vandaag bij de lezing van het oude verbond blijft hetzelfde voorhangsel onopgeheven, omdat het in Christus is weggenomen.**

De blindheid, of het gebrek aan begrip, wordt veroorzaakt door een sluier van het Oude Verbond waardoor mensen de Bijbel bestuderen, in een poging waarheid en wijsheid te zien, maar gehinderd door de sluier. De sluier wordt opgeheven wanneer men ziet en hoort vanuit het perspectief van het Nieuwe Verbond, door welke kracht de Heilige Geest de ogen van ons begrip onthult. Misschien is de belangrijkste sleutel tot de kennis van God wel te weten dat het Nieuwe Verbond gebaseerd is op de beloften van God, en niet op goedbedoelde geloften van mensen.

3 Daarom treurt het land, en iedereen die er woont, treurt samen met het vee op het veld en de vogels in de lucht, en ook de vissen in de zee verdwijnen.

Waarom het land rouwt

Hosea 4:3 zegt,

Rouwen had meer connotaties dan jammeren om de doden op een begrafenis. Het betekende ook *berouw tonen* en zelfs *vasten*. Zo was de Verzoendag een dag van vasten, rouw en berouw. Toen Jezus in **Matt. 5:4** zei: "*Zalig zijn zij die rouwen, want zij zullen getroost worden*", doelde Hij niet alleen op algemene droefheid, maar vooral op hen die vastten en baden. Deze zouden de Trooster krijgen, dat wil zeggen de Heilige Geest. Deze belofte werd gegeven in **Jesaja 40:1**, "*Troost, o troost Mijn volk, zegt uw God*."

Wanneer Hosea ons vertelt dat het land treurde vanwege een gebrek aan kennis van God, schetst hij daarom een woordbeeld van vasten. Er was een hongersnood in het land, een hongersnood om het woord te horen (**Amos 8:11**, **12**), omdat weinigen de wijsheid van God begrepen. De Heilige Geest gaf geen openbaring van het woord, omdat weinigen de wet bestudeerden en zij die dat wel deden, bestudeerden het door hun zielsverstand dat verblind was door een sluier van het Oude Verbond.

Niet alleen de mensen, maar de hele schepping kreunde in barensweeën. De profeet zegt dat de dieren, de vogels en de vissen leden onder het gebrek aan kennis van God. De mensen moesten rentmeesters zijn van Gods schepping en heersen naar Gods wil. Maar toen de mensen heersten volgens hun eigen zielsverstand, heerste de dood. Geestelijke vervuiling gaf aanleiding tot aardse vervuiling, en de zonde deed vele dieren uitsterven.

De oorzaak van het struikelen

Dit probleem in de tijd van Hosea was niet beperkt tot de leiders of de priesters. Het volk zelf leefde onder dezelfde handicap van het Oude

Verbond. Zo zegt de profeet in **Hosea 4:4-6**,

Omdat u kennis hebt verworpen, zal ik ook u verwerpen als mijn priester. Omdat jullie de wet van jullie God vergeten zijn, zal ik ook jullie kinderen vergeten.

[4] Maar laat niemand u verwijten maken en laat niemand u berispen; want uw volk is als degenen die met de priester twisten. [5] Zo zult gij bij dag struikelen, en ook de profeet zal bij nacht met u struikelen; en Ik zal uw moeder verdelgen. [6] Mijn volk wordt vernietigd door gebrek aan kennis.

Hij zegt het volk niet de priesters de schuld te geven of te proberen hen te berispen voor hun onbegrip, want de Israëlieten hebben hetzelfde probleem. Niet alleen het volk struikelt, maar ook de profeten. Het grote struikelblok is Christus en zijn doel of missie. **1 Kor. 1:23** vertelt ons,

[23] maar wij prediken Christus gekruisigd, voor Joden een struikelblok en voor heidenen dwaasheid.

Zij struikelden niet over het idee van een messias, maar over het idee dat Hij zou komen om gekruisigd te worden. Het struikelen gebeurde lang voordat de Messias kwam, want hetzelfde gebrek aan kennis was duidelijk gedurende de hele tijd van het Oude Verbond. De generatie die de Messias kruisigde, bewees met haar daden alleen maar haar gebrek aan goddelijke wijsheid en begrip.

Het falen van de profeten

Er waren veel profeten in het land, maar slechts enkelen waren werkelijk geïnspireerd door de Heilige Geest. Zij die de Schriften schreven waren verlicht op een manier die andere profeten niet waren. Het spreekt vanzelf dat er veel profeten waren die functioneerden vanuit een Oude Verbondsgedachte, want dat waren de profeten die 's nachts struikelden (**Hosea 4:5**). Het is belangrijk op te merken dat deze niet als *valse* profeten worden bestempeld, maar slechts *profeten worden* genoemd.

Wij moeten ook opmerken dat de klassieke valse profeet in het Oude Testament Balaam was, maar dat sommige van zijn profetieën zijn opgetekend in **Num. 23:18-24** en opnieuw in **Num. 24:3-9** en **15-19**. Kan een zogenaamde *valse* profeet ware profetie geven? Zeker. Zijn probleem was niet een gebrek aan de

profetische gave, maar dat hij die gave had onderworpen aan zijn hebzucht en opstandigheid. Er zijn zelfs vandaag nog veel van zulke profeten. Veel van hun profetieën zijn waar en moeten worden herkend, ook al spreken ze door een sluier van het Oude Verbond. Maar we hoeven die profeten niet te volgen.

In Ezechiël 14 lezen we hoe "enkele oudsten van Israël" naar Ezechiël kwamen, in de hoop dat hij een woord van God zou krijgen dat hun eigen zielsgeloof of verlangens zou bevestigen. Voordat zij kwamen, sprak God tot de profeet en stelde hem een vraag in **Ezechiël 14:3**,

3 Mensenkind, deze mensen hebben hun afgoden in hun harten opgericht en hebben het struikelblok van hun ongerechtigheid voor hun gezicht geplaatst. Moet ik door hen geraadpleegd worden?

Het antwoord is dat God inderdaad tot hen zou spreken, maar dat Hij hen zou antwoorden volgens de afgoden van hun hart. Met andere woorden, Hij zou hun vertellen wat zij wilden horen, zodat zij ernaar zouden handelen, struikelen en vallen. Hun motief was niet om de gedachten en de wil van God te kennen, maar om te proberen God te overtuigen hun te geven wat zij wilden. Zoals kinderen die hun ouders plagen tot ze hun zin krijgen, zo proberen mensen God te dwingen hen de verlangens van hun eigen hart te geven. God geeft mensen dus vaak de antwoorden die ze willen, zodat ze de gevolgen van hun eigen verlangens leren kennen.

Ezechiël 14:9 zegt,

9 Maar als de profeet wordt overgehaald om een woord te spreken, ben Ik het, de Heer, die die profeet heeft overgehaald, en Ik zal Mijn hand tegen hem uitstrekken en hem vernietigen uit het midden van Mijn volk Israël.

De profeet struikelt en wordt samen met het volk beoordeeld. Dat een woord aan een profeet is gegeven, betekent niet dat het volk er baat bij heeft. Normaal gesproken is zo'n woord technisch gezien waar, maar het is zo gegeven dat de mensen het zeker verkeerd zullen begrijpen en het verkeerd zullen toepassen tot hun eigen ondergang.

Maar de echte vraag is hoe God gerechtvaardigd kan zijn om dit te doen. Het is duidelijk dat het volk in fout was door te proberen hun vleselijke wil aan God op

te leggen. Zij hadden moeten bidden om *Zijn wil te* kennen en dan bidden dat Zijn wil gedaan zou worden. Maar in plaats daarvan bidden zij om hun eigen wil vast te stellen of om hun eigen verlangens te verkrijgen. Als God nee zegt, bidden ze vaak nog ernstiger om Hem op andere gedachten te brengen.

Net als kinderen ontbreekt het zulke mensen aan wijsheid. Maar de vraag komt erop neer of mensen moeten getuigen van God, of dat God moet getuigen van de vleselijke gedachten van mensen.

Dit gaat echt over de wet van de getuigen. Door twee of drie getuigen staat elke zaak vast (**Deut. 19:15**). Maar als er valse getuigen opstaan, worden zij geoordeeld naar de schade die zij anderen dachten toe te brengen (**Deut. 19:18**, **19**). Een valse getuige is niet alleen iemand die meineed pleegt of iemand die anderen valselijk beschuldigt. Een valse getuige is iemand die doet alsof hij van God getuigt, maar in feite verlangt dat God van hem getuigt.

Zulke valse getuigen brengen schade toe aan anderen en aan de schepping zelf, want zij handelen naar de afgoden van hun hart. De schade die zij anderen berokkenen, wordt dus aan henzelf teruggerekend. Zo vallen de mensen in de sloot, en de profeten vallen met hen mee.

Zo vertelt **Hosea 4:5** ons dat het volk "*overdag struikelt, en ook de profeet zal 's nachts met u struikelen*." Men veronderstelde dat de profeten 's nachts profetische dromen ontvingen. Dit schetst een voortdurend probleem, dag en nacht.

De vernietiging

God zegt ook in **Hosea 4:5**, "*en Ik zal je moeder vernietigen*." Wie is hun moeder? Dit brengt ons terug bij het oorspronkelijke thema van Gomer, Hosea's vrouw, die de moeder was van drie kinderen die het volk zelf vertegenwoordigden. De *moeder* is dus Israël als natie, en haar kinderen zijn de Israëlieten (als individuen).

Hosea 4:6 besluit,

[6] **Mijn volk is vernietigd door gebrek aan kennis. Omdat jullie kennis hebben verworpen, zal Ik ook jullie verwerpen als Mijn priester. Omdat jullie de wet van jullie God vergeten zijn, zal ik ook jullie kinderen vergeten.**

Er waren Aäronitische priesters in Israël die de wet vergeten waren en geen openbaring van de wet hadden van de Heilige Geest. Maar de natie zelf moest ook een koninkrijk van priesters zijn om de rest van de wereld te dienen (**Exodus 19:6**). Het was de taak van de natie als geheel om de openbaring van de kennis van God te ontvangen en die met de andere volken te delen. Maar in plaats daarvan hielden zij het voor zichzelf, denkend dat andere volken minder in staat waren om de hogere principes van de wet te begrijpen. Erger nog, in hun blindheid ontbrak het de priesterlijke natie zelf aan de openbaring van de wet, zodat hun geestelijke trots geen enkele solide basis had.

Hosea zegt dat zij "*kennis verwierpen*". Zij verwierpen geen zielskennis Zij verwierpen geestelijke kennis die alleen door iemands geest (of geestelijke mens, de innerlijke mens, de Mens van de Nieuwe

Schepping) wordt verworven. De oplossing is de wet van God met open ogen te leren kennen, zodat wij de ware kennis van God, Zijn wil en Zijn Nieuw Verbondsplan voor de aarde kunnen ontvangen.

Hoofdstuk 17

Zonde eten

Hosea vertelt Israël dat, omdat zij de wet van God vergeten waren, Hij hun kinderen zal vergeten. Dit werd natuurlijk volledig geïllustreerd door zijn eigen situatie. Zijn hoerenvrouw, die Israël vertegenwoordigt, had de wet inzake overspel vergeten, en daarom werden haar kinderen profetisch genoemd om te laten zien hoe God de kinderen van Israël zou oordelen. **Hosea 4:7** zegt dan,

7 Hoe meer zij zich vermenigvuldigden, hoe meer zij tegen Mij zondigden; Ik zal hun glorie veranderen in schande.

Efraïm droeg het geboorterecht, dat oorspronkelijk werd uiteengezet als het vruchtbaarheidsmandaat in **Gen. 1:28**, "*wees vruchtbaar en vermenigvuldig u*". Maar de goddelijke bedoeling was niet om kinderen voort te brengen naar het beeld van zondig vlees, maar kinderen naar het beeld van God. Israël had zich inderdaad vermenigvuldigd, en hun bevolking was sterk toegenomen, maar toch bleef de goddelijke bedoeling onvervuld, want "*hoe meer zij zich vermenigvuldigden, hoe meer zij zondigden*." Met andere woorden, hoe meer zij het

vruchtbaarheidsmandaat op biologische wijze vervulden, hoe erger het probleem werd in Gods ogen.

Hosea impliceert dat hun voortplantingsgraad een kwestie van trots voor hen was, want hij zegt: "*Ik zal hun glorie veranderen in schande*." Zij verheerlijkten hun toename van fysieke kinderen, denkend dat zij door God gezegend waren met de belofte van het geboorterecht. God was echter helemaal niet tevreden en beloofde "*hun glorie te veranderen in schande*". God is alleen tevreden met de zonen van God, die door zijn Geest verwekt zijn door het onvergankelijke zaad van het woord (**1 Petrus 1:23-25**).

Zonde en zondoffers

De profeet gaat verder in **Hosea 4:8**,

8 Zij voeden zich met de zonde [*khataw*, "zonde" of "zondoffer"] **van Mijn volk, en richten hun verlangen op hun ongerechtigheid.**

Het Hebreeuwse woord *khataw* heeft een dubbele betekenis. Het betekent "zonde", maar het is ook het woord dat vertaald wordt als "zondoffer". Een zondoffer moest geofferd worden vanwege de zonde. De profeet gebruikt dit woord met dat in gedachten, en zo schetst hij een beeld van wetteloze mensen die naar de tempel gaan om zondoffers te brengen.

Lev. 6:26 en **29** zegt over de zondoffers,

> [26] **De priester die het offert voor de zonde zal het eten. Het zal gegeten worden op een heilige plaats, in de voorhof van de tent der samenkomst...[29] Elk mannetje onder de priesters mag ervan eten; het is zeer heilig.**

Toen de priester het zondoffer at, verteerde hij de zonde van de zondaar die dit offer bracht. Daarmee speelde hij de rol van Christus, onze grote Hogepriester, die ook het zondoffer werd (**Rom. 8:3**; **2 Kor. 5:21**). Christus speelde de dubbele rol van priester en offer, want we lezen opnieuw in **Hebr. 9:11**, **12** dat Hij als Hogepriester de hemelse tempel binnenging en daar zijn eigen bloed offerde op dat altaar.

Zondeoffers op zich hebben geen effect zonder echt geloof, want "*zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen*" (**Hebr. 11:6**). Rituelen op zich hebben nooit verzoening gebracht voor de zonde. In feite werd

God moe van het bloed van dierenoffers, en zegt in **Jesaja 1:11**,

> [11] **"Wat zijn uw vermenigvuldigde offers aan Mij?" Zegt de Heer. "Ik heb genoeg van brandoffers van rammen, en het vet van gevoed vee. En Ik heb geen behagen in het bloed van stieren, lammeren of geiten."**

De Israëlieten in Hosea's tijd bleven offers brengen en aanbaden in de tempel, maar hun gebrek aan geloof in God bleek uit hun wetteloosheid thuis. Vandaar dat, wanneer zij hun zondoffers brachten, de priester niet de zonde van de zondaar verteerde, maar zich voedde met de zonde. Met andere woorden, in plaats van de zonde te verteren (of te elimineren) door het zondoffer, vonden zij slechts voeding in de zonde door het vlees te voeden. Zo werd het hele doel van het offersysteem gedwarsboomd door hun gebrek aan geloof, en hun trouweloosheid bleek uit hun wetteloze houding en gedrag.

Zo was ook het "verlangen" van de Israëlieten gericht op hun ongerechtigheid. Met andere woorden, hun verlangen was om te zondigen of om hun innerlijke toestand van ongerechtigheid, die geworteld is in de sterfelijkheid, of de dood, te behouden. Ongerechtigheid is de innerlijke toestand van het hart waardoor mensen naar buiten toe zondigen. De apostel Paulus verbindt ongerechtigheid met de dood, door ons in **Rom. 5:12** te vertellen dat door de erfzonde van Adam "*de dood zich over alle mensen heeft verspreid*", waardoor alle mensen sterfelijk zijn geworden, "*waardoor* [eph ho] *allen zondigen*".

Veel vertalingen zijn het niet eens met Paulus, omdat ze niet begrijpen dat onze sterfelijkheid ervoor zorgt dat we zondigen. Zo geeft de NASB **Rom. 5:12** weer: "*De dood heeft zich over alle mensen verspreid, omdat allen gezondigd hebben*." Zo'n vertaling draait oorzaak en gevolg om, alsof onze eigen zonde de oorzaak is van onze sterfelijkheid. Dat is natuurlijk niet waar, want we zijn allemaal sterfelijk geboren voordat we de gelegenheid hadden om te zondigen.

Samengevat vertelt Hosea ons dat het falen van de Israëlieten om de kennis van God te behouden had geleid tot hun vleselijkheid in de gedachte dat zij de voorwaarden van het geboorterecht vervulden door hun toename van de fysieke bevolking. Verder heeft hun gebrek aan geloof bij het brengen van offers hun ongerechtigheid alleen maar gevoed en hun zonde vergroot. Kortom, Hosea vertelt Israël dat zij een overspelige vrouw was.

Als mensen, als priesters

De profeet vervolgt in **Hosea 4:9**, **10**, zeggende,

9 **En het zal zijn, als mensen, als priester; zo zal Ik hen straffen** [*pakad*, "bezoeken"] **voor hun wegen, en hen vergelden voor hun daden.** 10 **En zij zullen eten, maar niet genoeg hebben; zij zullen die hoer spelen, maar niet toenemen, omdat zij hebben opgehouden acht te geven op de Heer.**

Het Hebreeuwse woord "volk" is *am*, wat de essentie is van Ammi ("Mijn volk") en Lo-ammi ("niet Mijn volk"). De implicatie is dat de priesters als het volk waren in hun trouweloosheid en hun gebrek aan kennis van Gods geest, wil en karakter. Daarom heeft God hen *bezocht*. *Bezoeken* is een juridisch begrip dat wijst op een volledig onderzoek om te zien welk oordeel van toepassing is op de situatie.

In **Lucas 19:44** begreep het volk van Jeruzalem de tijd van hun *bezoeking* niet, een onderzoek dat was begonnen met Johannes de Doper en voortgezet met Jezus zelf. We lezen ook in **1 Petrus 2:12** over "*de dag der bezoeking*", waarop gelovigen godvruchtig gedrag moeten vertonen om een goddelijk oordeel te voorkomen.

Wanneer Gods visitaties worden ingesteld om het oordeel of de vrijspraak te bepalen, wordt het volk geoordeeld overeenkomstig zijn daden. Het oordeel past altijd bij de misdaad en wordt nauwkeurig afgemeten in termen van dubbele restitutie (**Exodus 22:4**) of de doodstraf voor misdaden waarbij restitutie niet mogelijk is.

Hosea zegt eerst in vers 10 dat "*zij zullen eten, maar niet genoeg hebben*." Dit lijkt het oordeel te zijn voor het eten van offers zonder echt geloof. De maaltijd is onvoldoende om te voldoen aan de eis van de wet voor rechtvaardiging. Het offer van het zondoffer heeft geen geestelijke voeding of voedsel. Daarom zal het volk blijven "eten", maar het zal blijven hongeren. Dit is waarschijnlijk een verkapte verwijzing naar de hongersnood van het horen van het woord (**Amos 8:11**, **12**). Aangezien zij de wet vergeten waren en de kennis van God verworpen hadden, zouden hun ogen verblind zijn, en zij zouden dan niet in staat zijn om Zijn woord te vinden (te begrijpen), zelfs al zochten zij het van zee tot zee.

Ten tweede zegt de profeet ons dat "*zij de hoer zullen spelen, maar niet toenemen*." Dit heeft opnieuw te maken met het geboorterecht. Het volk moest vruchtbaar zijn en zich vermenigvuldigen, maar het was niet mogelijk de zonen van God voort te brengen door hoererij. Hosea schetst het levendige woordbeeld van een hoer die een overvloed aan seksuele partners heeft, maar nooit *Ammi*, "Mijn volk", voortbrengt.

De zonen van God worden niet verwekt door hoererij, d.w.z. door geestelijk overspel. Wanneer mensen denken dat zij de zonen van God zijn op grond van hun lichamelijke afstamming, plegen zij geestelijk overspel. Alleen wanneer de Heilige Geest Christus in ons verwekt, kunnen wij werkelijk Christus in ons voortbrengen, en door ons te vereenzelvigen met die Nieuwe Schepper hebben wij de kracht om zonen Gods te worden.

De geest van hoererij

Hosea 4:11 zegt,

> [11] **Hoererij, wijn en nieuwe wijn nemen het begrip weg**.

Het Hebreeuwse woord "begrip" is *leb*, wat letterlijk "hart" betekent. Het heeft te maken met het contrast tussen het uitvoeren van rituelen en het hebben van een oprecht geloofshart ten opzichte van God. Het spreekt ook van het contrast tussen vleselijk begrip en echt begrip. Zoals een overmatige consumptie van natuurlijke wijn iemands begrip kan verminderen, zo kan ook de wijn van Babylon ons verhinderen het hart van God te begrijpen.

Hosea 4:12 gaat verder,

> [12] **Mijn volk raadpleegt zijn houten afgod en zijn wichelroede informeert hen; want een geest van hoererij heeft hen op een dwaalspoor gebracht en zij hebben de hoer gespeeld en zijn van hun God afgeweken.**

Zij raadpleegden valse (of door de mens gemaakte) goden om geestelijke kennis te verkrijgen. In wezen was dit als Gomer die andere mannen begeerde om haar seksuele lusten te bevredigen. De profeet noemt dit "*een geest van hoererij*". Deze geest is aanwezig telkens wanneer wij proberen informatie of kennis te verkrijgen van valse goden, of zelfs wanneer wij bidden volgens de afgoden van ons eigen hart. Er is maar één manier om een zoon van God te worden en dat is door Jezus Christus. **Hosea 4:13** zegt,

> [13] **Zij brengen offers op de toppen van de bergen en branden wierook op de heuvels, onder eiken, populieren en terebinthen, omdat hun schaduw aangenaam is. Daarom spelen uw dochters de hoer, en uw bruiden plegen overspel.**

De profeet verwees naar de gangbare praktijk om tempels en gebedshuizen te bouwen op de top van bergen, waar bomen groeiden. De schaduw was er aangenaam, en de hoogte gaf de indruk van geestelijke verhevenheid. Deze heuvels waren vaak de plaats van *asjera*, "bosjes" of "hoge plaatsen", waar de Kanaänieten Baäl aanbaden.

Hun aanbidding in de grotten betekende overspel, want in de

Baälverering moesten vrouwen, voordat zij konden trouwen, "gezuiverd" worden door een Baälpriester. Dit werd bereikt door seksuele betrekkingen te hebben met de priester, die Baäl vertegenwoordigde. Dit resulteerde vaak in een zwangerschap, en de eerstgeboren zoon van de vrouw werd dan aan Baäl gewijd als een

"zoon van God". Het kind werd dan levend verbrand als offer. Halley's Bible Handbook verwijst hier kort naar op pagina 157,

"Zo aanbaden de Kanaänieten, door onzedelijke uitspattingen, als een religieuze rite, in aanwezigheid van hun goden; en vervolgens, door het vermoorden van hun eerstgeboren kinderen, als een offer aan diezelfde goden."

Wij kunnen daaraan toevoegen dat Baälaanbidders ook geloofden dat zondoffers door de priesters moesten worden opgegeten. Dit is de oorsprong van de term *kannibaal*, of *canna-baal*, "priester van Baäl".

We kunnen die oude priesters aanklagen voor hun wreedheid, totdat we ons realiseren dat alleen al in Amerika onze eigen priesters van Baäl sinds 1973 meer dan 50 miljoen baby's hebben geofferd op zeer wrede en pijnlijke manieren, en hun weefsel is verkocht aan farmaceutische bedrijven om sinds 1979 te worden gebruikt in cosmetica en in vaccins. We zijn dus een natie van kannibalen geworden, niet op de oude manier, maar op nieuwe en wetenschappelijke manieren die meer aanvaardbaar zijn voor de samenleving.

Toch is dit alles geïnspireerd door de geest van overspel, zoals Hosea ons vertelt. Omdat wij zo weinig kennis van God hebben en zijn wet terzijde hebben geschoven, aanbidden wij nu Baäl op nieuwe en verbeterde manieren.

Hoofdstuk 18

Blinde afgoderij

Hosea 4:14 gaat verder,

> [14] **Ik zal uw dochters niet straffen** [*pakad*, "bezoeken, aandacht schenken"] **wanneer zij de hoer spelen of uw bruiden wanneer zij overspel plegen, want de mannen zelf gaan uit met hoeren en brengen offers met tempelhoeren** [*qadesh*, "Sodomieten, (mannelijke) tempelhoeren"]**; zo wordt het volk zonder verstand** te **gronde gericht** [*lavat*, "halsoverkop ter aarde werpen, neervallen"]**.**

Bij de verering van Baäl werden vrouwen "gezuiverd" door seksuele relaties met de priesters. Maar ook mannen konden Baäl komen "aanbidden", en hij kon kiezen uit mannelijke of vrouwelijke prostituees. De profeet vertelt ons dat wanneer de maatschappij zo wetteloos wordt dat de mannen zelf homoseksuele relaties mogen hebben met de Sodomieten in de hoge plaatsen van Baäl, dat God dan geen aandacht zal schenken aan de vrouwen die hoeren zijn geworden.

Wanneer de maatschappij dit niveau van wetteloosheid bereikt, is de zonde van eenvoudige hoererij niet langer Gods grootste zorg. Misschien maakte de profeet ook duidelijk dat veel echtgenoten homoseksueel waren, zodat God het hun vrouwen nauwelijks kwalijk kan nemen dat zij elders seksuele bevrediging zoeken.

Hoe dan ook, "*het volk zonder verstand gaat te gronde*". Mensen zonder de kennis van God, die de wet van God vergeten zijn, hebben geen begrip

(onderscheidingsvermogen) van goed en kwaad, zonde en gerechtigheid, en zo worden zij halsoverkop ter aarde geworpen.

De apostel vertelt ons in **1 Johannes 3:4**, "*zonde is wetteloosheid*", dat wil zeggen, zonde is een overtreding van de wet van God. Paulus bevestigt dit in **Rom. 3:20** en zegt: "*door de wet komt de kennis van de zonde*".

Paulus zegt verder in **Rom. 6:23**, "*het loon van de zonde is de dood*". Merk op dat de zonde van Adam ons sterfelijkheid bracht, wat de eerste soort dood is,

waardoor we persoonlijk zondigen. Persoonlijke zonde wordt dan beoordeeld door de tweede dood, die de vuurzee is (**Openb. 20:14**). De vuurzee is de "vurige wet" van **Deut. 33:2 (KJV)**.

De wet oordeelt ons niet omdat wij sterfelijk zijn, want die dood is al het oordeel over Adam en zijn gehele nalatenschap. De oordelen van de wet die voor elk individu gelden, zijn gericht tegen onze persoonlijke zonden die voortkomen uit de toestand van dood of ongerechtigheid.

De oproep aan Juda

Vervolgens richt Hosea zijn aandacht van Gomer-Israël op de zuidelijke natie Juda, en zegt in **Hosea 4:15**,

15 Al speelt gij, Israël, de hoer, laat Juda niet schuldig worden; ga ook niet naar Gilgal, of ga op naar Beth-aven, en leg de eed af: "Zoals de Heer leeft!"

De profeet hoopte dat Juda zich niet schuldig zou maken aan dezelfde wetteloosheid die Israël trof. Maar ook Juda was schuldig, zoals we lezen in **Jer. 3:8-11**,

8 En ik zag dat ik haar voor al de overspeligheden van het trouweloze Israël had weggestuurd en haar een scheidbrief had gegeven, maar haar verraderlijke zuster Juda vreesde niet; maar zij ging en was ook een hoer... 11 En de Heer zei tot mij: "Het trouweloze Israël heeft zich rechtvaardiger betoond dan het verraderlijke Juda."

Israël was een openlijke hoer, maar Juda was een geheime hoer die zich voordeed als Gods gelukkig getrouwde vrouw. Ongelooflijk genoeg gaf God de voorkeur aan Israëls openlijke hoererij boven Juda's huichelarij en verraad.

Hosea roept het volk op, "*ga niet naar Gilgal, of ga op naar Beth-aven*." Met andere woorden, ga niet naar de heidense tempels die waren opgericht. Jeroboam had in Gilgal een heidense tempel gebouwd, waar men offers bracht (**Hosea 12:11**). Beth-aven, "huis der ongerechtigheid", was de naam die de profeet gaf aan Bethel, "huis van God", waar Jeroboam een heiligdom had gebouwd voor een van zijn gouden kalveren.

Gilgal zelf had een lange geschiedenis als religieuze plaats. Toen Israël voor het eerst het land binnentrok, namen zij twaalf stenen uit de Jordaan en plaatsten die in een cirkel bij Gilgal als getuige van hun wonderbaarlijke oversteek op het droge (**Jozua 4:20**). Vele jaren later was Samuël een rechter en profeet die rechtbanken oprichtte in Bethel, Gilgal en Mizpa, naast een rechtbank in zijn woonplaats Rama (**1 Sam. 7:15-17**).

Gilgal was ook de plaats waar Saul tot koning werd gekroond (**1 Sam. 11:15**), waaruit het belang ervan in de politieke geschiedenis van Israël blijkt. Men zou Gilgal kunnen zien als de eerste hoofdstad van Israël. Sauls kroning kwam er toen het volk de directe heerschappij van God afwees en door mensen geregeerd wilde worden (**1 Sam. 8:7**). Dit lijkt de eerste keer te zijn geweest dat afvalligheid in Gilgal begon te sluipen.

Gilgal was ook de plaats waar Saul later door God werd afgewezen als koning van Israël. Hij eigende zich het priesterschap toe door een offer te brengen, en dit zorgde ervoor dat hij geen duurzame koningsdynastie zou krijgen (**1 Sam. 13:12-14**). Later, toen hij koning Agag spaarde en een deel van de kudden hield als buit van de oorlog tegen de Amalekieten, verwierp God hem volledig als koning (**1 Sam. 15:9**, **11**, **12**, **22**, **23**).

Hosea noemt Gilgal drie keer in zijn profetie. In **Hosea 9:15** zegt God over Israël,

15 Al hun kwaad is in Gilgal; voorwaar, Ik ben gekomen om hen daar te haten! Vanwege de slechtheid van hun daden zal Ik hen uit Mijn huis verdrijven! Ik zal hen niet meer liefhebben; al hun vorsten zijn rebellen.

De goddelijke woede is vooral gericht op Gilgal en Bethel. De profeet identificeert Bethel met Beth-aven omdat de twee steden dicht bij elkaar lagen. In vroegere jaren lag Beth-aven net ten oosten van Bethel (**Jozua 7:2**), maar misschien waren de twee steden in de tijd van Hosea samengevoegd. In ieder geval beschouwde de profeet ze als dezelfde stad, en omdat Jeroboam een van de gouden kalveren in Bethel had geplaatst, werd de plaats beter Beth-aven genoemd, "huis van ongerechtigheid".

Aven is een Hebreeuws woord dat "leegte, ijdelheid, ongerechtigheid, leugens" betekent. Hosea roept dus zowel Juda als Israël op zich niet schuldig te maken aan hoererij door naar Gilgal en Beth-aven te gaan.

Blinde afgodendienaars

In Beth-aven ging het volk trouw zweren aan het gouden kalf, zeggende: "*zoals de Heer leeft*!" Letterlijk staat er: "als Jahweh leeft!"

Het is misschien opmerkelijk dat zij in naam van Jahweh trouw zwoeren aan het gouden kalf. Het lijkt erop dat het volk dacht dat het gouden kalf Jahweh vertegenwoordigde. Denk aan **Exodus 32:8**, toen Israël voor het eerst het gouden kalf aanbad aan de voet van de berg Sinaï, zeiden zij: "*Dit is uw god, o Israël, die u uit het land Egypte heeft doen opstaan*!". Het lijkt erop dat zij in hun blindheid geloofden dat het gouden kalf slechts een fysieke voorstelling van Jahweh was. In hun ogen aanbaden zij *geen andere* god, maar maakten zij Jahweh slechts zichtbaar en tastbaar.

Het is voor ons misschien moeilijk te begrijpen hoe het volk zich kon inlaten met afgoderij en toch geloven dat het Jahweh aanbad, maar we zien dit later in Jeremia's aanklacht tegen Juda's afvalligheid. In **Jer. 2:23** vraagt God aan het volk van Juda,

> **23 Hoe kunt u zeggen: "Ik ben niet verontreinigd, ik ben de Baäls niet achterna gegaan?" Kijk naar je weg in het dal! Weet wat je gedaan hebt! U bent een snelle jonge kameel die haar wegen verstrikt.**

De profeet was ongelovig dat het volk werkelijk zou ontkennen dat zij *de Baäls*, d.w.z. de goden van de Kanaänieten, najoegen. Toch is het duidelijk dat het volk het niet eens was met de geestelijke beoordeling door de profeet van hun religieuze leven. Wat voor ons vandaag de dag vanzelfsprekend lijkt, was voor hen geenszins vanzelfsprekend.

Opnieuw zegt **Jer. 2:35**,

> **35 En jij zei: "Ik ben onschuldig, Zijn toorn is van mij afgewend." Zie, Ik zal met u in het oordeel treden omdat u zegt: "Ik heb niet gezondigd."**

Ook hier kan de profeet nauwelijks geloven dat het volk dacht onschuldig te zijn aan alle beschuldigingen. Op de een of andere manier hadden zij in hun blindheid hun bouw van beelden in strijd met het tweede gebod gerechtvaardigd. Ongetwijfeld beweerden zij dat zij niet de iconen zelf aanbaden, maar de god die deze iconen

vertegenwoordigden. Zij waren geraffineerd genoeg om te weten dat de iconen en beelden slechts dode beelden waren. Niemand aanbad die beelden werkelijk. Zij geloofden dat zij beelden hadden gemaakt om hen te helpen zich tijdens hun aanbidding op Jahweh te concentreren. Dus beweerden zij onschuldig te zijn aan alle beschuldigingen van afgoderij.

Wij kunnen het probleem van de afgoderij uitbreiden tot afgoderij van het hart, zoals beschreven in **Ezechiël 14:3**. Afgoderij kan zowel geestelijk als lichamelijk zijn. Een afgod is een "gesmeed beeld", dat verboden is omdat geen enkel beeld een nauwkeurige weergave is van Jahweh. Een beeld is het menselijke *begrip* van God en Zijn natuur. Sommige beelden stellen goden voor als slecht of angstaanjagend of barmhartig. Maar ze zijn allemaal ontoereikend.

We moeten allemaal leren niet afhankelijk te zijn van ons eigen inzicht (**Spreuken 3:5**). We moeten altijd onderscheid maken tussen God en ons beperkte *begrip* van God. Er zijn velen die nooit een beeld van God zouden bouwen, maar zij aanbidden vrijelijk hun begrip van God. Hartafgoderij is een sterk verlangen of een mening of geloof dat zijn oorsprong vindt in het vleselijke verstand van de mens. Wanneer mensen een hartafgod aanbidden, worden zij veroordelend over anderen die God op een andere manier zien. Dit leidt tot onnodige verdeeldheid en zelfs gewelddadig gedrag, omdat mannen koppig proberen hun eigen afgoden aan anderen op te leggen.

Israël is koppig

Hosea 4:16 zegt,

16 Aangezien Israël koppig is als een koppige vaars, kan de Heer hen nu weiden als een lam op een grote akker?

Het antwoord is NEE. Hun koppigheid verhindert hen zich te bekeren. Dus wordt God door de voorwaarden van het Oude Verbond verhinderd hen te

zegenen als lammeren in een groot, grasrijk veld. In plaats daarvan eist de wet gerechtigheid. De voorwaarden van het verbond omvatten een oordeel voor het overtreden van de wet. Deze oordelen worden beloofd in Leviticus 26 en in Deuteronomium 28.

Hosea 4:17-19 besluit,

> [17] **Efraïm is met afgoden verbonden; laat hem met rust.** [18] **Hun drank is op, zij spelen voortdurend de hoer; hun heersers houden van schande**
>
> [*qalown*, "schande, schande, pudenda"]**.** [19] **De wind wikkelt hen in zijn vleugels, en zij zullen beschaamd worden vanwege hun offers.**

De profeet geeft Efraïm in wezen op. Het volk is te koppig en te blind om te veranderen. Ze hebben al hun wijn opgedronken en zijn niet meer voor rede vatbaar. De wijn heeft hun zeden losgemaakt tot het punt waarop "*zij voortdurend de hoer spelen*." Wanneer de profeet zegt

"hun heersers houden van schaamte", gebruikt hij het woord *qalown*, dat een seksuele implicatie in zich draagt die duidelijker te zien is in **Jer. 13:26**,

> [26] **Zo heb Ikzelf ook uw rokken over uw gezicht uitgetrokken, opdat uw schande gezien wordt.**

Dit idee gaat terug tot de tijd van Adam en Eva, die vóór hun zonde naakt waren en zich niet schaamden (**Gen. 2:25**). Maar nadat zij zondigden, voelden zij een gevoel van schaamte over hun naaktheid (**Gen. 3:7**). Vandaar dat "schaamte" wordt geassocieerd met genitale blootstelling en naaktheid.

Hosea 4:19 zegt "*de wind wikkelt hen in zijn vleugels*." Met andere woorden, zij zijn slechts bekleed met de vleugels van de wind, die niet veel bedekking bieden.

Hoofdstuk 19

Mizpah

Het vijfde hoofdstuk van Hosea begint met een nieuwe (maar verwante) boodschap aan de priesters, aan het huis Israël, aan de koning, en in het bijzonder aan Israëls voornaamste stam, Efraïm. Na de verdeling van het koninkrijk na de dood van Salomo brak Israël zich af van Juda en maakte Jeroboam hun eerste koning. Jeroboam was van de stam van Efraïm (**1 Koningen 11:26**).

Hosea vermeldt Efraïm voor het eerst in **Hosea 4:17**, met de opmerking dat "*Efraïm is verbonden met afgoden*". Hoewel dat het probleem aangeeft, richt de profeet zich pas in het volgende hoofdstuk volledig op Efraïm.

[1] Hoor dit, o priesters! Geef acht, o huis van Israël! Luister, o huis van de koning! Want het oordeel geldt voor u, want u bent een strik geweest op Mizpa en een net gespannen op Tabor. [2] En de opstandelingen zijn diep in verdorvenheid gegaan, maar ik zal hen allen kastijden.

De profeet begint zijn boodschap in **Hosea 5:1**, **2** en zegt,

De profeet zegt dat ze "*een strik zijn geweest in Mizpa*." Wat bedoelt hij?

De betekenis van Mizpah

Er waren minstens vijf verschillende plaatsen met de naam Mizpa, waarvan de eerste de plaats is waar Laban Jakob ontmoette in Genesis 31. Jakob keerde terug naar huis na 20 jaar voor Laban te hebben gewerkt. Onthoud dat Jakobs vrouw, Rachel, de huisafgoden van haar vader had gestolen, en Laban kwam ze zoeken. Rachel zat erop tijdens het doorzoeken van het kamp, dus Laban vond ze niet.

Jakob en Laban sloten een vredesverbond (**Gen. 31:44**), waarbij zij beloofden de grens niet op onvriendelijke wijze te overschrijden. Ze bouwden een hoop stenen als getuige en ook om de grens te markeren.

Laban noemde het *Jegar-sahadutha*, het Aramese woord voor

"getuigenhoop" (**Genesis 31:47**). Jakob noemde het met een Hebreeuwse naam die hetzelfde betekende, *Galeed* (**Gen. 31:48**).

Laban noemde het ook *Mizpah.* **Genesis 31:49-54** zegt,

49 en Mizpa, want hij zei: "Moge de Heer tussen jou en mij waken als wij afwezig zijn [*sathar*, "verborgen"] **van elkaar. 50 Als je mijn dochters mishandelt, of als je vrouwen neemt naast mijn dochters, hoewel er geen man bij ons is, zie, God is getuige tussen jou en mij....". 52 En Laban zei tegen Jakob: "Zie, <u>deze hoop is een getuige</u>, en de pilaar is een getuige, dat ik deze hoop niet aan u voorbij zal gaan tot schade, en u zult deze hoop en deze pilaar niet aan mij voorbijgaan tot schade. 53 <u>De God van Abraham en de God van Nahor, de God van hun vader, oordeelt tussen ons</u>." Dus Jacob zwoer bij de vrees van zijn vader Isaac.**

Mizpah betekent "wachttoren", en de bedoeling was om God als getuige op te roepen, omdat Hij alle verborgen zonden kent die onbekend zijn of niet bewezen kunnen worden door de wet van de dubbele getuigenis. Deze naam kwam dus in de context van de verborgen zonde van Rachel. Laban was er vrij zeker van dat iemand in Jakobs kamp de afgodsbeelden had gestolen, maar hij kon het niet bewijzen.

Dus in wezen volgde hij de goddelijke wet, door de zaak voor te leggen aan de goddelijke rechtbank. In **Num. 5:19** lezen we over deze bepaling in het geval van een jaloerse echtgenoot die niet kan bewijzen dat zijn vrouw hem ontrouw was. Zij moest naar de goddelijke rechtbank gaan in aanwezigheid van de priester en een eed van onschuld afleggen, zodat God zelf over de zaak kon oordelen.

Dit is wat Laban deed bij Mizpa, dus Mizpa was niet alleen een grenspaal die Jakob scheidde van Laban (en Israël van Syrië in het algemeen), maar was ook een symbool van de goddelijke rechtbank, waar mensen een beroep konden

doen op God om te oordelen over gevallen van verborgen zonde of onopgeloste misdaden. In het geval van Laban deed hij een beroep op God voor gerechtigheid, en twee jaar later stierf Rachel bij de geboorte van Benjamin.

Goddelijk Oordeel

Jakob verbleef ongeveer 18 maanden in de omgeving van Sichem, nadat hij was teruggekeerd uit het huis van Laban. Daar werd Rachel voor de tweede keer zwanger. **Gen. 35:1-4** vertelt ons wanneer en waar God Zijn oordeel velde.

1 Toen zei God tegen Jakob: "Sta op, ga naar Bethel en woon daar; en maak daar een altaar voor God, die aan u verschenen is toen u vluchtte

voor uw broer Ezau." 2 Toen zeide Jakob tot zijn huisgezin en tot allen die met hem waren: "Doet weg de vreemde goden, die onder u zijn, en reinigt u, en kleedt u;3 en laat ons opstaan en opgaan naar Bethel; en ik zal daar een altaar maken voor God, die mij ten dage van mijn benauwdheid heeft geantwoord, en met mij geweest is, waar ik ook heen ben gegaan." 4 Zo gaven zij aan Jakob alle vreemde goden die zij hadden, en de ringen die in hun oren zaten; en Jakob verborg ze onder de eik die bij Sichem stond.

Wie in Jakobs gezin waren in het bezit van vreemde goden? Hoe kwamen ze eraan? Waarom tolereerde Jakob ze tot op dat moment? Het enige wat we echt weten is dat Rachel de afgoden van haar vader had gestolen, en het lijkt erop dat Jakob ze uiteindelijk had ontdekt en wist dat zij schuldig was aan Laban's beschuldigingen. Jakob gaf de goden niet terug aan Laban, maar hij begroef ze onder een eik. Hoewel dit het probleem gedeeltelijk oploste, bracht het eigenlijk alleen Rachels zonde aan het licht, en dit bereidde de weg voor het goddelijke oordeel.

Jakob ging toen naar Bethel, het "huis van God", waar hij de volgende zes maanden woonde (volgens Jasher 36:3). Dit was de aangewezen plaats voor het

oordeel, want zoals we lezen in **1 Petrus 4:1**[1] **KJV**, "*het oordeel moet beginnen in het huis van God*".

Eerst stierf Debora. Zij was vele jaren eerder Rebekka's voedster geweest in het huishouden van Laban, en zij vergezelde Rebekka toen zij werd uitgezonden om met Izaäk te trouwen (**Gen. 24:59**). Debora was in Izaäks gezin gebleven toen Jakob naar Labans huis was gegaan, maar blijkbaar kwam Debora, toen Jakob en zijn gezin terugkeerden, hen bezoeken of bij hen wonen. De reden die in Jasher 36:5 wordt gegeven is dat Rebekka op 133-jarige leeftijd in Hebron was gestorven (Jasher 36:6). Debora was waarschijnlijk minstens 20 jaar ouder dan Rebekka, dus moet zij ouder dan 150 jaar zijn geworden.

Jasher vertelt ons ook een ander belangrijk detail dat niet in de Schrift staat. Jasher 36:7 zegt,

op de goddelijke rechtbank voor gerechtigheid. Ik heb vele jaren geleden geleerd, toen ik voor het eerst een beroep deed op het goddelijke gerechtshof, dat God eerst met mij afrekende voordat hij degene die mij onrecht had aangedaan veroordeelde. Dit maakte mij in latere jaren voorzichtiger om mijn eigen hart te onderzoeken alvorens een beroep te doen op de goddelijke rechtbank.

Daarom vind ik Jasher's verslag van de dood van Laban zeer geloofwaardig, want ik weet dat dit typerend is voor hoe God oordeelt. De grotere vraag is hoe Laban het verbond heeft geschonden, wat zijn dood zou rechtvaardigen.

Laban overschreed de grens bij Mizpa niet, maar Jasher 31:54-63 vertelt ons dat Laban zijn 17-jarige zoon, Beor, stuurde om Ezau te informeren dat zijn broer Jakob naar het land terugkeerde. (Beor zou spoedig trouwen en Balaam verwekken.) Laban gaf een lasterlijke beschrijving van Jakob om Ezau's woede

---

[1] En Laban de Syriër stierf in die dagen, want God sloeg hem omdat hij het verbond tussen hem en Jakob schond.

Als dat verslag waar is, is het een goed voorbeeld van hoe God alle partijen in een geschil beoordeelt wanneer een beroep wordt gedaan

aan te wakkeren. Daarom kwam Esau om Jakob te doden, hoewel de engelen van God hem ervan weerhielden zijn doel uit te voeren.

Het punt is dat Laban zelf de grens bij Mizpa niet durfde te overschrijden, maar hij hitste Esau op om te proberen Jakob te doden. Laban was een legalist, die dacht dat hij in de ogen van God onschuldig kon blijven zolang hij de grens bij Mizpa niet overschreed. Maar God oordeelt over hartzaken, en Hij beschouwde Labans daden als een overtreding van het verbond dat hij met Jakob had gesloten om die lijn niet te overschrijden om hem kwaad te doen.

Het lijkt er dus op dat God over Laban oordeelde voordat hij over Rachel oordeelde. Het gezin verbleef zes maanden in Bethel, en toen besloot Jakob naar Hebron te gaan om zijn vader Izaäk op te zoeken

(**Gen. 35:27**). Op weg naar Hebron, toen zij Efrath naderden, nabij Bethlehem, beviel Rachel van Benjamin en stierf in het kraambed (**Gen. 35:16**, **19**).

Misschien is het veelzeggend dat het goddelijk oordeel over Rachel werd uitgesteld totdat Benjamin was geboren, want het kind was onschuldig.

Verborgen zonde in Israël

Het verhaal van Jakob en Laban, het verbond tussen hen, en het beroep op het goddelijke hof te Mizpa, was een factor in Hosea's profetie over Jakob's nakomelingen, het huis van Israël. Zo vaak zien we hoe een klein incident in het leven van één man het patroon bepaalt voor een veel groter incident in het leven van zijn nakomelingen. Kleine zonden van een individu herhalen zich op grotere manieren in zijn nageslacht.

Zo behandelt Hosea het verhaal van Mizpa in zijn boodschap aan Israël, want we lezen in **Hosea 5:3**,

3 Ik ken Efraïm, en <u>Israël is voor Mij niet verborgen</u>; want nu, o Efraïm, heb je de hoer gespeeld, Israël heeft zich verontreinigd.

Daarom was de zonde van Efraïm en Israël niet voor God verborgen. Zoals Rachel de vreemde goden van haar Syrische vader aannam, zo had ook Efraïm en het hele huis Israël vreemde goden aangenomen. Israël was door deze

goden verontreinigd, en daarom zou het volk spoedig door de goddelijke rechtbank worden geoordeeld.

Hosea was geroepen om het probleem bloot te leggen - dat wil zeggen, om de vreemde goden in hun midden te ontmaskeren - net zoals dat gebeurde toen Jakob de valse goden onder de eik begroef voordat hij naar Bethel ging om het volledige oordeel van de Rechter te horen. Hoewel deze valse goden de huisgoden van de Syriërs (en later de Assyriërs) waren, was het de schending van het Mizpa-verbond op ruimere schaal die het goddelijk oordeel over Israël bracht.

Het verbond verbond Jakob om zijn vrouwen (de dochters van Laban) niet te mishandelen, of zelfs om andere vrouwen tot zich te nemen dan de twee dienstmaagden, die Jakob al zonen hadden gebaard. In de tijd van Hosea had Israël inderdaad andere "vrouwen" genomen, want zij waren met andere goden verbonden. Of we Israël nu zien als een vrouw (Gomer) of als een man, hoe dan ook, Israël maakte zich schuldig aan geestelijk overspel, en dit was een schending van het Mizpa-verbond. De dochters van Laban, nu de natie Israël, waren geschaad en mishandeld door afgoderij.

Daarom zou God spoedig de Assyriërs oproepen, die het gebied van

Haran, het huis van Laban, de Syriër, omvatten, om een oordeel over

Israël uit te voeren. Deze invasie en deportatie was niet in strijd met het Mizpa-verbond, want God was degene die hen opdroeg het oordeel over Israël te brengen.

Vergeet niet dat Labans klacht tegen Jakob was dat hij uit de slavernij was ontsnapt en was teruggekeerd naar zijn huis in Kanaän. We zien dus dat toen God het oordeel over Israël bracht, Hij "Laban" toestemming gaf om "Jakob" terug te brengen in gevangenschap in Assyrië. Dit is een van de grote onderliggende thema's van Hosea (en ook van het boek Jona). Israëls deportatie naar Assyrië wordt profetisch behandeld als een uitbreiding van Jakobs slavernij in Syrië onder Laban. Kortom, Jakobs tijd onder Laban was profetisch voor Israëls ballingschap en slavernij in latere jaren.

Zo besluit **Hosea 5:4**,

4 Hun daden zullen hen niet toestaan terug te keren naar hun God. Want een geest van hoererij is in hen, en zij kennen de Heer niet.

Israëls afgoderij was het bewijs van "*een geest van hoererij*", en daarom zou God hen oordelen voor "hun daden" en hen niet toestaan naar het land terug te keren. Hoewel Jacob naar het land mocht terugkeren, zouden zijn nakomelingen niet mogen terugkeren. Jakob zelf (dat wil zeggen Rachel) werd geoordeeld voor een openlijke daad van het zitten aan vreemde goden (**Gen. 31:34**), maar Israël werd geoordeeld voor het diepere hartprobleem, "*een geest van hoererij*".

De enige manier om "terug te keren" uit de gevangenschap was het uitroeien van deze geest van hoererij. Daarvoor was veel meer nodig dan het begraven van afgoden onder een boom. Het vereist een verandering van hart, teweeggebracht door het werk van de Heilige Geest, die moest werken in de harten van hen die door geloof het zaad van het evangelie hadden ontvangen. Alleen zij die door de Geest verwekt zijn, kunnen "*Christus in u* voortbrengen*, de hoop der heerlijkheid*" (**Kol. 1, 27**).

Politiek zionisme is dus niet de vervulling van deze belofte om tot God terug te keren. Iedereen kan van de ene plaats naar de andere verhuizen, ongeacht het geloof. Maar een echte terugkeer impliceert het geloof in Jezus Christus, de enige manier waarop wij verwekt worden door het zaad van het evangelie.

Hoofdstuk 20

Gibeon en Rama

Door een parallel te trekken met Mizpa vertelt Hosea ons dat God een rechtszaak tussen Israël en Assyrië beslecht om te zien of Israël als slaaf terug moet naar "Laban" of dat Israël vrij kan blijven. **Hosea 5:5** zegt,

5 En de trots van Israël getuigt voor zijn aangezicht; daarom zullen Israël en Efraïm in hun ongerechtigheid vallen; ook Juda zal met hen vallen.

Hier wordt God verkeerd vertaald als "*de trots van Israël*". Er moet staan: "De Excellentie van Israël", wat vergelijkbaar is met hoe een rechter of koning tegenwoordig zou kunnen worden aangesproken met "Excellentie". Een soortgelijke zin staat in **Amos 8:7**: "*De Heer heeft gezworen bij de Excellentie van Jakob*."

We moeten Hosea dus zo opvatten dat Hijzelf getuigt tegen Israël, Efraïm en zelfs Juda. Daarom zullen zij allen "vallen". Zij zullen hun zaak verliezen, zegt de profeet, en de volken zullen vallen. **Hosea 5:6** vervolgt,

6 Zij zullen met hun schapen en hun kuddes de Heer zoeken, maar zij zullen Hem niet vinden; Hij heeft zich van hen teruggetrokken.

Zodra het vonnis is geveld, moet een veroordeelde zondaar zich onderwerpen aan het goddelijke oordeel of een ergere straf onder ogen zien (**Deut. 17:12**). Maar zich onderwerpen aan het oordeel betekent dat de zondaar het eens is met de Rechter. Veel zondaars zijn het daar niet mee eens en geloven dat God hen onrechtvaardig straft. De enigen die het met God eens zijn, zijn zij die Zijn gedachten al kennen. Maar Israël als geheel kende God niet.

Maar uiteindelijk is er hoop, want God heeft gezworen hen tot Zijn volk te maken. De enige manier om dit te doen is hen te doen bekeren, hun gedachten en harten te veranderen, zodat zij werkelijk volledig in overeenstemming komen met de gezindheid van God. Zo lezen we in

Deut. 4:29, **30**,

29 Maar indien gij vandaar de Here, uw God, zoekt, zult gij Hem vinden, indien gij Hem zoekt met geheel uw hart en met geheel uw ziel. 30 Wanneer gij in beproeving zijt en al deze dingen over u komen, zelfs in

de laatste dagen, indien gij u tot de Here, uw God, wendt en gehoorzaam zijt aan zijn stem.

Ondertussen trekt God Zijn aanwezigheid van Israël terug, zodat zij de valse goden en afgoden kunnen aanbidden die zij in het oude land verlangden. Ook dit maakte deel uit van de Wet van Verdrukking in **Deut. 28:64**.

Hosea 5:7 gaat verder,

7 Zij hebben verraderlijk gehandeld tegen de Here; want zij hebben vreemde [*zur*, "vreemde"] kinderen verwekt; nu zal een maand [*chodesh*, "nieuwe maan"] hen verslinden met hun delen.

De profeet vervolgt zijn basisthema van geestelijk overspel. In dit geval had de natie kinderen verwekt bij andere goden. Omdat Hosea's eigen huwelijksrelatie verbonden was met de toestand van de natie, impliceert dit dat zijn eigen kinderen verwekt zouden kunnen zijn door één van Gomer's overspelige partners. De oplossing is natuurlijk dat de Heilige Geest de zonen van God verwekt. Elke andere "zoon van God", verwekt door het vlees, is slechts schijn.

Daarom, zegt de profeet, zou het oordeel komen in een korte periode, "een maand", of beter, "een nieuwe maan". Dit is waarschijnlijk geen verwijzing naar een 30-daagse tijd van oordeel. Het woord *chodesh* verwijst ook naar een "nieuwe maan," en dit verwijst vaak naar de zevende "nieuwe maan," die de dag van het bazuingeblaas was (**Lev. 23:24**). Viel Samaria op het Bazuinenfeest? Zal Jeruzalem in onze tijd ook ooit vallen op het feest van Bazuinen, in vervulling van **Jer. 19:10**, **11**? Alleen de tijd zal het leren.

De bazuinen geblazen in Gibea en Ramah

Het koppelen van deze "maand" aan de zevende nieuwe maan, het Bazuinenfeest, lijkt Hosea's manier te zijn om naar zijn volgende uitspraak in **Hosea 5:8** te leiden,

[8] Blaas op de kornet [*shofar*] **in Gibea, en op de trompet** [*khatsotsera*] **in Rama; roep luid in Beth-aven, naar u, o Benjamin.**

Dit is een Hebreeuws parallellisme, dus de nadruk ligt niet op het verschil tussen de sjofar en de bazuin, maar op hun overeenkomsten. Toch werden de twee voor verschillende doeleinden gebruikt. De sjofar werd gebruikt op de Verzoendag om het begin van een Jubeljaar aan te kondigen (**Lev. 25:9**), De trompet (*khatsotsera*) was gemaakt van zilver en was lang en klokvormig. Mozes maakte twee van zulke trompetten om op te blazen op het feest van de trompetten (**Num. 10:2**), als voorspelling van de opstanding van de doden.

Gibea was het huis van Saul, terwijl Rama het huis van Samuël was (**1 Sam. 15:34**). De steden lagen minder dan twee mijl uit elkaar, en beide lagen slechts enkele kilometers ten noorden van Jeruzalem.

Dus wat was Hosea hier aan het profeteren? Waarom moet er een shofar geblazen worden in Gibea? De verwijzing naar Gibea komt uit Rechters 19, waar we lezen over de gruweldaad tegen de bijvrouw van een Leviet die door Gibea trok. Zijn bijvrouw werd door biseksuele mannen in Gibea tot de dood toe mishandeld, en als gevolg daarvan sloeg de Leviet alarm bij alle stammen om gerechtigheid te verkrijgen. Hij blies geen trompet, maar hakte zijn dode bijvrouw in twaalf stukken en stuurde een stuk van haar naar elk van de stammen om te getuigen van de misdaad (**Rechters 19:29; 20:4-6**).

Dit schokkende bewijs versnelde een burgeroorlog, en de hele stam van Benjamin werd bijna vernietigd. Toch overleefden 700 mannen de ramp, en jaren later werd koning Saul, die uit die stam afkomstig was, tot koning van Israël gekroond. Nog later werd de apostel Paulus (Saul) geestelijk gekroond toen hij Pinksteren meemaakte door vervuld te worden met de Geest (**Handelingen 9:17**). In feite was koning Saul een negatief patroon van het zuurdesem in Pinksteren, terwijl de apostel Paulus het positieve patroon was van ware Pinksterlingen die het visioen van Loofhutten dragen.

Hosea's verwijzing naar het blazen op een sjofar in Gibea gaat in de eerste plaats over het luiden van een oorlogsalarm of een oordeel over de zonde, maar ook over een Jubeljaar, dat gaat over het vergeven van zonde en schuld. Het dubbele aspect van deze profetie is dus een oproep tot berouw (de Grote

Verzoendag) en tot vergeving (Jubeljaar). Hosea luidde dus de noodklok voor een oorlog met Assyrië, maar voorzag tegelijkertijd een tijd in de toekomst waarin Israël hersteld zou worden.

De naam Rama was vrij algemeen, want er was meer dan één Rama. De naam betekent "hoogte, hoge plaats", waarmee meestal de top van een heuvel of berg werd bedoeld. Op sommige heuveltoppen lagen steden, op andere de hoge plaatsen van Baäl. Ramah had dus ook een dubbele profetie. Het was de woonplaats van Samuel, maar verwees ook naar plaatsen van afgoderij.

Aangezien Hosea een bazuin in verband brengt met Rama, is onze vraag hoe Rama zou kunnen profeteren van het Bazuinenfeest en de opstanding van de doden.

Zoals ik al eerder zei, lijkt het oordeel over Samaria (en mogelijk Jeruzalem in onze tijd) te zijn gekomen op de zevende nieuwe maan, het feest van de Bazuinen. Dat zou het tijdstip zijn van Israëls officiële overlijdensakte. Maar wanneer de bazuin wordt geblazen om het hoofddoel van deze feestdag te vervullen, betekent dat ook opstanding.

Een andere profetische gebeurtenis vond plaats bij een andere Rama, misschien een heuveltop, die net buiten Bethlehem bij Efrata lag. Het was de plaats waar Rachel stierf en werd begraven (**Gen. 35:19**). Het boek Jasher vertelt ons dat een paar jaar na haar dood, toen Jozef door zijn broers als slaaf werd verkocht, de Midianieten hem langs Rachels graf brachten. Jasher 42:29-40 vertelt het verhaal.

[29] ... En de mannen gingen verder op de weg, en zij gingen langs de weg van Efrath, waar Rachel was begraven. [30] En Jozef bereikte het graf van zijn moeder, en Jozef haastte zich en liep naar het graf van zijn moeder, en viel op het graf en huilde. [31] En Jozef huilde hardop op het graf van zijn moeder en hij zei... [35] "Sta op, o mijn moeder, sta op, ontwaak uit uw slaap en zie mijn vader hoe zijn ziel vandaag bij mij is, en troost hem en verlicht zijn hart". [36] En Jozef bleef deze woorden spreken, en Jozef huilde luid en weende bitter op het graf van zijn moeder; en hij hield op met spreken, en van bitterheid van hart werd hij stil als steen op het graf. [37] En Jozef hoorde een stem tot hem spreken van onder de grond, die hem antwoordde met bitterheid van hart, en met een stem van geween en gebed in deze woorden: [38] "Mijn zoon, mijn zoon Jozef, ik heb de

stem van uw geween gehoord en de stem van uw geweeklaag; ik heb uw tranen gezien; ik ken uw zorgen, mijn zoon, en het doet mij verdriet om uwentwil, en overvloedige smart komt bij mijn smart. [39] Nu dan, mijn zoon, Jozef, hoop op de Heer en wacht op hem en vrees niet, want de Heer is met u, hij zal u uit alle moeilijkheden verlossen."

Naar dit verhaal wordt verwezen in **Jer. 31:15**,

15 Zo zegt de Heer: "Een stem werd gehoord in Rama, geweeklaag en bitter geween; Rachel weende om haar kinderen, weigerde getroost te worden om haar kinderen, omdat zij niet waren."

Dit voorspelde ook de slachting van de kinderen van Bethlehem kort na de geboorte van Jezus, zoals we lezen in **Matt. 2:17**, **18**.

Het punt is dat Jeremia verwijst naar Rachels geween uit het graf als komend uit *Rama*, en niet uit Efrata of Bethlehem. Hieruit blijkt dat Rachel werd begraven op een heuveltop die door de plaatselijke bevolking Rama werd genoemd. Hoewel het niet de stad met die naam was, overlapt het vanuit profetisch oogpunt de profetie van Hosea over het blazen op de bazuin in Rama. Het laat zien dat Rama niet alleen een plaats van begraven was, maar ook een plaats van opstaan uit de dood.

De schreeuw van gevaar

De profeet zegt in **Hosea 5:8**: "*Roep luidkeels in Beth-aven: "Na u! O*

Benjamin." Dit is een waarschuwingskreet die gebruikt wordt in de strijd.

Tegenwoordig zouden wij roepen: "Achter u!" om iemand te waarschuwen voor gevaar dat hem van achteren nadert. Met andere woorden, de profeet waarschuwde de stam van Benjamin. Er dreigde gevaar van achteren.

Waarom Benjamin? Waarom niet een andere stam? Zoals we eerder zeiden, lagen zowel Gibea als Rama in het gebied van Benjamin, en Rachel baarde Benjamin op een heuveltop die Rama heette. Deze zoon van Rachel was in gevaar bij de geboorte, want het was een moeilijke bevalling, waarbij Rachel stierf. Daarom noemde zij haar zoon *Ben-oni*, "zoon van mijn verdriet", hoewel Jakob hem Benjamin noemde, "zoon van mijn rechterhand" (**Gen. 35:18**).

De implicatie van deze profetie is dat het gevaar alle stammen van achteren inhaalde, en zij wisten het niet. Allen stonden op het punt de naam *Ben-oni* te vervullen en verdriet te ervaren. Dit wordt uitgelegd in het volgende vers. **Hosea 5:9** zegt,

> [9] **Efraïm zal verlaten zijn op de dag van de berisping. Onder de stammen van Israël heb ik bekend gemaakt wat zeker zal zijn.**

Misschien ligt de parallel hier in het feit dat toen Rachel in het kraambed stierf, zij niet meer te vinden was. Benjamin was "verlaten", in die zin dat hij alleen was en zijn moeder niet kon vinden. Op dezelfde manier zou Israël als geheel zijn God niet kunnen vinden, omdat Hij zich aan zijn kinderen had onttrokken.

Juda geoordeeld voor het gebruiken van Gods land

Hosea 5:10 gaat verder,

> [10] **De vorsten van Juda waren als degenen, die de grens** [*ghebul*, "grens, grens"] **wegnemen**; **daarom zal Ik mijn toorn over hen uitgieten als over water.**

Dit verwijst naar de wet over het verplaatsen van een grenspaal, of oriëntatiepunt, die te vinden is in **Deut. 19:14**,

> [14] **Gij zult het merkteken van uw naaste niet verwijderen, dat zij van oudsher in uw erfdeel hebben gezet, dat gij zult erven in het land dat de Here, uw God, u geeft om het te bezitten.**

Het verplaatsen van een oriëntatiepunt was het stiekem toe-eigenen van het eigendom van een buurman. Iemand die dit deed, veranderde de wettelijke grens, zodat het leek alsof het eigendom legaal aan hem toebehoorde. De wet bepaalt de grenzen, en daarom wordt hij ook afgebeeld als een stadsmuur. Een grens verleggen is de wet veranderen, en doen alsof de persoon wettelijke rechten heeft die hij in werkelijkheid niet heeft.

Hosea vertelt ons dus dat de koningen van Juda, die de hoogste handhavers waren van de goddelijke wet, de wet hadden veranderd om diefstal en schending van andermans rechten te legaliseren. In dit geval doelde Hosea waarschijnlijk op de schending van Gods rechten. God eist het eigendom van

het land op (**Lev. 25:23**), en wanneer de mensen zich dat toe-eigenen voor hun eigen onwettige doeleinden en het behandelen alsof het hun eigendom is, verleggen zij de grenzen, juridisch gesproken.

Omdat zij zich Gods land hadden toegeëigend, moest het oordeel in gelijke mate over hen komen. Het land zou van hen worden afgenomen en zij zouden in gevangenschap gaan. Het is dus van belang dat Juda specifiek wordt genoemd, omdat Juda meer dan een eeuw nadat Israël naar Assyrië was gevoerd, naar Babylon werd gevoerd.

Efraïm en Juda beoordeeld

Hosea 5:11, **12** zegt,

[11] **Efraim is verdrukt en gebroken in het oordeel, omdat hij gewillig het gebod** [afgodendienst] heeft **gevolgd.** [12] **Daarom zal Ik voor Efraïm zijn als een mot, en voor het huis van Juda als verrotting**.

Efraïm wordt hier veroordeeld omdat hij het gebod van Jeroboam volgde (**1 Koningen 12:28**), die Israël had opgedragen de gouden kalveren te aanbidden. Daarom zei God dat Hij zou optreden als een mot en een worm om hun huizen (van Israël en Juda) aan te vreten en weg te rotten.

Hosea 5:13 zegt,

[13] **Toen Efraïm zijn ziekte zag, en Juda zijn wond, ging Efraïm naar de Assyriër, en zond naar koning Jareb; doch hij kon u niet genezen, noch u van uw wond genezen.**

Het lijkt erop dat Israël en Juda in de tijd van Hosea al hun politieke en militaire zwakte zagen, veroorzaakt door de "mot" die hun huizen wegvrat. Helaas zagen ze niet dat de echte zwakte een morele corruptie was, dus in plaats van zich te bekeren, stuurden ze ambassadeurs naar "koning Jareb" van Assyrië om een soort vredesverdrag te sluiten.

Dr. Bullinger vertelt ons in zijn aantekeningen over wie koning Jareb was.

"***13 koning Jareb***. Professor Sayce (*Higher Criticism and the Monuments*, blz.

416, 417) denkt dat 'Jareb' de geboortenaam kan zijn van de usurpator Sargon II, de opvolger van Shalmanezer. Shalmanezer nam Samaria niet in, maar zijn opvolger wel, zoals blijkt uit een inscriptie die gevonden is in het paleis dat hij bij Nineve bouwde."

Het lijkt er dus op dat Jareb Sargon is. Koningen, en zelfs gewone mensen, hadden vaak meer dan één naam, omdat ze vaak hun naam veranderden om een verandering van karakter of van een of andere overwinning of beroemde daad die ze later in hun leven deden te weerspiegelen. Jareb (*Yarev*) betekent "een mededinger", en is een naam die in de Schrift alleen door Hosea wordt gebruikt, hier en nogmaals in **Hosea 10:6**.

De profeet berispt Israël en Juda voor hun pogingen om gevangenschap te voorkomen - of, om zijn metafoor te gebruiken, om genezing te vinden voor de rottigheid in hun huizen. Hun ambassadeurs, zegt de profeet, zullen falen, omdat God zelf deze gevangenschap heeft verordend. **Hosea 5:14** zegt,

14 Want Ik zal voor Efraïm zijn als een leeuw, en als een jonge leeuw voor het huis van Juda; Ik, zelfs Ik, zal verscheuren en weggaan; Ik zal wegnemen, en niemand zal hem redden.

Hier verandert de profeet van metafoor. God noemt zichzelf een leeuw, die "*zal verscheuren en weggaan*", en er is niemand die hem kan redden. Het woord "verscheuren" is *taraf*, "in stukken scheuren", een woord dat wordt gebruikt voor het eten van hapjes. Terwijl Assyrië zelf het militaire werk moest doen om het huis van Israël te verteren, noemde God zichzelf een leeuw en nam de eer op zich om dit te doen.

Nogmaals, het is van belang dat Hosea wist dat zowel Israël als Juda bestemd waren voor gevangenschap. Hij vertelt ons niet dat Juda door Assyrië zelf zal worden verteerd, maar alleen dat God beide naties zal verscheuren en verteren zoals een leeuw zijn prooi opeet.

Hosea 5:15 zegt,

15 Ik zal gaan en terugkeren naar Mijn plaats, totdat zij hun overtreding erkennen en Mijn aangezicht zoeken; in hun ellende zullen zij Mij vroeg zoeken [*shakhar*, "vroeg, ernstig"**].**

Het Hebreeuwse woord *shakhar betekent* ook "dageraad of ochtend". Het woord stelt een man voor die ernstig of angstig de oostelijke hemel afspeurt om de eerste tekenen van licht te zien die een einde zullen maken aan de lange nacht. De profeet gebruikt dezelfde term een paar verzen later in **Hosea 6:3**, waar de KJV het woord vertaalt als "ochtend".

De profeet weet dat deze gevangenschap ooit zou eindigen, dus geeft hij Israël hoop. De hoop is dat God hen zou zegenen en hun gevangenschap zou beëindigen nadat zij hun overtreding hadden erkend. De eis, zelfs in de wet (**Lev. 26:40-42**) was dat zij zich moesten bekeren en hun vijandigheid tegenover God moesten belijden voordat God Zijn verbond zou "gedenken" (activeren).

Het doel van de beproeving of "verdrukking" was hen te motiveren om Gods aangezicht ernstig te zoeken. De oordelen van God vernietigen niet voorgoed, want ze zijn corrigerend van aard. Hoewel zowel Israël als Juda ten grave zouden vallen (als naties), beloofde God de dood ongedaan te maken door hen uit de dood op te wekken. Dat is de boodschap van de profeet in het volgende hoofdstuk.